

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

O

T

SAYI 14
NİSAN 2014
FİYATI 5 TL
KKTG FİYATI 5.75 TL

ISSN 1308-4500-X

9 771308 450002

çocukluğumdan bir ben kaldım geriye...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TIBOR FISCHER

TANRI OLMAK GÜZEL

AŞK

Aşk kendinden vazgeçme hâlidir, kendi benliğini ezmeden "biz" olabilme hâli... İnsan egosu, denetlenmesi en güç olan şeydir. Bunu ancak aşk becerebilir, sadece aşk ile üstünden atlayabilirsiniz...

Bir gün evi düzenlerken fark ettim. Bir de baktım ki, benden çok Yaman'ın eşyaları var... Küçük küçük poşetlerle sızmıştı... Aşk bir sızma hâlidir.

Bu topraklarda aşk ve mutluluk kutsanmaz, ayrılık ve acı kutsanmıştır... Birlikteliklerdeki tutku kutsanmaz da, ayrılıklardaki tutku kutsanır hep... Yaralarıyla mutlu olmaya daha yatkın bir kültüre aitiz biz...

Aşk emniyetli bir şey değildir... Emniyetli olan sevgidir... Aşk ehlileşmez... Sakinleşmez... Öyle olursanız, akraba olursunuz... Bir de âşık olunacak mecra kalmadı... Artık ortak alanları paylaşamıyoruz... Bizim agoramız yok artık... Herkes kendi bacağından asılmak isteyen koyun tarafında... Bu hem maddi hem manevi bir şeydir... Gelir, böyle adamı aşkta da emniyet arayan birine dönüştürür... Herkes kendi kişisel başarı öyküsünün peşinde... Belki de biz herkes için daha adil, daha vicdanlı, daha temiz bir dünyanın düşünü paylaştığımız için başkalarıyla da bir arada durmanın ne kadar zenginleştirici bir şey olduğunu biliyorduk... Şimdi bu duyguların esamesi okunmuyor... Yoksullaşmamız sadece ekonomik anlamda olmadı... Duygusal anlamda, dayanışma anlamında birbirimizin yaralarına bakma konusunda da yoksullaştık... Şimdi empati denen modern kavram var ya, biz onun ağababasını tanıyan ve buna içerilmiş bir dünyadan geldik buralara...

Aşk çok ani, hızlı ve genellikle beklenip, tasarlanamayan bir şeydir. Kafana bir taş düşer, neye uğradığını şaşırırsın. Ve bunun aşk olduğunun da sonradan adını korsun. Aşk tasarlanılan ve ön hazırlığı yapılabilen bir şey değildir. ✿

GUGUK

Askerler 12 Mart 1971'de Meclis'e muhtıra vermiş, Süleyman Demirel fötr şapkasını alıp gitmiş, Nihat Erim'in başkanlığında kurulan darbe kabinesi ise ilk iş olarak halkın tepesine 'balyoz' indirme kararı alınca, büyük bir insan avı başlatılmıştı. Bu artık yeni bir dönemdi ve sokaklarda insanın insana gösterdiği hürmet gibi; kapıda ayakkabıların özenle çıkarılıp, terlik tutma âdeti de bir çırpıda unutulmuştu. Çünkü 'ulan', tıpkı 'merhaba' gibi, 'nasılsınız' der gibi, hakiden sivile yönelen yaygın hitap şekli oluverdi ve masaları, sehpaları, vitrinleri dantellerle süslü; sabun, naftalin, lavanta karışımı mis kokulu evlere çamurlu postallarla dalınmasında, hatta asker koğuşlarının insanı bayıltan o ağır 'osurayak' kokusunun hane içlerine taşınmasında hiçbir sakınca görülmedi. Yataklar dikiş yerlerinden de değil, doğrudan kumaşı yırtılarak açılıyor, pamuklar hallaç misali atılıyor; o canım cevizden, aslan ayaklı kanepeler parçalanıp içlerine bakılıyor, yafa portakalından, Isparta gülünden, Osmanlı çileğinden mamul reçeller, kavanozların kapakları açılıp mutfağın ortasına boşaltılıyor, un torbaları yarıyor; velhasıl okumuş insanın evinde titizlikle illegal yayınlar aranıyor. Evde bırakın kütüphane olması, kitap bulundurmamak bile büyük riskti. Muhbir vatandaşın cansiperane desteğiyle, bastıkları haneyi içinde yaşayanlara zindan ediyorlar; kolundan tutuklarını da derhal içeri tıkiyorlardı. İlhan Selçuk'un Ziverbey Köşkü'nde ağır işkencelerden geçtiği, yaşadıklarını tam da iyi bir yazara yakışır şekilde, ifadesine akrostişle satır satır işlediği Faik Türlü'nü zamanlardı. Çipil gözlerini sakladığı kara gözlüğü ile belleğimize çirkin suretini kazıyan bu Nazi artığı sıkıyönetim komutanı, emekli olduktan sonra kaderin cilvesi gibi Demirel'in partisinden milletvekilliğine adaylığını koyunca, halk arasında "Faik'e Tükülün" diye ünlendi ya neyse, mevzu bu değil.

Jandarmalar, babamın avukat arkadaşlarından birinin evini de işte o günlerde basmışlardı. Henüz ilkokula gidiyordum ve babamın sofrada otururken öfke ve çaresizlikten kıpkırmızı olmuş bir suratla arkadaşının başına gelenleri anneme anlatışını hiç unutmadım. Askerler gecenin bir yarısı kapıyı tekmeleyerek çalmışlar ve daha açılır açılmaz da içeri dalmışlardı. Polisle, askerle muhatap olmak zorunda kalan herkes o an yanında bir avukat olmasını diler ama evi basılan avukatsa, yaşanacak olanlar daha trajik bir tablo vaat edebilir. Çünkü eve gelenler itaat talep ederken, avukatlık özünde bir itiraz mesleği. Nitekim babamın arkadaşı da, ayağının tozuyla talana girişen askerlerin önüne geçip "bir dakika" demiş. Öyle 'one minute' tarzı sahte mağdur gibi yüksek perdeden değil; hakkını bilen insanların sahiciliğiyle mağrur ve alt perdeden sormuş: "Evime böyle giremezsiniz. Hukukçuyum ben. Savcı nerede, arama izniniz nerede?" Askerlerin başındaki en yüksek rütbeli komutan bir başçavuşmuş ve avukatın tepkisi karşısında oralı bile olmamış. Bu derinden gelen kararlı ses tonu, o an ocağındaki kıymalı yumurtayı, tereyağlı irmik helvasının bulunduğu tencereye boca etmekle meşgul olan uzatmalı çavuşun dikkatini çekmiş sadece. Ve aynı anda bir mavinin dipçigi hızla geçivermiş avukatın göğüs kafesine. Aldığı darbenin etkisiyle iki büküm kalan avukat, hemen arkasından bu kez ensesine bir dipçik darbesi daha almış ve acı içinde yüzükoyun döşemeye uzanmış. Aynı anda, yerde acıyla kıvranan hukukçunun kulağının tozunda uzatmalının sesi patlamış: "Ulan teres, senin okuduğun hukuku biz çoktan okumuşuz!"

Babam, evinde bulunan yasaklanmış kitaplar nedeniyle tutuklanıp, 1974 affına kadar hapiste kalan arkadaşını hep üzüntüyle andı. Arkadaşının dipçikle kırılan göğüs kafesinin

deldiği ciğerlerinde iltihap oluşmuştu. Malum hapishane koşulları nedeniyle bir türlü şifa bulamamış, tahliyesinin ardından ise iyice kronikleşmiş hastalıklarının üstesinden gelmeye ömrü vefa etmemişti. Düşündüm, fakat evinde yasak kitaplar saklayan babamın 'komünist' arkadaşının adını bir türlü hatırlayamadım. Rahmete kavuştuğu için babama da soramam artık. Ama kıssadan payıma düşen hisse hep aklımda kaldı: Hukuk, bizim göğüs kafesimize inse bile suçlu addedilmekten asla kurtulamayacağımız ağır bir dipçik darbesiydi.

Yıllar sonra, artık hiçbir şeyin beni şaşırtmaya çağırdığını düşündüğüm yetişkin yaşlardaydım ve Asılmayıp Beslenenler adlı kitabımı hazırlarken, 12 Mart öncesinde yaşananları da Kürt siyasetçi Nazif Kaleli'den dinledim. 2005'te yitirdiğimiz Kaleli, ağzımı bir karış açık bırakan soğukkanlılığıyla, 1960'larda bir kalkışmaya girişecekleri paranoyasıyla komando birliklerinin Kürt köylerinin üzerine salınması sonucu ortaya çıkan dehşet tablosunu şöyle anlatmıştı: "Olmadık bahanelerle köyler basılıyor, köylüler gece yarısı yataklarından kaldırılıyor, insanlar birbirlerine iplerle bağlanarak köy meydanlarında süründürülüyor, jandarma karakoluna götürülüyor, falakaya çekiliyordu. Oysa ne silahlı bir hareket, ne de bir kalkışma vardı. Kimse bunların hesabını soramadı. Sonki çok normal bir şey gibi sineye çekildi.

(...) Komando zulmü ile ilgili olarak o dönemde zaman zaman yapmış olduğumuz şikâyetler karşısında almış olduğumuz yanıt, 'münferit hadiselerdir' şeklinde olmuştur." Yani Nazif Kaleli'nin anlattıklarından çıkardığım sonuca göre hukuk, sadece bir insanı darbeyleyip hesabı sorulamayan jandarma dipçiginden ibaret değildi. Hukuk, Kürt köylerinde komando zulmüne uğrayan yüzlerce, hatta binlerce insanın çığlıklarını bastırma, yaşadıklarının üzerini örtme, gözlerden irak kılma becerisiydi aynı zamanda.

Kişisel tarihimin kara kâğıtlı defterinde 1980'in en şakalı günü tesadüf bu ya 1 Nisan olarak kayıtlı. Mart ayının 13'ünde evimizin kapısı büyük bir gümürtüyle sarsılırken, uykumun en ağır yerindeydim. Yataktan sıçrayıp, ayağa kalktığımda gördüğüm manzarayı şöyle tarif edebilirim: Annem üzerinde gecelik, içeri girmeye çalışan ve ses tonlarından az sonra iyice kabalasacakları belli olan polislerin önünde beçmiş, "Ben öğretmenim, belki sizin annenizi, babanızı da ben okuttum, evime böyle giremezsiniz" diye konuşuyordu kös dinlemişlere. Babam ise yataktan fırladığı gibi otağına atlayıp, duvara bir pankart yapıştırmış,

uyku sersemi, ne olduğunu anlamaya çalışmaktaydı. Durum çok da karmaşık değildi aslında. Yıllar önce arkadaşının başına gelen işte şimdi onun başındaydı ve evinin davetsiz misafirleri en az yıllar önce bir dipçik darbesiyle arkadaşının göğüs kafesini göçerten uzatmalı çavuş kadar hukuk bilgisiyle donanarak gelmişlerdi. Pencereden dışarı baktığımda, apartmanın kuşatıldığını gördüm. Küçük çaplı bir ordu kıvamındaydılar ve mavi-kırmızı tepe lambalarıyla karanlığa sinmiş sokağımızı işgal eden cip, panzer ve ekip otolarındaki polisler, elleri tetikte, herhangi bir gözaltı işleminden daha fazlasını yapmaya oldukça heveskârdılar. Babam, "Bakın ben avukatım, çağırıldınız geldik, ne gerek vardı gece yarısı bu kadar tantanaya?" diye sordu. Başlarındaki çokbilmiş komiser, "Avukatsanız ne yapalım, hukuk dersini verene kalkmayın, biz de hukuk adına geldik buraya" diye boş bir yanıda mukabele etti ki, tam bir deha! Salondaki kütüphaneyi, odaları şöyle bir kaldırıp indirdikten sonra üzerimi giyinmemi istediler. Delil bulunamadıysa eğer, işkenceyle delil üretilen zamanlardı ve bu yüzden kapıdan çıkmamızla birlikte iki gecede üç karakol birden dolaştırdılar. İstisnasız eline düştüğüm her polis, meçhul bir zuluya ya da bilinmeyen bir randevuya ulaşmak ve böylelikle amirinden aferin veya belki de iki günlük ekstra izin kapmak uğrunda vurduca vurdu. Üç günün ardından o zamanlar Gayrettepe'de konuşlanmış siyasi şubeye götürdüklerinde, ayaklarım yediğim falaka nedeniyle ayakkabıya sığmaz olmuştu çoktan ve ellerim öylesine şişmişti ki bir parça ekmeği bile doğru düzgün tutmanın mümkünü yoktu. Siyasi şubeye teslim eden polis, müstezhi bir gülüşle, "bu kadar gibi maşallah, vuruyorsun, vuruyorsun gık demiyor" diye övgüler yağdırdı, bana doğru bir işaret çakarak. Dayak yemek marifet değildi ve daha fazla dayanın habercisi olan bu övgüden pek mutlu olduğum söylenemezdi. Siyasi şubenin kaşarı ise "biz kimleri gördük" diye mırıldandı, kendinden emin bir edayla önüne uzatılan teslim tutanağını imzalarken. Neden böyle konuştuğu izah gerektirmiyordu aslında. İnsanları işkence tezgahlarından geçirirler, kimi zaman öldürürler ama bunların tümünü 'vatan uğruna' yaptıkları için asla hesap vermezlerdi. İşkenceyle geçen her günün akşamında polis şefi geliyor, sabahın beri onca dayığı atan kendileri değilmiş gibi sakın, nazik ve uzlaşmacı bir ses tonuyla, "daktüloya kâğıt takayım mı?" diye soruyordu. Yani, "Anlat hikâyenin aslını, ifadeni yazalım, sen de kurtul, biz de kurtulalım," demek istiyordu. İnsanın gözleri, kana, irine belenmiş pankart bezleriyle kapatılınca günlerin, gecelerin nasıl geçtiğini de pek anlayamıyor. Belli ki bu sayede, müthiş bir yalnızlık, sonsuz bir tınsaklık duygusunun içine gömüp, tam orada tepeleyip teslim almak istiyorlar. Oysa en yalnız anında bile insan, tutunacak bir dal bulabiliyor; gözü gibi koruduğu saflığının içinde yeşermiş incecik ama sağlam bir dal. Onların, her şeyi rüşvet, nefret ve şiddet üçlemesine sığdırmaya gayret eden akıllarının asla erişemeyeceği bir insanlık durumu bu.

Velhasıl; kendimi çok acı veren bir deneyin kobayı gibi hissettiğim o günlerden birinde polis şefi hiçbir şey sormadan sessizce kâğıdı daktüloya takıverdi. İşte o beyaz kâğıt, işkencecinin teslim bayrağıydı. Sonra bunlar sanki hiç yaşanmamış gibi gençliğime mastetmiş 15-20 sayfalık bir dosya koltuklarının altında savcılığın yolu tutuldu. İyiden iyiye ikna oldum ki hukuk, falaka ve elektrik, dozu hiç eksilmeyen kaba dayak; askıda sallanan kol; yani eşyayı adıyla çağırırsak, düpedüz işkence demekti. Konserve kutusu gibi her tarafı kapalı askeri bir araca bindirildiler sonra. Gittiğimiz yol epey uzundu ve nihayetinde Hasdal'ın duvarlarındaki zeytin ve limonla yazılmış sloganları hala belleğimde yer

kıplamakta olan bodrum katındaydık. Bir gece kaldığımız Hasdal'dan çıkıp yeniden yola koyulduk. Selimiye'nin koşuşa dönüştürmüş eski at ahırını, savcı ve hâkim huzuru derken, son durak Davutpaşa oldu.

Günlerden 1 Nisan 1980'di ve hoparlörden yükselen askeri marşlarla karşılandık. Karşılama töreni elbette ki bununla sınırlı değildi. Ellerinde tıraş makineleri ve coplarla bizi bekleyen askerler vardı kapıda. Üzerimize çullandılar, gırtlaklarımıza basıp, kollarımızı arkadan bükerek, fasılasz neremize geldiyse copları indirip kendi deyimleriyle 'a la brus' tıraş yaptılar bize. Kafamızın her tarafı kan ve saç yoluğu içinde kalmış ama inanın çok yakışmıştı. Kum torbalarının arkasındaki demir parmaklıklardan birkaç adım ilerisinde en azından bir süreliğine hayatımızı geçireceğimiz koşuşlar bulunmaktaydı. İçeri girdik tabii ama gördüğümüz şeye koşuş demeye bin şahit bile bulunsa inandırıcı olmazdı. Yataklar yerlerde, tuvaletler bok içinde, sulak kesikti... Tanıdıklarla da tanımadıklarla da kucaklaştık, hem de sıkı sıkı. "Bit var" dediler: "Çok fazla bit var. Dikkat edin size de bulaşmasın." Neye dikkat edecektik ki? Temiz olanlara gelirmiş bit, oysa biz leş gibiyiz, sular da akıyordu hazır, bu pislik bizi bayağı idare edebilirdi. Ama iki gün içinde bitlere yuva olduk ve efsaneler oracıkta çöküverdi. Bir an düşündüm her yanımda kaşınırken ve anladım ki hukuk, lafı dolandırmadan söylemek gerekirse, saç, başı apış arasını, göbeği, koltuk altını kendisine yuva bellemiş bir bit ordusu demekti.

İktidar koltuğuna her oturanın istisnasız, "Bu ülke eşit, adil, demokratik bir hukuk devletidir" mottosunu ezberinden tekrarlaması, 1990'lı yıllarda memleketin her köşesinin faili meçhul ve yargısız infaz cehennemine dönüştürüldüğünü unutturmak için midir? Yoksa "ya sev ya terk et!" ırkçılığını da anımsatacak bir üslupla, "hukuk budur işte, işinize gelirse" mi demekteler? Türkiye İnsan Hakları Vakfı raporlarında, 1990 - 2011 yılları arasında işlenen faili meçhul cinayetlerin sayısı bin 901 olarak kayıtlı. Katledilenlerin arasında çok sayıda işçi, köylü, öğrencinin yanı sıra, Musa Anter, Vedat Aydın, Sıddık Bilgin, Turan Dursun, Bahriye Üçok, Uğur Mumcu, Çetin Emeç, Savaş Buldan, Behçet Cantürk, Namık Erdoğan, Serdar Tanış, Ebubekir Deniz gibi isimler de var. Kürt illerinde JITEM'in kol gezdiği zamanlarda işlenen bu seri cinayetlerin batıdaki aksülameline ise resmi görevlilerin başrolde olduğu gözaltında kayıp ve yargısız infazlarla aşına olduk. Özellikle İstanbul gibi büyük kentlerin farklı semtlerinde önceden belirlenmiş adreslere peş peşe baskınlar düzenleniyor ve geride tek bir kişi dahi sağ bırakılmıyordu. Mesela 16-17 Nisan 1992'de yaşananları kaç kişi anımsar acaba bugün? Yüzleri maskeli timlerin İstanbul'da giriştikleri insan avıyla dört bir yana ölüm kustuğu o lanet iki geceyi? Üstbostancı'da Sinan Kukul, Erenköy'de Ahmet Fazıl Özdemir, Çiftelavazlar'da Sabahat Karataş yarılarındaki arkadaşlarıyla birlikte kaldıkları evlerde katledilirken; Kozyatağı'nda vurucu timlerin öldürdüğü Ayşe Gülen ile Nil Ergen'in evlerinde kendilerini savunacak silahları dahi yoktu. Bu yargısız infazlar yaşanırken, çevrede toplanan hassas vatandaşların polislin zaferini alkışlarla kutlaması kan emiciliğin bir başka şekliydii ve tesadüfe bakın ki, bu olaylar yaşanırken Süleyman Demirel başbakanı. Memleket için gördüğü hizmetlerin ödülünü Çankaya Köşkü'ne çıkarak alan Demirel'in koltuğuna çıkma 'demir leydi' Tansu

Çiller oturtuldu. Bir sonraki seçimde 'iki anahtar' vaadini ağzından düşürmeyen Çiller, hazırlattığı ölüm listeleriyle, ustası Demirel'i bile sollayacak, emrindeki vampirlerin kulaklarına kana susadıklarında kapıları açmak için anahtara ihtiyaçlarının olmadığını fısıldıyacaktı. Hukuk, adını 'teröre karşı mücadele' koydukları kanlı politikaya öylesine yol verecekti ki, seri halde işlenen bu cinayetlerin faileri ya hiç yargılanmayacak ya da yargılansa bile ilk celsede beraat ettirilecekti.

2000'li yıllar, hapisanelere ölüm kusan 'hayata dönüş'le kilitlendi. Mademki, yalan, dolan ve kan üzerine kurulmuş devletin bekası mevzu bahis, o halde insanlık namına olan her şey teferruat sayılacaktı. O yüzden mahkemeler, ikisi asker 32 kişiyi katledenlerle ilgili açılan davaları sumen altı ederken, katliamdan sağ kurtulanları 'isyana' diye yargılamayı tercih ettiler. Çünkü o günün hukuku, önceki on yıllardan miras kalmıştı ve kaçınılmaz olarak da 2010'lu yıllara devrolacaktı. O yüzden özgürlük için çıktıkları sokaklarda katledilen Ali İsmail Korkmaz, Medeni Yıldırım, Ethem Sarıülk, Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtaş, Ahmet Arslan, Hasan Ferit Gedik ve Berkin Elvan için, hiç kimse 'hukuk işlemiyor' diye yalanlamasın. Çünkü Arslanla France'ın dediği gibi "hukuk, o muhtesem esiklikte, köprü altında yatmayı, sokaklarda dikenmeyi ve etmek gıymayı yoksullara da varlıklara da aynı şekilde yasaklar." Bu

böyle bilinirse eğer, hukukun ekmek almaya giderken kafasından gaz kapsülüyle vurulup, 269 gün can çektiikten sonra henüz 15'indeyken aramızdan ayrılan Berkin'in hesabının sorulması için değil, aksine katillere kol kanat germek için var olduğu da bilinir. Yani hukuk, bir evlat yitirmenin acısını dağlara taşlara haykırarak Berkin'in annesini miting meydanlarında yuhalayanlarla kol koladır gerçekte.

Malatya'da Zirve Yayınevi'nde 'öteki'nin gırtlığını kesenlerin, Danıştay'ı basıp hâkimleri öldürenlerin, Hrant Dink'i sokak ortasında kurşuna dizilenlerin, binlerce faili meçhul cinayetin altında imzası olanların, evindeki hırsızlıkla biriktirilmiş tır dolusu parayı bir türlü sıfırlayamadığı için altı tane konak satın almak zorunda kalanların hizmetindedir. Bahşışını peşin alan, ardından da ne kasaya ne akla sığabilen paralarını korumak uğruna önüne çıkan herkesi düşman sayan büyük memurların işledikleri suçları temize çekmek içindir hukuk.

Hukuk, daha dün su tabancalarına kezzap doldurup kısa etekli kadınların bacaklarına sıkanların, muktedir olunca TOMA'ların depolarını asitle doldurup, biat etmeyen herkesin üzerine sığıttığı, sokakta önüne çıkan her canlıyı böcek gibi gazladığı sistemin adıdır.

Yani hukuk, güngörmüş büyüklerimizin dediği gibi çoktan guguk olmuştur ve eğer İnce Memed misali Abdi Ağa'yı öldürüp, Hamza Ağa'yı başımıza bela etmemeyi öğrenebildiysek; küçük rötuşlar ya da makyajla düzelemeyecek kadar beter bir çirkinlikle muhatap olduğumuz, asıl gerçekliğimizdir. Bu da demektir ki, benim, benim, hepimizin hayatına kastetmiş bu acımasız insan avcılarının devasa makinesini; yasaması, yürütmesi, yargısı ve tüm yalanları ile birlikte sızdırmaz bir torbaya koyup çöpe atmak dışında makul bir çıkış yolu görünmemektedir.

HAYAL KIRIKLIĞI KOLEKSİYONCUSU

Sık sık yorulmaktan söz ediyorum şu aralar. Sanırım büyümek böyle bir şey. Çocukken coşkuyla bir an önce büyümek için ne yapabileceğimi sorardım anneme. Şimdi yeterince büyüdüm. Büyüdükçe kirlendim, kirlendikçe yoruldum...

14 yaşındaki bir çocuğu gömdük, -kazara öldürülen!-. Yanarken içim, içten içe tek bir şey için sevindim. Berkin hiç büyümeyecek, yorulmayacak ve kirlenmeyecek. Annesinin ve hepimizin belleğinde saf bir melek olarak kalacak hep...

Kirlenmeye başladığımı ilk hissettiğimde (yirmili yaşlarımın başına tekabül ediyor bu) umutsuzca direndim. Çılgınca kitaplara saldırdım, kimsenin aklına gelmeyecek şeylerin peşine düştüm. Dünyanın bütün dillerinde basılmış Küçük Prens'leri toplamaya giriştim, süpriz yumurtalardan çıkan oyuncakların koleksiyonunu yapmaya başladım, bira kutuları, bardak altlıkları ıvır zıvır... Elime geçen her türlü çer çöpü toplayarak delirmeye ve kirlenmeye kafa tutabileceğimi zannettim. Toplayıp biriktirdikçe oyalanıyor, aklımlı ve ruhumu koruyabileceğimi zannediyordum. Heyhat. Ben kendimi kurtarsam ne olacaktı ki. Benimle birlikte ülke komple deliriyordu sanki. Birbirinden gittikçe nefret eden, kafayı yemiş büyüklerin arasında sıkışıp kaldım...

Yirmi yıl önce dünyayı değiştirebileceğimi zannedirdim. On yıl önce dünyanın buna değmeyeceğine, çevremi ve kendimi değiştirmemin yeterli olacağına inandım. Birkaç yıl önce de iyice hedef küçültüp, sadece kendimi değiştirebilmek için harcamaya başladım bütün enerjimi...

Şimdi ise çoraplarımı değiştirmeye bile üşeniyorum. Bok yesin "her şey değişir" diyen filozof. Ne dünya, ne insanlar, ne çekilen acılar değişiyor. Sadece rüya görüyor ve umutsuzca uyanacağımız anı bekliyoruz. Bir meyhane sandalyesi ya da onkoloji kliniği ya da rahat ev yatağı, ne fark eder? O kadar uzak ki aslında herkes herkese, yan yana olsak bile dokunamıyoruz birbirimize...

KIRIK BİR ŞEMSIYE

Osman'ın, bir kadın uğruna ölmenin ne demek olduğunu bilmediği dönemlerdi. İlkokul dörde gidiyordu Osman. Yaz tatili geldiğinde eline sürâhisini ve bardağını alarak çarşı pazar dolaşırdı. "Buuz giibi soğuuuk sudan içeeeeğn..." diye bağırırken, yirmi sene sonra da sıcak havalarda su, yağmurlu havalarda şemsiye satan bir adam olacağını bilemezdi elbette.

Hafta sonları erkenden uyanırdı Osman. Çünkü her kanalda bir çizgi film olurdu. Bundan dolayı çok severdi cumartesi sabahlarını. Ertesi gün okul olduğundan dolayı pazar günlerini pek sevmezdi. Bir de annesi onu her pazar akşamı yıkardı. Annesini de, yıkanmayı da severdi aslında. Ama annesinin onu yıkamasından nefret ederdi. Her seferinde annesinin onu yıkamayı unutmasını beklerdi. Bazen de koltuğa uzanır, uyuyormuş gibi yapardı yıkanmamak için.

Bir pazar sabahı yine erkenden uyanmış ve çizgi filmlerini izlemeye başlamıştı Osman. Bir de meyve tabağı hazırlamıştı kendine. Uyanır uyanmaz sigara içmediği zamanlardı çünkü. Çay demlemesini bilmediği zamanlardı. Annesinin kahve içmesine izin vermediği zamanlardı. Anne ve babasının yaşadığı zamanlardı. Sokakların ve insanların güvenilir olduğu zamanlardı. Osman'ın bacak kadar çocuk olduğu zamanlardı. "Yaratılanı severim, çıkarılanımdan ötürü" sözünü düstur edinmiş insanların varlığını nereden bilsin bacak kadar çocuk? Büyümenin ne kadar sancılı bir süreç olduğunu bilse, hiç büyümek ister mi bacak kadar çocuk? Bir takım adamların hırsları yüzünden, birileri kefene cep dikebilirsin diye niye ölsün lan bacak kadar çocuk? Yarın bir gün tüm o tapmışın putları kıracaktır elbet bacak kadar bir çocuk.

Herhangi bir sonbahar sabahı şehre yağmur yağarken, İstiklal Caddesi'ne de insan yağıyordu. Zamansız kurulan cümleler gibidir böyle havalarda İstiklal Caddesi. Osman içinse ekmek parası, sigara parası, şarap parası ve kaldığı bekar odasının kirası demekti. Havanın kapalı olduğunu görünce hazırlamıştı zaten tüm şemsiyelerini. Yağmur başlar başlamaz da onlarla beraber çıkmıştı İstiklal caddesine. Ruhsuz kalabalığın içinde, hayatı kadar ucuz şemsiyelerini satmaya başlamıştı Osman. Varlığıyla kalabalığa fazla geliyor gibiydi. Herkes görmezden geliyordu onu. Yirmi dokuz yıldır da devam ediyordu bu durum.

Annesinin rahmine sığmayınca dışarı atılmıştı. Ancak dünyaya da sığamamış ve buradan da atılacağı günü beklemeye başlamıştı. Karşıdan gelen bir çift göz gördü. İlk defa birisi ona bakıyordu. Kısa bir bakışma anı yaşadı Osman, saçları yağmurdan ıslanmış, yanakları çillerle süslü olan kızla. Sonra kız gülümsedi. Ya da Osman'a öyle geldi. Yoluna devam etti kız. Osman öylece bakıp kalmıştı arkasından. İslanıyordu kız. Şemsiyeliydi Osman. Hayatında ilk defa işe yarar bir şey yapmak istedi. Tüm şemsiyelerini alarak koştu kızın arkasından. Yaklaştı yanına. Şemsiyelerin içinden birini uzattı kıza doğru. Kız bu sefer görmezden geldi Osman'ı ve adimlarını hızlandırarak yoluna devam etti. Yağmur da kızın bu hızlanışına ayak uydurarak daha şiddetli yağmaya başladı. Osman'ın elindeki şemsiyelerse işe yaramaya devam ediyordu. Kullanılmadıkça ne anlamı vardı nesnenin? Kendi varlığını da reddeder gibi fırlattı elindeki tüm şemsiyeleri. Tek bir şemsiye vardı şimdi elinde. Açtı onu. Kıza doğru koştu. Islanmaması için kafasının üzerine doğru uzattı şemsiyeyi ve yanında yürümeye başladı. Kız hızlandıkça o da hızlanıyordu. Koşmaya başlamıştı artık kız, Osman da onunla beraber koşuyordu. Meydandaki polisleri sığındı kız, yardım istedi Osman'ı göstererek. Polisler kollarından yakaladı Osman'ı. Elindeki şemsiye yere düşmüş ve rüzgâra yarenlik emnece başlamıştı bile. Polis arabasına bindirilirken, son kez baktı kızın gözlerine. Az önce karanlık dünyasına güneş gibi doğan gözler, şimdi morgda yanan titrek, beyaz bir ışık gibiydi. Şemsiyeleriyle varlığını, kızın arkasına bile bakmadan oradan uzaklaşmasıyla da tüm inancını yitirmişti Osman. Ve yağmur, yağmaya devam ediyordu.

Annesi Osman'ı güçlükle uyandırdı. Biraz daha uyusa okula geç kalabilirdi. Okulun ilk gününü hiçbir zaman sevmemişti Osman. Sabahları uyanmakta çok zorlanıyordu ilk günler. Kahvaltısını etti. Çantasını taktı sırtına, annesi de beslenme çantasını tutuşturdu eline. Bir de şemsiye verdi kapıdan çıkarken annesi, oğlu yağmura ıslanmasın diye. Apartmanından çıktı Osman, açtı şemsiyesini. O an kırmak istedi elindeki şemsiyeyi, nedenini bilmeden. Çok da üstünde durmadı, düşünmedi bunu. Yoluna devam etti. Ama yıllar sonra, içindeki boşlukta baş başa kaldığı zaman, bu anı hatırlayacaktı.

Zamansız kurulan cümleler gibidir böyle havalarda İstiklal Caddesi.

TAŞLAR, KUMSALLAR, KALDIRIMLAR

A rka balkonundan daha az bulut görüyordun belki ama işte sabahları hiç de doğuya bakmayan yatak odanda güneşle uyanabiliyordun mesela. Gün batımına yaklaşan saatlerin bazılarında kilometrelerce öteden bir evin camından güneş yansır. Toplu iğne başı kadar bir pencerenin, nasıl sehpali, neye benzer kokulu, duvarları kaç çivili olduğunu asla bilemeyeceğin bir odada açık kalmış camı, rüzgârla bir ileri bir geri gid'iyordu. O sırada içeride sudoku çözenler, tezgâh ovanlar asla akıllarına getirmez uzaktan hiç bilmedikleri odalara böyle ışıldadıklarını. İşte yedi ay içinde apar topar bulutuna dikilmiş elli altı katlı bir camlı kuleden yansıyan güneşle de uyanabilirdin bundan sonra. Sevinirdin en azından.

Tüh. Bütün kaldırımlara beton dökülmüş. Parke taşlarının çizgilerine basmadan yürürdün belki eskiden, oyalardı bu seni. Yağmur erirdi çizgilerin arasından, plastik bir market kasasını evi yapmış da paket ipiyle sürükleyen şehrin delileri, delirttikleri, siyah urnak uçlarıyla yanık kibritleri, beş kuruşları ne güzel toplardı aralanından. Bazen de ot biterdi iki dal; ezilmeye Ugg çizmelerin tabanında.

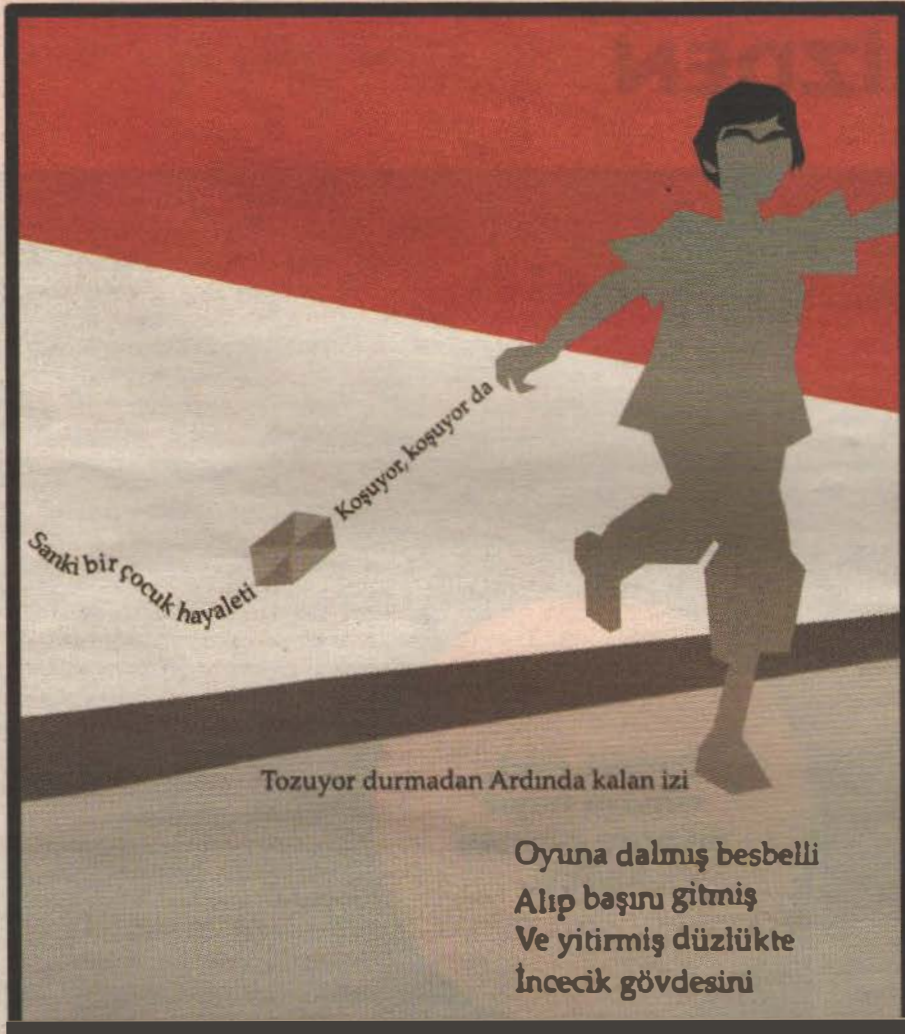
Beton dökülmüştü kaldırımlara çünkü öfkesi kursağına gelenler misal, sokaklara döküldüğünde söküp atacak taş bulamamalıydı. Faşizme zaten hepsi kampanya fiyatı. Parke taşlarıyla Çin malı ihale katekullisi karolar ayıklandı tek tek, altlarındaki kumsalla birlikte Yenikapı'dan denize döküldü. Yerine kule dikmek için yıkılan iki katlı bütün anneanne evleri orada birikiyordu. Üstünü büyükşehir dozerleri düzleyince gidip istediğin pankartı da açabilirdin. Fotoşopsuz mitingler yapardınız.

İçin bir lokma açılış istersin, yürürdün. Yol kenarına bir depodan sızmış benzin yağmurda asfalta kırılmış gökkuşağı yumurtası gibi görünürdü gözüne, sarısını patlatmadan ayağınla dokunur; kafanı hafif kımıldattıkça moruyla oynardın. Unutman gerekirdi çok şeyi. İçini ancak sen açabilirdin. Buna mecburdun. Parklardaki çalılıklar bel hizasında bir boy kesilmiş beklerdi. Hayatta her şeyin olduğu gibi onun da bir ölçüsü vardı. Belediye ve anayasa mahkemesine kadar hiçbir merci otların arkasında öpüşsün istemiyordu. Yan duvara oturacak ortalama boyda bir çiftin çene hizasında tıraşlardı park ve bahçeler müdürlüğünün taşeron işçileri. Bekçiler zaten zembihiydi. "Gengler" diye bağırdı. Gençler de bilirdi, budanmamış çalılık ararlardı uzun; öğle araları biterdi. Asgari ücret, askeri nizam.

Otobüsler gelliyor. Zamanında olmasa da geliyor. Zaten otobüslerin saatini kimse bilmiyor. Bazı Türk filmlerinin başını da hiç bilmezsin, bir defasında ortanın soluna, bir defasında daha başına denk gelirsin gündüz televizyonlarında. İşten kaytarmışsındır, hastasıdır ya da zaten işsizsindir. Bu balların içine ne katıyorlar dersin, bu paraya satabilmek için. Ne çok genç sevgiliyle kaçıyor; kayıptır. Televizyonlara baksan bazı cinayetler hiç işlenmemiştir zaten; devlet çamaşır suyuyla yıkanmıştır. 12 burçtan her gün birileri ölür, hiçbirinin öleceğini yazmaz gazeteledeki burç sayfaları.

Otobüste 38 kişisinizdir, metrobüste 138 de olursunuz bazen. Bir bakarsın herkes tek binmiş, binmeyen de tekine dönmüş. Çıt çıkmaz mesai sonu vapurlarının üst katlarından da. Rehin alınmış gibisinizdir. Kulaklıklardan konuşmalı radyo kanalları, kelime ayıklayabildiğin pop hider, oturarak nasıl dinlendiğini anlayamadığın dans ritimleri, türküler sızır sadece, hepsinin toplamı havaya asılır, sallanır. Beşinci haftasında bir filmi gece seansında izlemeye gittiğinde harına çıkar o yedi kişiyi, beş hafta sonra bu seansa getirenin ne olduğunu anlamak istersin. Hangi kaldırımlardan geçerek aynı seansa düşmüşsündür? Otobüslerde aynı anda susarken bazen aynı şeyi de düşünür müyüz? İnsanlar nasıl aynı anda çıkar sokaka? Sokaka aynı anda nasıl çıkar, kaldırım taşlarını çekmek için? Biraz bilirsin, birazını sonraya bırakırsın.

Beton dökülmüştü kaldırımlara çünkü öfkesi kursağına gelenler misal, sokaklara döküldüğünde söküp atacak taş bulamamalıydı.

Oyuna dalmış besbelli
Alıp başını gitmiş
Ve yitirmiş düzlükte
İncecik gövdesini

Metin Altok'un "RÜZGÂR" şiirinden

Ama biliyorum hiçbir zaman
Bitmeyecek bu çatı,
Ne şimdi, ne de başka sefer.

Metin Altok'un "ÇATI" şiirinden

YOLDAŞLAR, YOLU GÜZEL YAPANLAR

Gezi'de yapılan "çapulung" yeterli gelmiş, köye dönülmüş ve forumların öncülleri olan tartışmalar başlatılmıştı. Derken, önce 6 Temmuz günü akşam haberlerinde, sonra da sosyal paylaşım sitelerinde defalarca "balalı saldırı"yı seyrettik ve bi yoldaşa beraber, ilk uçakla İstanbul'a, "kavgamızın şehrine" döndük... Kalacağımız otesi ayarladıktan sonra sokağa attık kendimizi. İstiklal Caddesi'nin Yeşilçam Sokak ve Ayhan Işık sokak kesişkesindeki barikatın arkasında 1.15 saat falan geçirdik. Gaz başladığında Nevizade'ye doğru götürdü ayaklar. Bize ne istediğimizi soran dükkân sahibine, "iki Jock Daniels" dedim, geldiler, içtik afiyede. Bi daha? Tabii... Laf lafı açtı, direniş uykuya yenildi, "uyurson ölürsün" hesabı. Ha, hesap istedik, "hesabınız yok" dediler. "Olur mu, bu aralar sizin işler acayip baktan değil mi?". Her yerde duyamayacağın bi laf: "Çorbada bizim de tuzumuz olsun"...

Ertesi gün uyanınca, komadaki Lobna ve Berkin geliyor aklımıza, ziyaret etmeye karar veriyoruz. Önce Taksim ilkyardım. Lobna'nın ablası karşılıyor bizi. Lobna uyanmış, kimseyi istemiyor odasında ama kim gelmiş merak ediyor. Gelenlerin fotoğraflarını görmek istiyormuş. Çok mutlulukla çektiyoruz fotoğrafları, odur budur, ihtiyaç, telefonlar falan derken Okmeydanı'ndayız.

Taksim ilkyardım'ı "geceleden" bilirim, Okmeydanı Devlet'i "babamdan". Taksim ilkyardım'da yaşadıklarımı genelde gülerek anlatırım, Okmeydanı'ndakileri kızgınlık ve yenilmişlikle... Bu yüzden Berkin'in doktorlarına ilk sorduğum soru "Başka bi hastaneye götürebilir miyiz?" oldu. Cevap negatif. Berkin'in uykusu o kadar hafifmiş ki, ufacak bi şeyde uyanır, kızarmış bize. Aileyi sorduk, elleriyle işaret ettiler...

Daha önce evlat acısı görmüştüm, tarifsiz bi durum...

Hastane bahçesinde bir konduya giriyoruz sanki. Ayakta karşılanıyoruz, hemen sandalyeler geliyor, çaylar söyleniyor. Daha önce evlat acısı görmüştüm, tarifsiz bi durum. Anne daha saklıyor kendine acısını, Sami abi metanetli, gözünün içine bakıyor ama aslında daha uzağa, şu anda Berkin'ini hemen yanına getirecek kişiye ya da mucizeye bakıyor senin gözlerinde umutsuzca...

Gidemiyoruz bi türlü, kalasımız var, onlar da kovmayaoklar herhalde ama gitmek lazım, kıcaklaşıp ayrılıyorz... Aslında ayrılmıyoruz tabii. Rahatsız etmeyeceğimizi düşündüğümüz aralıklarla görüşüyoruz. Bu arada ben patlıyorum Bodrum'da. Komadan çıktıktan 20-25 gün sonra bi gazete geçiyö elime, Berkin'le ilgili haberler var, çekinerek arıyorum Sami abi'yi. "Abi hayrola" demeden, "Nejat'ım gelemedik yanına, kusura bakma" diyor güzel adam. Zorla biten telefon görüşmesinden arca kalanlar; Sami abi'nin soğuk sesi, benim mevzuu anlatıp küçük cümlelerle konuşmayı geçişörüşim, sonra çaresizlik, sonra öfke, sonra tekrar çaresizlik, sonra sessizlik.

Kazova işçileri gelmiş hastaneye ben komadayken. Hem kendi ördükleri kazaklardan bırakmışlar, hem de şahane bi hediye getirmiş yoldaşlar; sağolsunlar. Küba genç millî futbol takımının forması, göğsünde "Diren Kazova" yazıyor. Paketi açtığım anda "bu Berkin'e" demiştim. "Yedi bela" Tuna'nın kışmedymiş. Bizim köyden, sıkı bi yoldaşı Berkin'in... ❀

DIYELİM BİR ÜÇLÜ PRİZDEN

Diyelim bir üçlü prizden... Diyelim sen çok gergindin o aralar. İşsizdin. Parasızdın. Gunduzleri ilaçlanıp haplanıp, kimi camilerde diz kırarak, on bin Allah çekiyor, geceleri sohbet meclislerinde dersleniyordun. Sen evdekilerden, evdekiler -yani baban, ağbin, yengen, hatta 'annen bile'- senden, karşılıklı yaka silkiyordunuz. Kısaca sen, karışmayın bana diyordun; onlar, bir baltaya sap ol.

Sonra, girdiğin meclislerden birinde onunla tanıştın. Yaşça hayli büyüktü senden. Hakikatli bilgilere haiz bir şahıstı. Cinleri vardı. Saygı duydun. kıymetli bir büyüğün saydın. Daveti üzere evine gidip gelmeye başladın. İlmine irfanına vakıf; hatta cinlerle samimiyetine göz yaşartıcı tanıklıklarla şahit oldun. Körle yatan şaşı kalkar misali sen de yol aldın bu arada. Ve tam da ilim irfan kapılarını aralamak üzereyken sen... Seni evlendirdiler.

Annen "gül gibi kız" dedi.

Baban "evlen barklan adam ol" dedi.

Ağbin "it gibi sürtmeyi bırakırsın" dedi.

Yengen ağbinin dediğini tekrar etti.

Sana diyecek söz kalmadı.

Sözdü, nişandı, kınaydı, nikâhtı, düğündü, bir de baktın, evlenmişsin. Erkek tarafı alel acele kiralık evi tutmuş; dayayıp döşemiş. Kız tarafı üzerine düşeni yapmış -kredi kartına yirmi dört mü otuz altı mı ne taksitle- yatak odası takimini almış. Sonra da her iki tarafın da ortak ve acil kararıyla sana derhal bir iş ayarlanmış. Hem de çıraklık; hem de bir elektrikçinin yanında.

Sen ki yirmi dördündeydin. Sen ki askerliği yapıp gelmiştin. Sen ki şunun şurasında daha üç ay önce adam yaralamadan hapse düşecekken son anda yırtmış koca bir adamdın hani. Çıraklığı kendine yakıştıramadın. Kalkıp kıymetli büyüğünün yanına gittin, danıştın.

"İnsan her dem çıraktır, iş ayırt etmek günahtır" dedi o.

Düşündün sen. Belki dedin babam, abim, yengem, hatta 'annem bile' ilk defa haklıdır, belki dedin gerçekten de evimdir yuvamdır, belki dedin evlilik bana yarar, belki dedin benden sorumluluk sahibi bambaşka bir adam çıkar, dedin ki bir de bakmışsın evine ekmek taşıyan bir aile babası olup çıkmışım dedin. Olur bu iş dedin. Kahvede rastlaştığın arkadaşların "Vay genç, evleniyorsun ha!" dediklerinde, "Ee zamanı gelmişti." dedin.

Karın dört yaş büyüktü senden. Fazla güzel sayılmazdı ama vasıflıydı; şöyle ki, yıkayıp paklamayı, pişirip yedirmeyi iyi bildiği gibi topluluk -ki onlar, her akşam oturmasında koyu demli çaylar içen, dişlerinin arasında şeker kıtlatan, asık suratlı ve ekrandaki maç da olmasa sıkıntıdan patlayacak babanın, kayınbabanın, ağbinin, kayınının, kayınçonunun, eniştenin yani ailenin bütün erkeklerinin- önünde dört dönüp hizmet ederek seni memnun etmeye de çok düşküdü. Akıllı mı akıllı, çenesi çok güzel laf yapan, erkeklere laf yetiştirebilen de kadındı. Misal çarşıya pazara çıktığınızda esnafla senli benli konuşur, elin adamlarının ağzından girip burnundan çıkar, onları uzun vadeli taksitlere ikna eder, kıkırdar, göz süzerdi.

Sinir olurdun sen. Sinir olurdun çünkü gece olup da sen her cimaya yeltendiğinde onun ya kocasını memnun etmeyi bilmeyen, yahut işi yokuşa süren, ve yahut da seni istemeyen tavırlarıyla karşılaşırdın da ondan.

"Örtü şort"

"Boyundan yukarısı mübarek."

"Gusül abdestinden sonra dokunmak yok."

Dilinden düşürmediği laflardı bunlar. Paraya evet, cimaya hayır diyordu resmen kadın.

Sonra seni sıkıştırmaya başladı. Aybaşlarında taksitler için. Para istiyordu. Halı istiyordu, yolluk, teflon tava, katlanır masa, açılan sandalye, zigon sehpa, yapma çiçek istiyordu. "Herkeste var." diyordu. Senin cebindeki parayı düşünmüyordu. Gidip gidip esnafa göz süzüp borç takıyordu. Yatakta seni yanına yanaştırmıyordu. Çıraktın ama aptal değildin. Hasılı, evlilikte aradığını bulamadın. İyi bir aile babası olurum ümidiyle yola koyulmana rağmen kabusla uyandığın bir rüya olarak niteledin kendi evliliğini. Acaba paçayı nasıl yırtarım, acaba ağbimle mi konuşsam da kurtulsam bu gudubet karıdan diyordun ki karın gebe kaldı.

Bebek doğdu. Sana benzemiyordu.

Anı bir sinir anında işten ayrıldın. Sonra altınlar geldi aklına. Düğünde takılanlar. Neredeydiler. Sordun. Vermem dedi. Vurdun. Vermedi. Sokağa çıkmasını bekledin, evin altını üstüne getirdin, bulamadın. İnnasabirin çektin.

Gaz, bez, emzik parası bulamadın. Ağbin, baban, yengen, hatta 'annen bile' kızdı sana. Tembellikle suçlandın. Git pazarda limon sat, ailene bak, gaz bez emzik lazım denildi sana. Elinle yüzünü boynunu çok defalar sertçe ovdun. Sakalların çok sertti. İçinden çıkamadın. Bebek sana benzemiyordu. İnnasabirin çektin.

İlaca ota ufaktan tekrardan sardın. Gündüzün ortasında sokakta titredin. Bebek sana benzemiyordu. Dolup dolup taşıdığın bir gün kıymetli büyüğüne koştun, derdini döktün anlattın. Çaresini cinlere sorayım dedi. Sordurttun. Gaip âleminden haberler aldın. Artık onların emirlerine göre yaşamaya başladın.

Karın "esrarlı kafayla eve düştüğün bir gecenin tecavüz mahsülü" olduğunu da ekleyerek hamile olduğunu söyledi yine bir gün. Sen düşünmeye başladın. Aylarca düşündün. Cümle esnafı, hısım akrabayı gözden geçirdin. Birinden biri olmalıydı karının âşığı. Seni paravan olarak kullandıkları açıktı. Herif evli olmalıydı. Alel acele evlendirilmenden belliydi bir oyuna kurban seçtiğin. İzledin, takip ettin, sonuç alamadın. Kıymetli büyüğün seni yatıştırmaya çalışıyordu bu arada. Elimden bir kaza çıkacak deyip duruyordun.

Aklında -yine- kötü düşüncelerin dolaştığı bir gün karının sancıları çoğaldı. Onu hastaneye yetiştirdin. Dünyaya gelen oğlunu kucağına verdiler. Yüzüne baktın. Rengine baktın. Gözlerinin şekline. Dudaklarının biçimine. Parmaklarının boğumlarına. Kendine benzetemedin. Cinler o dakika fısıldadı kulağına: sen den de gül sen den de gül... Hastane odasında o an her biri kerem

bir göz gezdirdin. Yengen habis, ağbin gergin, annen "ah annen hep mutlu", baban sıkıncılı, karın çok bitkin, küçük kızın bir melek kadar masum göründü. Evet. Evet. Karın gerçekten bitkin görünüyordu. Uzun yolculuklardan dönenler gibi kaçmıştı yüzünün gözünün ferî. Kafasında kırmızı bir kurdeleyle bembeyaz bir hayalete benziyordu. Seninle göz göze gelmemeye çalıştığını fark ettin sonra. Emin oldun. Senden değil.

Sonra eve döndünüz. Hayırlamalarla şenlendi fakirhaneniz. Gece fare sürüsü gibi dağıldı herkes. Senin aklında hastaneden beri hep aynı kötü düşünce. Kovuyorsun gitmiyor.

**Paraya evet,
cimaya hayır
diyordu resmen
kadın.**

Herkes uyuduktan sonra evin içinde sinirli adımlarla burnundan soluyarak gezinmeye başlıyorsun. Koridoru turalıyorsun, olmuyor. Bir şey yapmak istiyorsun. Defalarca odalara girip çıkıyorsun, olmuyor. Bir şey yapmak istiyorsun. Bebek beşiğinde bir hayvan gibi soluyor. Cebindeki paketten iki tel sigara çıkarıp burun deliklerine tıkmayı düşünüyorsun. Sigar mı? Çok küçük. Acıyor, yapmıyorsun. Karına bakıyorsun. Ona bakarken çarpıyor gözüne köşedeki üçlü priz. Çıraklık yaptığın günlerden hatırlıyorsun. Hani o çok aşağılandığın günlerden. Bunların asıl adı grup prizdir. Üçlüsü, beşlisi, hatta yedilisi olur. Cinsellik çağırıştırır bazılarının aklına. Mesela senin.

Aman, hemen sonra işaret ettiler üçlü prizi. Uymak istemedin. Kışt dedin, gitmediler. Siktirin dedin, gitmediler. Kürsüler kurup yargıladılar, suçladılar ve mealen şöyle buyurdular:

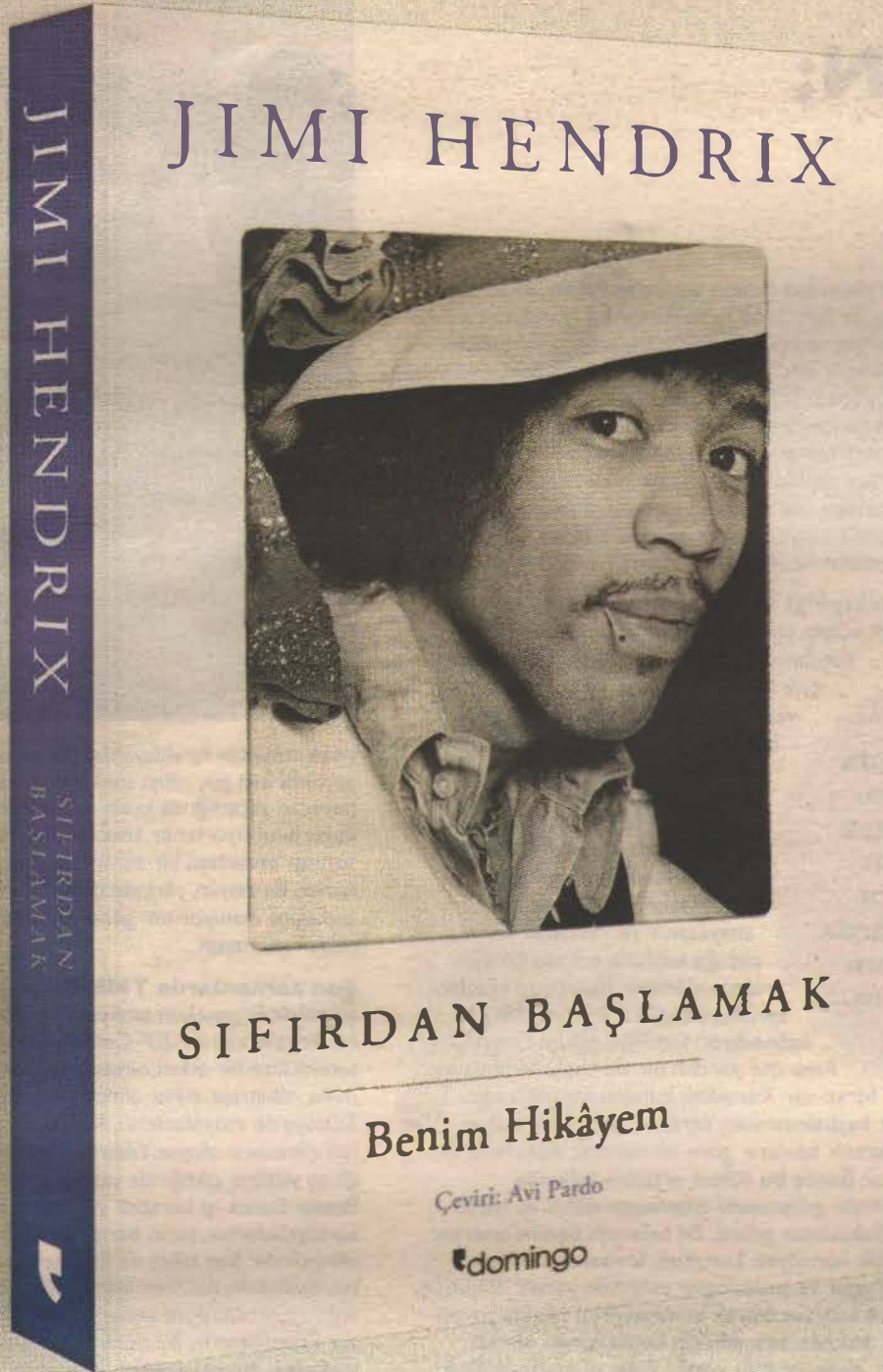
"Al şu prizi sağ eline. Bıçağa yapışsın güzelce sol elin de. Hemen kes kablunun ucundaki dişinin boynunu. Ayır iç organlarına. Her renkteki incecik her bir damarı nezaketle soy ve bakırı çıkar ortaya -kız saç gibidir, bir an bak, sonra hemen koyul işine- Tak fişi prize. Şimdi, o, her biri çatal başlı birer yılan dönüşmüş elektrik yüklü uçları karının şakaklarına daya!"

Korkuyla olmaz dedin. Kırk dilden kırk bir lugâten anlatmaya açıklamaya çalıştın. Bunu yapamayacağını. Karın adı şerefsiz bir orospu çıkmış olsa da elini kana bulamak istemediğini, şu garip bebelerin ne suçu olduğunu, analarını öldürürsen ortada kalacaklarını, hem ayrıca ömrünün neresinden baksan yirmi yılını hapislerde geçirmeyi istemediğini... Daha neler neler söylediyse de kâr etmedi cin taifesine. Şantajlar tehditler gırla gitti. "Benim canımı alın!" bile dedin sen. O zaman çılginca güldüler ve öldür dediler.

Kabloyu karının şakaklarına dayadın sen. Plastik kısmından sıkı sıkı tuttun. Bastırdın varkuvvetine. Titremeye başladı. Bir iki çirkin hırıltı çıkardı. Zaten bitkindi, öylece can verdi.

Prizi kenara fırlattın. Polisi aradın. Gelip aldılar. İlk ifadeni dinleyen merkezdeki polisler şaşkına döndü. Cinlerin karını öldürmeni istediğini söylemene değil. Tam da kadıncağızın doğum yaptığı gün bu halı yemiş olmana. Sana kızamadılar bile. Lanet okudular.

“Yirmi sekiz yaşıma görebileceğimden emin değilim, fakat bir yandan da son üç yılda o kadar çok güzellik yaşadım ki... Dünya bana hiçbir şey borçlu değil.”

“Jimi ilk kez kendi cümleleriyle; saf ve sansürsüz. Okurken kafamın içinde sesini duyabiliyorum.”

LEON HENDRIX, *kardeşi*

“İçten ve büyüleyici.”

OBSERVER

Bu kitabı gerçekten **Jimi Hendrix** yazdı, her bir cümle ona ait. Sigara paketlerinden otel kırtasiyelerine dek elinin altındaki her kağıt parçasına bir şeyler karalama takıntılı bu genç adam, yaşamın üstünde bıraktığı izleri günlükler, şarkı sözleri, mektuplar ve küçük notlar halinde yazıya dökmüş, yazmadıklarını da röportajlarında seslendirmişti. *Sıfırdan Başlamak* bu çok parçalı yapbozun birleştirilmesiyle ortaya çıktı. Bu onun hayat hikâyesi. Sadıce kendisinin anlatabileceği türden bir hikâye; fazlasıyla dürüst ve saf. Önce yokluk sonra bolluk ve şöhretle başa çıkmak zorunda kalmış bir müzik dahisinin telaşlı, meraklı, yaratıcı ve çelişkilerle dolu zihnine yolculuk.

CIHAN KIRMIZIGÜL; Türkiye’de bir dönem Poşu Davası ile tutuklu öğrencilerin sembolü haline geldi ve şimdilerde ise hakkında çıkan 11 yıl hapis kararı yüzünden Paris’te sürgün yaşıyor. KIRMIZIGÜL, yüzü görünmeyen ‘poşu’lu çocukların terörist ilan edildiği ve ölümün onlara reva görüldüğü memleketimizi, kanunsuzlukları ve buraların oralardan nasıl görüldüğünü anlattı...

PAYIMIZA DÜŞEN; İŞİN CEREMESİ

Hepinizin bildiği gibi bir dönem hiçbir suçum olmamasına rağmen, bir olay mahaline yakın bir yerde poşu takmak suretiyle bulunduğum için, taniksız delisiz, uzun süre cezaevinde kalmışım. Dava sonuçlandıktan sonra ne yapalım diye düşündük, daha öncesinde de yurt dışına çıkmak, eğitime orada devam etmek gibi bir fikir olmakla beraber, cezaevinden çıktıkınca arkası kesilmeyen tacizler ve kesilen onbir yıllık ceza, yurt dışına çıkmanın daha uygun olacağını düşünmeye itti bizi. Aslında cezanın onaylanma olasılığının çok güçlü olduğunu zaten biliyorduk, bunun mantıkla bir izahı yok, -mahkemelerin işleyiş şeklini kastediyorum- Benim davamda da pek çok siyasi davadan farklı bir durum olmadı. TMK’da yapılan bir değişiklikle almış olduğum cezanın iptali gerekmesine rağmen, Yargıtay bir bölümünü onayladı. Kalan kısmını yeniden yargılamak için yerel mahkemeye gönderdi. Yerel mahkeme de vermiş olduğu kararın haldı olduğunu belirterek dosyayı tekrar Yargıtay’a gönderdi. Kısacası yine haksız çıkmadık.

Sonrasında gıtmek icap etti. Bir kere, ülkeyi terk etmek zorunda kalmak bile başlı başına bir olgu. Yeniden bir hayat kurup, yetiştiğin topraklardan kopmak zorunda kalıyorsun. Dolayısıyla kendimi beş yıl önce bu durumda tabii ki de tahayyül etmiyordum. Ama yaşam bir şekilde devam ediyor, ona ayak uydurabildiğimiz oranda yaşıyoruz. Davanın sembolleşmiş olması bir yerde sorumluluk da getiriyor... Bu medyatik olma süreci aslında özünden koparak gelişti. Bir mağdur profili olarak sorumluluğum, sürecin dışında kalmak oldu biraz da. Bu bir mağduriyetten çok, devletin gaddarlığıydı. Tabii ki semboller olmak zorunda ancak olayın politik yönünü hiç aklıdan çıkarmamak lazım bence. Kampanyaları koordine eden arkadaşlarım ve hocalarım sürekli dikkat ettirir buna ama bir mesele güncel politik arenaya girmeye başlayınca önünü almak zor olabiliyor. Bu kadar “mağdur olmak” insanın elini kolunu bağlayabiliyor.

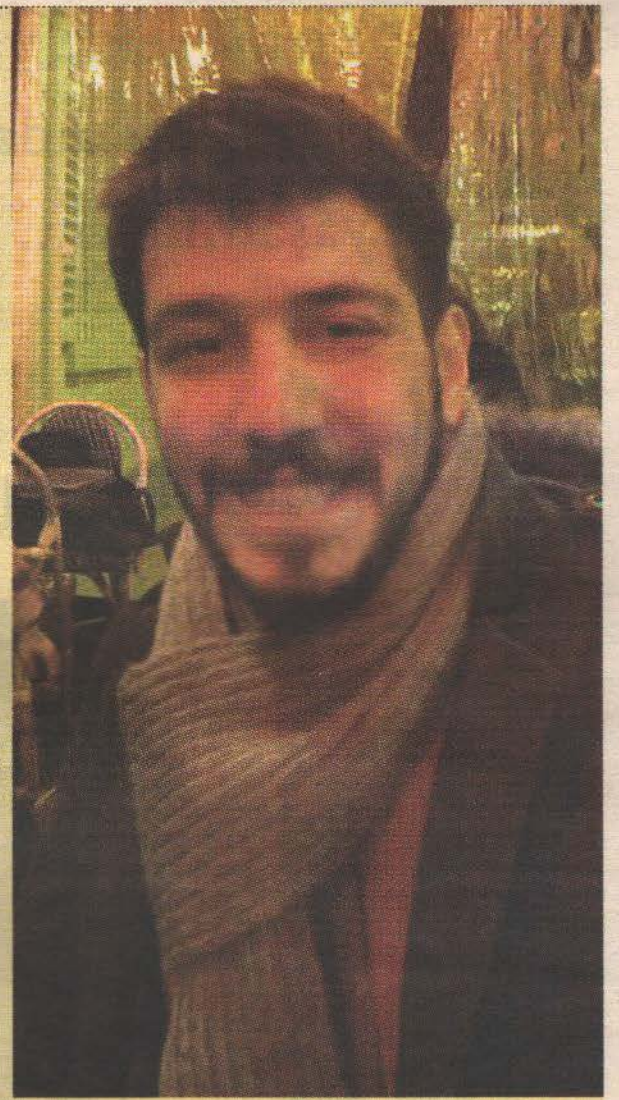
Paris’teki sürecim için ise ‘sürgün’ deyip işin içinden çıksam mı acaba? Yani buraya gelmek zorunda kalan sürgünlerin profili aşağı yukarı aynı diyebilirim. Buraya gelmek zorunda kalan sürgünler fiziken burada olsalar da aslında ruhen, aklen hâlâ ülkedeler. Buna 80 döneminden sonra gelenler de dahil tabii. Bu sürgün psikolojisinin dışavurumu buradaki Yahudilerde de, Hintlilerde de ve diğer sürgünlerde de aynı yaşıyor. İnsanlar hangi yılda sürgün oldularsa

İnsanlar hangi yılda sürgün oldularsa o yıllarda yaşamaya devam ediyorlar. 20-30 sene sonra ben de hâlâ 2010’larda mı kalmış olacağım diye düşünüyorum.

o yıllarda yaşamaya devam ediyorlar. Bazen 20-30 sene sonra ben de hâlâ 2010’larda mı kalmış olacağım diye düşünüyorum açıkçası. Politik manevralar, eylemlilikler ya da refleksler bile Türkiye’deki, Kürdistan’daki gündeme göre şekilleniyor. Fransa’nın gündeminde az çok haberdar olsak da her ay OT dergisini bekliyoruz misal. Velhasıl kelimeler entegrasyonumuz çok güçlü değil ve gelen herkes yeniden bir hayat kurmak zorunda kaldığı için işin içinden çok da çabuk sıyrılamıyoruz. Herhalde bu problemleri saysam, sonu gelmez ama en can alıcı olan “memleket hasretü” Ahmet Kaya’nın dediği gibi...

Ben Türkiye’yi terk ettikten sonra oralarda çok acayip şeyler oldu, olmuş, oluyor. Gezi olayları başlı başına farklı dinamikleri olan çok büyük bir olaydı kanımca. Ya da vazgeçtim, aslında orada dinamik falan yok, bu olaylar tamamen yanlış anlaşılardan kaynaklanıyor. Bir takım “marjinal guruplar” tabii ki kötü niyetli. Ama meselenin özünde kafa karışıklığı var. Şimdi ortada bir anayasa var; yasalar var, insanlar bu anayasanın ve yasaların vermiş olduğu haklarla sokağa çıkıyor, rahatsızlıklarını belirtiyor, ağaçları savunuyor, LGBT haklarından bahsediyor, anadilde eğitim istiyor... Ama öte yandan bir de başbakanımızın fitratı var. Karışıklık bundan kaynaklanıyor; insanlar başbakanımızın fitratına göre mi, yasal ya da demokratik haklara göre mi hareket edeceklerini karıştırıyor. Bence bu ikilem ortadan kalkarsa ekonomimizin gelişmesini istemeyen dahili ve harici lobilerin hakkından geliriz. Bu anlamda benim önerim; mecliste bir komisyon kurulsun, başbakanın fitratı sosyologlar ve psikologlar eşliğinde yazıya dökülsün ve anayasa olarak benimsensin! Hiçbir sorun kalmaz. Sırrı Abi’nin komisyonunda olması da iyi olabilir çünkü Gezi olaylarında ilk o atladı kepçenin önüne. Kafa karışıklığı biraz daha fazla demek ki... Ayrıca, bu geçiş aşamasının bir akıllı telefon uygulaması olarak tasarlanmasını ve her adımda bizi yönlendirmesini de sağlayabiliriz.

Derginizin bu sayısı yayınlanınca biz yerel seçim sonuçlarını görmüş olacağız. Anladığımız kadarıyla AKP yine iddiasını koruyor; ancak sonuç istediği gibi olsa bile hükümetin ülkeyi eskisi gibi yönetemeyeceği kesin. Halkta oluşmuş bir öfke var; yine hâlâ adım atılmamış bir Kürt meselemiz ve her gün bir yenisi servis edilen kasetler var. Dolayısıyla AKP yeniden hükümette olsa bile demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü üzerine

adım atmadan ferahlayamaz. Bu süreçte HDP gibi bir partinin itici güç olma fonksiyonu var. Şu ana kadar bir heyecan yarattığı da kesin zaten, bunu kendileri içlerinde değerlendiriyorlardır ama HDP’nin özellikle Gezi süreci sonrası muazzam bir zemin yakaladığını söylemek zor olmaz. Bu zemin, yerinde değerlendirilirse -ki öyle olacağına inanıyorum- genel seçimlerde bunun sonuçları neden alınmasın...

Son zamanlarda TMK’da değişiklikler yapıldı. Ergenekon tahliyeleri malum. Ama maalesef bu değişikliklerin AKP-Cemaat Savaşları dışında kalan tutuklulara bir etkisi olmayacak gibi geliyor bana, hatta -olumsuz etkisi olmasın da- öyle bile diyebiliriz. Türkiye’de sosyalistlerin, Kürtlerin payına düşen hep işin ceremesi oluyor. Yıldırım Türker’in bu çatışmalar ilk su yüzüne çıktığında yazdığı müthiş bir yazı vardı. Bunlar bunca işi beraber yapmışlar, bugün bakmayın sürtüşüklerine, yarın barışsalar, olan yine bize olur minvalinde. Son tahlil de Ergenekon tahliyeleri de böyle bir diyalektik; beraber önce kirli iş yapıldı, bir kısmı sonra içeri alındı ve sonunda bir barışma denemesi var Ergenekon’la. Bu dönemde biz onlarca insanımızı kaybettik. Askeri vesayet “kalkerken” dünyanın en fazla siyasi tutuklusuna sahip olan ülke olmayı başardık, bu branşta 1.5 milyarlık Çin’i bile geçtik. Aydın’ı, Şerzan’ı ve onlarcasını biz o “demokratikleşme” sürecinde kaybettik. Dolayısıyla bu tür kaotik süreçlerde devletin ezilenlere reaksiyonu hiç de iç açıcı olmadı, olmuyor. Ayrıca TMK’nın kendisi eğri büğrü, bir yasa değiştirsen ne olur ki, kolunu kurtardığın zaman başka bir maddesi seni bacağından yakalıyor. O yüzden TMK gibi ötekileri cezalandırmaktan başka hiçbir işlevi olmayan bir yasanın kaldırılması en dürüstçe olanıdır.

Bu kadar gündemin arasında, bana göre son zamanlarda yaşanan en üzücü olay ise, malum Berkin Elvan... Yasının tutulmasına bile izin vermedi devlet. O kadar korktular ki Berkin’den; terörist yaptılar, yuhallattılar, bu konuda ne denir hiç bilmiyorum. Tek diyebildiğim, Berkin şahsında katledilen tüm çocukların küçük bedenlerindeki kocaman hayallerini gerçekleştirebilmek dileğiyle... Hepimizin başı sağ olsun... ✨

Bono 1. 16:

"En sevdiğim arabam bazanın altına kaçtı
Bir şey de diyemedim utanmaktan
İşte o gün vazgeçtim
Arabalarıyla oynayan
Utangaç bir çocuk olmaktan"

MALUM ALTIN FURUŞ

O zaman o meşrû dalgalara doğru
Bir ateş yakalımdı dumanı göge
Bütün kuşları İstanbul'un
Yine en güzelin etrafında güzeldi
Güzel
(Lütfen kuşları olur olmadık yerlerinden
öpmeyelimdi ayrıca)

Suya doğru sevdikdi hepimiz
Naifliğimizle kararlı gibi
Zaaflarımızla yararlı
Hasret evinde güzeldi
Ve sevda hasta yatağında ırmakların
O zaman bir şiirle bir romanın
Ya da bir platoyla bir ovanın farkı
(Katarakt ve glukomanın kezâ)

Yanlış bakmaktı

Akşamüstü diyorum
Akşamüstü özellikle
Çünkü akşamüstü
Sabahın bozduğu sinirleri onarmaktı
İşlemeyen bir masalın ortasına
demirden bir çivi çakmak
(Lobotomi kezâ)
Yalnızlığa dair her şey
Yalnızlığın dışında kalan şeylerin
tümüne yalnız uyanmaktı
O zaman o meşrû bulutlara doğru
Bir el sallayalımdı selâm diye
Ve ötesinde saman sayfalarıyla bizi ayıran
O çok bereketli dönemleri hani
romantik hareketin
Belki de çok çok tilkileriz ikimiz
bu ormanlarda
Kabul etmese de birimiz
Dağların dâhi nefesini keserken öpüştükçe
Bu ağaçlar bizi seviyordu
Göge doğru sevdikti birimizi ikimiz
Çünkü çocuk sesleri
Oradan geliyordu...

"Annesini sevmeyen bizden uzak olsun"

BERDEL

Sene 1999. Atlas dergisi için Yezidi Halkı konusu çalışmak üzere Urfa, Mardin, Diyarbakır ve Batman'ın Yezidi köylerini dolaşıyorum. Viranşehir'in Burç köyünde üç gün kaldıktan sonra Ceylanpınar'ın Gavurga köyüne geçtim. Burada da Yezidilerin yaşadığına, fakat Müslümanlarla aynı köyde kaldıkları için asimile olduklarını duymuştum. Asimilasyonun ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu köye varır varmaz bir kez daha kavradım. Günlerdir gittiğim Yezidi köylerinde el üstünde tutulurken, Gavurga köyünde 'gazetede', 'Yezidi' dememle köyden kovulmam bir oldu. Bunu kabul etmek ağır bir hakaret gibiydi. Uğradığım şey kişisel bir hakareten ziyade, tarihleri boyunca Yezidilere edilen hakareterin bir devamı gibiydi. Kimseye buluşmadan, köyün etrafında, tepesinde, yamacında dolaşarak akşamı ettim. Güneş batarken ben hâlâ köyün mezarlığında bir Yezidi mezarı arıyordum. Hava karardı ve bir kişi bile koluma girip "Geç misofrim ol" demedi. Viranşehir'e dönüp otelde kalmak istemiyordum. Yorgun olduğum için değil bu. Her zaman, gittiğim köyde insanlarla birlikte yaşayarak fotoğraf çektiğim, ancak o zaman insanların samimiyetini kazanıp gerçek fotoğraflar çekebileceğimi bildiğim için. Ama bu kez çaresizdim. Çorak topraktan ağaç yerine kayalığın çıktığı bir bozkırın ortasında, mezarlığın olduğu höyükte kalmakla mışım. Arabaya binip Viranşehir'e dönecek olmanın ruhumda yarattığı çaresizlik duygusunu üzerinden atamıyordum. Bu, tarihi yenilginin devamıydı, "Evet, Yezidiler asimile edildi ve onlardan geriye hiçbir iz kalmadı" demekti.

Akşam ezanı okunmaya başlarken caminin önüne girdim. Şimdi o halimi hayal edince, dilemek için cami önünde bekleyen insanlara ne çok benzediğimi görüyordum. Namaz biter insanlar dağılırken hâlâ caminin önünde bekliyordum. Sonunda biri yanıma gelip merakımı sordu. Hilâyemi dinleyince koluma girdi, birlikte evine gitti. Üzerimdeki ağırlıktan, derin bir nefes ve tebessümle birdenbire sıyrıldığımı hissediyordum.

Hasan'ın dört kansı ve on bir çocuğu vardı. Dikdörtgen bir avluda, köyde elektrik olmadığı için ışıktan çok kocaman gölgeler yayan gaz lambalarının altında yemeğimizi yedik. Şimdi aklımda o günden geriye, yediğim yemeğin tadından çok, ellerinde gaz lambalarıyla dolaşan küçük çocukların, fotoğrafını çekemediğim kocaman gölgelerinin kaldığını görüyorum.

Yemeğin sonunda bir hazırlık telaşı başladı. Bu akşam yarın yapılacak bir düğünün gece eğlencesi olduğunu, birazdan oraya gidileceğini öğrendim. Hemen arkasından Hasan, "Ama berdel düğünü" dedi. "Alaklı" diye yerimden fırladım. İşte o an verdim "Ben neredeymişim ya!" sonusunun cevabını.

Hasan'ın Reno Toros'una ben de sıkıştım. Zifiri karanlıkta uzun bir yolculuğun sonunda önce sesler, sonra solgun bir ışık göründü. Bir traktörün far ışığında debçi halayı çeken, rengarenk kıyafetlerle alkışlayan altı pullu Arap kızları gördüm. Müzik ise traktörün arkasından çöken bir kablolu

ucundaki müzik setinden geliyordu. Traktörün farında bir belirip bir kaybolan yüzlerin ve söylenen Arapça türkülerin, atılan zılgıların arasında kendimi birden bu dünyaya ait olmayan bir yerde hissettim.

Burası Türkiye haritasında gördüğünüz o kocaman ve bembeyaz boşluğun, Ceylanpınar Devlet Üzüm ve Çiğdem Çiftliği'nin tam orta yeri. Bu, yüzdenini tam seçemediğim insanlar ise Cumhuriyet'in ilk yıllarında Suriye'den kaçak gelen ve o zamandan beri bu taştan bozkırın ortasında mağaralarda ve alçak damlı toprak evlerde kaçak olarak yaşayan bir Arap aşineli. Elekrik olmaması bu yüzden, kışın arabayla olursak olsa, yol, devlet ve Türkçe de yok. Yani Türkiye'de olunabilecek en 'başka' yerdeyiz.

Ertesi günkü heyecanımı, coşkumu, şaşkınlığımı anlatabileceğimi sanmıyorum. Tokos'un yapacağı yere doğru giderken arabamın direksiyonunu Hasan'ın oğluna bırakıp fotoğraf makinamla birlikte camdan dışarı sarktım. Uçsuz bucaksız ve kupkuru bozkırın ortasında, gide gele yola dönüşmüş tozdan bir izin üzerinde korna ve havaya sıkılan silah sesleriyle son sürat gidiyorduk. Arabaların çıkardığı toz yüzünden göz gözü görmüyordu. Filmin en can alıcı sahnesimin en alakasız figüranını oynuyordum: Düğün fotoğrafçısı!

Berdel kız kardeşlerin, erkek kardeşler arasında takası olduğu için gelin alıraya ya da vermeye değil, gelinleri değiştirmeye gidiliyordu. Bu yüzden iki köyden birinde değil, köylerin tam ortasında buluşulması ve oraya aynı sayıda arabayla gelinmesi gerekiyordu. Çünkü taraflardan birinin diğerinden daha fazla arabayla gelmesi veya birinin diğerinden daha çok havaya ateş etmesi berdelden vazgeçilme sebebi olabiliirdi. Bu ihtimallerin yükseldiğinden dolayı ortam bir savaş meydanı gibi gergindi. Öyle ki, o kadar hazırlıklı olduğum halde gelinlerin değiştirildiği anı fotoğraflayamadım. İki araba, arka kaptan yan yana gelecek şekilde duruyor, yüzleri kahverengi bir önyütle tamamen kapalı olan gelinler birkaç saniye içinde yer değiştiriyor ve aynı süratle geri dönüşüyor.

Yol boyunca, benim gibi arabamın camından dışarı sarkanların havaya sıkılan mermilerin sesleri içinde, tozdan adamlara dönüşmüş olarak gelin evine vardık. Bizim gelinin adı Ferideydi. "Hadi canım, bi gelinin odanın Feride olması eksikdi" dediğini duyar gibiyim ama gerçekten öyleydi.

Damat, biraz önce giden kız kardeşinin yerine gelen karısını dışarda bekliyordu. Aynı anda Feride'nin abisi de aynı şeyi yaşıyor olmalıydı. Feride'nin ilk kez girdiği bu evde doğup büyüyen kız, artık görünmüyordu. Kocasına da abisinin kayını olacağı artık.

Berdel düğünü burada bitiyor. Ama berdel hukuku tam da şimdi başlıyor. İlk kural şu: Taraflardan biri mutsuz olur ve boşanmak isterse diğer taraf da boşanmak zorunda.

Not: Bu fotoğraf, Atlas dergisinin 83. sayısının (Şubat 2000) kapak fotoğrafı olarak yayınlanmıştır.

YARIM

Vefa'dan Esnaf Hastanesi'ne giden yol üzerinde büyük bir tekstil atölyesinin önünde bir grup kadının arasında annemle birlikte içeriden çıkacak çuvaları bekliyorduk. Yanımızda bizim mahalleden bir kadın daha vardı, Şermin.

O sıralar Bozdoğan Ortaokulu'nda okuyorum. Okulun çıkışında annemle ve Şermin ablayla buluşup atölyenin önüne geldik. İki çuval alıyoruz biz; birini ben taşıyacağım diğerini annem.

Buradan çuvaları yüklenip evlerimize gideceğiz ve makineden birbirine yapışık şekilde çıkan triko yakaları düzgünce ayırıp tekrar çuvalara koyup atölyeye getireceğiz. Parça başına küçük bir para ödüyorlar.

Kocaları hasta, sakat, işsiz ve ya üç kuruşa çalışan yoksul kadınlar; bir yere girip mesaili çalışmalarına kocaları tarafından izin verilmediği için böyle parça başı işlerle ailelerine bakmaya çalışıyorlar. Etraftaki'lerin "kansıyı çalıştırıyor" laflarına maruz kalmak gururlarına dokunuyor bu adamların. Tekstil işi yapan var, tespih dizen var, emzik işi yapan var; emzikler parçalar halinde geliyor ve kadınlar da iç içe geçiriyorlar, takı, bileklik yapan var. Küçükpazar'da, Salihpaşa'da böyle bir sürü işler veren atölyeler var.

Siirt'ten, Diyarbakır'dan, Bingöl'den, Trabzon'dan, Kastamonu'ndan buralara gelip de bir baltaya sap olamamış, cigaraya, alkole, kumara sarmış ya da ciğerleri, böbrekleri tükenip yarım kalmış, namussuza kafa sallamadığı için bir işte dikiş tutturamamış, temiz kağıdı alamadıklarından oradan buradan itilmiş, nihayetinde bu şehrin en keskin yerlerine tutunmaya çalıştıklarından, elleri, avuçları kan içinde kalmış adamlar, karılarını çalıştırmamanın utancına dayanamıyorlar.

Evlerinde yiyecekleri yok, aynı pantolonu, ceketi yıkatıp yıkatıp giyiyorlar, çocuklarının okul masrafını ödemekten acizler, kahvede ikinci çayı içecek paraları yok, karılarına bir tane eşarp, etek almamışlar, yarım ton kömürle bütün bir kış geçiyorlar, kira borçları üç aydan aşıyor inmemiş veya ana babalarının evleri'nde oturuyorlar ama karılarını, kızlarını çalıştırmayacak kadar da büyük gururları var.

Belki bazıları gerçekten kansına, kızına kıyamıyor, bazıları da sağda solda çalıştırlarsa namusuna laf geleceğini düşünüyor.

Atölyenin önünde bekliyoruz, arada bir adam çıkıyor işçilerini azarlarmış gibi bir tonda talimatlar veriyor ve tekrar içeriye giriyor. Kadınlar huzursuz çünkü hava soğuk, üşüyorlar ve çuvalların ne zaman dağıtılacağı belli değil. Kadınlardan bazıları Türkçe bilmediğinden yanındakilere soruyor adamın ne söylediğini.

"Çi dibêje?"

"Dibêje bisekinin"

Biraz daha bekledikten sonra içeriden çuvalar çıkmaya başladı. Kadınlar birbirlerini iterek almaya çalıştılar. Adam yine sinirlendi;

"Ya bi düzgün sırayla alın."

Aslında herkes için çuval hazırlanıyordu. Ama nedense bazı kadınlar bize kalmayabilir endişesiyle yine de bir küçük

itişmeye sebep oluyordu. Acele etmekte haklıydılar; çuval kalıyordu ama başka pek çok şey kalmıyordu. Sıra onlara geldiğinde bitiveriyordu her şey. Bu kadınlar her acıya hızlı hızlı sıra bulabiliyordu ama mesela hastane sırası gelmek bilmiyordu, kocalarına iş sırası gelmiyordu, çocuklarına iyi okullarda veya devlet okullarının iyi sınıflarında sıra gelmiyordu. Güzel şeyler hep çabuk bitiyordu veya başkalarından arıkalıyordu. Bu yüzden itişmek bir hâl olarak üzerlerinde kalmışlardı. Bir kötülük olsun diye değil ama bir şekilde hayatta kalma biçimi olarak itişiyorlardı ve bunun için azar işliyorlardı.

Çuvallarımızı aldık ve yolun kenarında düzgünce sırtlayıp götürecektik ki yanımıza birisi yaklaştı. Şermin'in kocası Mecit. Annemin hisleri kuvvetlidir, bir anda telaşlandığını yüzünden anladım.

"Mecit, bir şey deme kadına ha!"

"Yok yenge bir şey konuşacağım."

Bunlar bizden ayrılmış bir kenara geçtiler. Biz de çuvalların önünde bekliyoruz. Aradan iki, üç dakika geçti geçmedi Mecit belinden çıkardığı bıçağı Şermin'e sapladı. Şermin'in ciğliği içinde yankılandı. O kadar acıyla bağırdı ki hiçbirimiz neredeyse sesini duyamadık. Bıçağın deldiğinden daha derinine saplandı kadının sesi.

Annemin bağırisını hepimiz duyduk ama;

"Mecit boynun devrilsin, boynun altında kalsın Mecit!"

Mecit bıçağı Şermin'in karnından çıkıp hiçbir şey yokmuş gibi yoluna devam etti. Şermin'in başına toplandık. Atölyenin mal taşımak için kullanılan, arkası tenteli, küçük bir kamyoneti vardı. Hemen onun arkasına yükledik Şermin'i. Kadınların yüzlerinde derin bir üzüntü vardı ama nasıl söylemeli şaşkınlık yoktu. Şaşkınlığın izi bile yoktu. Sanki o atölyenin kapısında çuvaları beklemek kadar olağan bir şey olmuştu ve bir kadın kocası tarafından bıçaklanmıştı. Sanki oradaki kadınların her biri vücutlarını açıp göstereleler karınlarında, kollarında, bacaklarında, kalçalarında derin bir bıçak izi görebilirdik. O kadar sıradan bir şekilde, Şermin'in başındaki tülbentini çıkarıp yarasına bastırıp Esnaf Hastanesi'ne götürdük.

Şermin, Mecit'in ikinci kansı. Aralarında resmi nikah yok. Resmi nikahlı ilk karısı, üç çocuğuyla beraber; Gevaş'ta Mecit'in ana babasının yanında kalıyor. Şermin'in annesi Roman, babası İzmirli. Daha önce Tozkoparan'da oturuyormuş, evlenince bizim mahalleye taşındılar, bir göz odada yaşıyorlar.

Mecit'ten bir kızı var, dört yaşında. Rüya. Kimbilir hangi rüya, neyin rüyası. Kendi kaderine ağlayıp dururken kızın bahrı açık, talihi düzgün, yüzü güzel olsun diye Rüya ismini vermiş. Böyle kadınların hep bir kız çocukları olur ve hayatları, hayalleri kızlarının isminde yaşar; Rüya, Kader, Aşkın, Biricik...

Mecit'in ne iş yaptığı belli değil ama etrafta söylenen gayrimeşru koşturduğu. Böyle söyleniyor; Mecit gayrimeşru koşturuyor. Arada içeri girip çıkıyor. Bir bıçağı var ve bir çıkmaza girdiğinde, gidecek yol, söyleyecek söz kalmadığında bıçağıyla önünü açıyor.

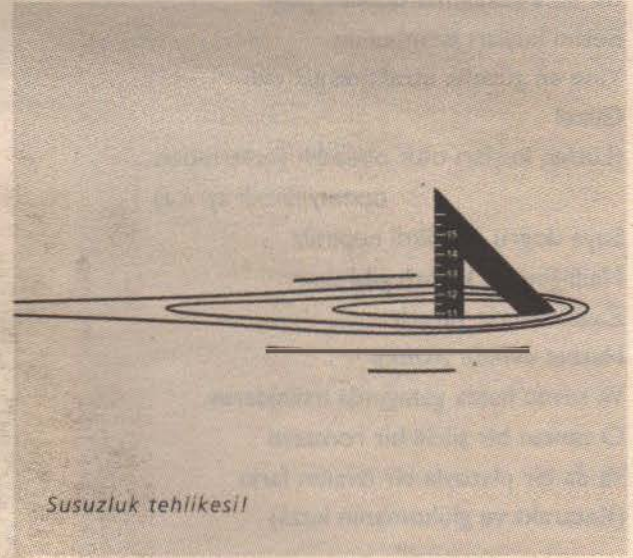
Şermin hastanede birbuçuk ay filan kaldı, böbreğini aldılar. Yarım kaldı.

Bizim orada böyle söylüyorlar; yarım adam, yarım insan. Her şeyleri yarım aslında; eksik kalmış, tamamlanamamışlar. Sadece ev eşyaları, yemeklik malzemeleri eksik olsa neyse ama bedenleri, ruhları, gelecekleri, hayalleri, sözleri, hevesleri de yarım. Yarım yamalak bir hikâyeyi taşıyorlar omuzlarında.

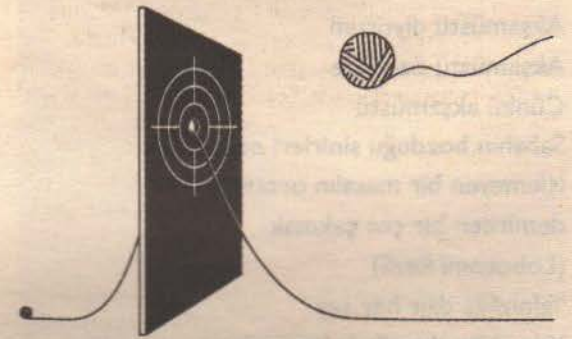
Şermin, hastaneden eve çıktıktan sonra yavaş yavaş iyileşti. Ne kadar iyileşmek dersen o kadar. Mecit'ten şikayetçi olmadı. Kızını bize bırakıp her hafta Bayrampaşa cezaevinde Mecit'i ziyaret etti. "Çok yarımayacak Allah'tan" diyordu sürekli.

GELEKE OYUNLARI
Cemil Cahit Yavuz

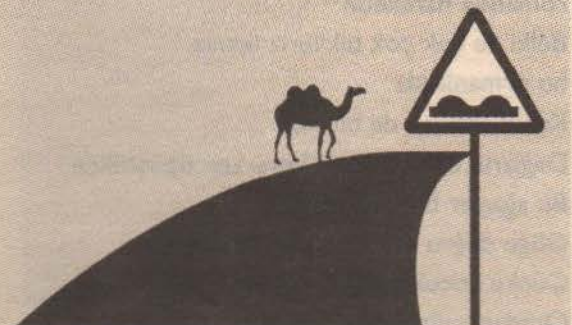
Boş umut

Susuzluk tehlikesi!

Bilim hedefleri

Yanlış anlaşılacak

şamşefası

CİNNET

Ben hep hizmet sektöründe çalıştım. Hizmet ettim insanlara. Paramı ödediler; boklarını temizledim, kusmuqlarını temizledim, gün oldu içip içip bana küfür ettiler, gülüp geçtim. Neden? Ben bu mesleği okulunda ya da kitaplarında okumadım. Çekirdeğinden, ustalarımın öğrendim. Komiyken yemekleri biraz soğuttum diye garsonumdan bacaklarıma yediğim tekmelerin izi halen durur. Hizmetti benim işim. Ne yapalım? Çapım ona yetiyormuş demek ki. Ne gücendim ne kırıldım. Ne de "ekmek parası" diye kendimi avuttum. Garsonluk, barmenlik, aşçılık yaptım yıllarca. Severek yaptım, mutlu oldum. Bu meslekler sayesinde adını bile hatırlamadığım, sayısını bile unuttuğum onlarca ülke gördüm. Bırak bizim aktrisleri, yıldızları, Tom Cruse'den tut Angus Young'a kadar birçok adamın yanında durdum. Ben Slash ile muhabbet bile ettim. Kimselere muhtaç olmadan, ne merde ne namerde eyvallah etmeden ekmek paramın peşinde koştum.

Ben okulumu, evimi, vatanımı, anamı, babamı bıraktım da yollara düştüm. Ne bileyim aga sevdim işte. Tek hayalim iyi bir garson olmaktı, oldum. Sonra barmen olmaktı, oldum. Sonra aşçı olayım dedim, onu da oldum. İtalya, Fransa, Amerika'da şarap eğitimi bile aldım. Lafın kısası; gidebileceğim yere kadar gittim. Dil öğrendim mecburen. Bir defasında barmenken, içip içip karısını çekmişti ren bir adamın "Picasso ressam olmasaydı da yazar olsaydı nasıl bir tarzı olurdu?" sorusuna cevap bulmak için Picasso'yu ve modern sanatı inceledim. Ankara'daki Cambo İnegöl köftesisinde başladım bu hizmet sektörüne. Pavyonlar, oteller derken en son Miami... Hızımı alamadım, gemilerde çalıştım. O ülke senin bu ülke benim dolaştım durdum. Bitmezdi de, bitmesi gerekti mecburen emekli oldum. Bir ömür beden ile çalışınca mecburen sağlık sorunları çıkıyor ortaya. O taşıdığım tepsiler, sırtıma yüklendiğim kasalar ve hizmet ettiğimiz insanların yüzlerini güldürebilmek için servis anında panik halinde bize öğretilen her türlü kuralı hiçe sayıp canımızı dişimize taktığımızdan birçok bedensel sorun çıktı ortaya yıllar geçtikçe. Benim belim iki yerinden kaymış. Neyse, bıraktım bu işleri mecburen. Yıllar sonra döndüm geldim ülkeme. Benim ülkem burası, buraya aitim ben, başka nereye gidecektim ki?

Ben bunları neden anlatıyorum? Kısacık ömrünü hizmet sektörüne adayan insan, bu meslekte hiçbir bok öğrenmezse incelik öğrenir, kibarlık öğrenir. Hizmet ettiğin insana karşı kibar olmak zorundasın; gülümsemeyi bilmen gerek, dertleri tasaları bir tarafa atıp iyi niyetli olman gerek her şeyden önce. İlk zamanlar mecburiyetten olsa bile sonradan bir yaşam tarzı oluyor bu. Nasıl ki yıllarca memuriyet yapmış bir adam emekli olunca bile her sabah tıraşını oluyor, aynen öyle.

Sekiz sene oldu döneli amina koyduğumun memleketine. Ağzımın içi lağım gibi, her an birisine tekme tokat girecek gibi oldum. Sekiz sene lan, amina koyduğumun sekiz senesi beni manyağa çevirdi. İsyanım buna. Ha diyeceksin ki "lan küfür her şeyi hallediyor mu" sen de haklısın, halletmiyor da... Bak arkadaşım, ben 10 yaşındaki çocuğa "abi" diye lafa başlayan, beş yaşındaki kız çocuğuna "ablacığım" diye hitap eden bir adamım. Şimdi babam, dedem yaşındaki adamlara ana avrat küfür etmek ile geçiyor günleri'm. Delirttiniz lan beni!

On beş yaşında elim ekmek tutmaya başladı benim. Babamdan harçlık almayı bıraktım daha çocuk denilecek

zamanlarımda. Kendi ekonomik özgürlüğümü elime aldığımda, daha on sekizinde bile değildim. Kimselere de eyvallah etmedim. Gittim paşa paşa askerliğimi yaptım, oradan düştüm yollara. Başımda ne ana ne baba, ne de beni kontrol edecek, bana yol gösterecek birisi. Şehir şehir, ülke ülke gezdim. Bırak sabıkayı, bir defa bile karakola gitmiş bir adam değilim. Kanunlara fazla saygılı olmadım ama kimselere de bir zarar vermedim. Hiçbir ideolojim, siyasi görüşüm olmadı benim. Ben hayatımda oy bile kullanmadım. Beni hiçbir zaman ilgilendirmedim; ülkeyi kim yönetiyor... Bana dokunmasın, bana bulaşmasın ne bok yerse yesin tadında geçti benim günleri'm. Sonra döndüm geldim buralara.

Kısacık ömrünü hizmet sektörüne adayan insan, bu meslekte hiçbir bok öğrenmezse incelik öğrenir, kibarlık öğrenir.

tanımadığım, bilmediğim kişilerden. İçim sıkılıyor, canım yanyor. Sokağa çıkıyorum biraz dertleşeyim diye, eşek kadar adam diyor ki "abi bunlar hep dış mihrakların oyunu". "Ulan, el morsa araç gönderirken damacanaya halleden, ödek siken bir ülkeyi dış mihrak ne yapsın?" diyemiyorum. Sonra biraz yürüyorum, taksiye biniyorum, abi diyor "Biz Osmanlı torunuyuz. Bizden korkuyorlar". Adamın sifata, tipe bakıyorum. Bırak İttri'yi; Pri Reis'i, Mimar Sinan'ı bilmez, bana Osmanlı'yı anlatıyor. Kafamı sallıyorum, abi diyor "Üçüme köprü var ya. Bir de havaolamı bitirecek Avrupa'yı" diyor. Ulan diyeceğim "Alman mühendisler, İsveç iş makineleri ve Avrupa'dan aldığı para ile mi bitireceksin Avrupa'yı?", susuyorum. Soramıyorum "En son ne zaman evine et girdi?". Avrupa meraklısı değilim ama o sürünüyor dediğin Avrupalının evinde beslediği köpeğin maması, bakımı, sana ödenen aylık asgari ücret ile kafa kafaya. Biraz sorgula, biraz araştı. Dış mihrakmış, evet ben aile tarafından Fransız'ım zaten. Her gece annem, babam ve ben açıyoruz şarabımızı, kahkahalar içerisinde bu ülkeyi nasıl batırırız diye kafa patlatıyoruz. Manyagız çünkü biz!

Lan benim tek keyfim, iki bira alıp televizyonun karşısında haberleri seyretnmekti. Bira alırken hesap ediyorum; bir litre bira, bir litre benzinden pahalı. Zaten televizyon ücreti de bir litre benzinden büyük bir

lüks. Oradan kaçıyorum, orada yakalanıyorum. İnternetin karşısına geçeyim, biraz kafa dağıtayım diyorum. Linç edilen çocukları, tekme yiyen kadınları, çocuk tecavüzcüleri'ne işlemeyen adaleti görüyorum. Sokağa çıkayım biraz kafa dağıtayım diyorum, içim yanyor; yolların pisliliği, insanların cinneti, tekmelenen sokak hayvanlarını görünce. Ulan hadi ben eşek kadar adamım ben sığamıyorum, senin gözüne batıyorum eyvallah, ona da eyvallah da el kadar kedinin sana ne zararı var be kansız, tekme atıyorsun hayvana?

Ben bunları neden anlatıyorum ki? Sanki senin hayatın, kafana taktıkların benden farklı. Yok, aslında güzel bir memleket. Yansı çöl değil ki "lan burada yaşanmaz" diyelim, kaçıp gidelim. Zeki Müren var, kavun var,

Safiye Ayla var, beyaz peynir var. İki duble attıktan sonra her tarafı anason kokan hatıralarımız var. Deniz var, göl var, mangal var. Bir sürü güzelliği var. Ayar olduğum, beni çıldırtan konu bu işte. Böyle güzel bir ülkede, cehennem azabı çekmeyi hak edecek hiçbir yanlış yapmadım ben bu yaşma kadar. Ne günahım var lan benim? Apolitik olmak istiyorum ben. Babama güvenemedim, bir de kendim gittim baktım seçmen listesine. Ömrümde ilk defa oy kullanacağım. Benim hakkım yok mu apolitik olmaya?

Biz hak ediyoruz bu hayatı aslında. En basitinden, yine bahar bayramı var. Nevruz mu, Newroz mu kavgası var. Bahar bayramı dediğimiz de bir sürü kıllı, göbekli herif ateşin üzerinden atlıyor. Bir de bunun isim kavgası yapıyor. Bu kimin bayramı? Kürtlerin

mi yoksa Türkleri'n mi? Al işte bir kaya, nereye dayarsan daya! Ulan bayram işte bu, senin olsa ne benim olsa ne? Sanki Rio Karnavalı, sanki Bavyera Bira Festivali anasını satayım! Bunlar burada senin bayramın, benim bayramım kavgası yaparken Brezilya bize sattığı biber gazının parası ile karnaval yapacak. Kürt, Türk, Alevi, Sünni, Galatasaraylı, Fenerbahçeli, metalci, Müslümcü ayırt etmeden kafamızı yarıdıkları, gözümüzü çıkardıkları, gıcır gıcır alkolle biber gazının parasını sambacı kızlar ile yiyecek adamlar. Ulan diyorsun... Ulan it, bırak kimin bayramı olursa olsun, bunun kavgasını yapacağına daha ne kavgalar var eline küreği kapıp dalman gereken. Adamlar götündeki donu aşırması, git onun kavgasını yap. Sadece para çalmamış. Ömrünü bir sınav için heba eden, gençliğini çürüten çocuğunun emeğini çalmış, bu ülke insanının yıllarca dair umutlarını çalmış. Bunu söylersen bir taraf sana "vatan haini" öbür taraf da "faşist" diyor. İllaki bir taraf olmak zorunda mıyım lan ben?

Sabah ezanı İstanbul'a ne kadar yakışıyorsa; Ankara'ya, Kars'a, İzmir'e, Trabzon'a da o kadar yakışıyorsa; Hepsinden vazgeçtim; uyku tutmayınca balkona çıkarsın da ezan sesini duyunca gözlerini kapatırsın, içine bir huzur dolar. Bunu çaldılar. Benim huzurumu çaldılar. Benim televizyon keyfimi, benim uykularımı çaldılar. Bilmem kaç yıllık Norveçli komşumun ya da Alman arkadaşımın dertlerini dinliyorum. Geçen gün Finlandiya hükümeti, "İçip içip yere çalılıyorsunuz" diye barların balkonlarında alkol almayı yasaklamış. Adamların dertleri beni çileden çıkarıyor. Kafa göz giresim geliyor, Norveçli amca "sadece soğuk olduğu için" ülkesinden nefret ettiğini anlatırken. Sonra ağzım lağım dönmüş küfür etmekten. Bir de diyorlar ki "cinsiyetçi küfür etmeyin", ulan bana hayatı böylesine zindan eden adamların bahçedeki saksısına mı küfür edeyim?

SÜRDÜRÜLEBİLİR KÖTÜLÜĞÜN TEMEL ŞARTLARI

1. Resmi Gazeteyi, çeşitli gazete/dergi sayfalarından kesilmiş olan harflerle yazıp yayınlamak.

a. Normalde tehdit ya da fidye mektupları için kullanılan, kes-yapıştır adlı bu font, özellikle ceza kanunlarının caydırıcılığını vurgulamak açısından gereklidir.

b. Böylece yurttaşlar, ne eksik ne fazla düzeyindeki o mükemmel tedirginlik düzeyinde yaşamayı sürdürecektir.

2. Her doğru bilgiye karşılık on yanlış bilgi yaymak.

a. Günümüzde, herhangi bir mecrada yayımlanmış olan doğru bilginin tamamen ortadan kaldırılması mümkün olmadığından, boğma bilgi yöntemine gidilmelidir.

b. Söz konusu yöntemde doğru bilgi, disiplinli biçimde üretilen yanlış bilgiler tarafından boğulur ve tarihe gömülür. Buna göre boğma bilgi endeksi, 1'e 10'dur.

3. Toprakten geldiğine inanılan yöneticinin yeniden toprağa dönmelerini sağlamak.

a. Bu madde, yöneticinin, yönetmekte olduğu toprak parçasıyla bütünleşmesini öngörür.

b. Örnek: A ülkesinin yöneticisi, zaman içinde ve sabırla (yurttaşların dikkatini fazla çekmeden) A ülkesine dönüşmeli, böylece kendisine gelebilecek her türlü eleştiriyi, A ülkesine yapılan bir saldırı olarak sunabilmelidir.

c. Söz konusu dönüşüm gerçekleştiğinde ortaya çıkan duruma, yöneticinin toprak hali denir.

d. Bu noktadan sonra ise sihirli bir kelime olan kefen (baskın olan dinî yapıya göre tabut da olabilir) gündelik söylevlere eklenebilir. Zira artık yurttaşların gözünde, gömülecek olan yönetici değil, ülkenin kendisidir.

e. Bu maddenin özellikle Türkiye'de olağanüstü bir geçerliliği vardır. Çünkü Türkçeye özgü bir deyim bulunmaktadır: Sandığa gömmek. Ve yönetici=ülke denkleminin inanmış hiçbir yurttaş, üzerinde yaşadığı toprağı herhangi bir yere gömmek istemez. (Bu noktada, diğer ülkelerin yönetici adaylarına tavsiyemiz: Sandığa gömmek deyiminin kendi dillerindeki karşılığını bulmak ve kullanılabilir hale getirmek.)

4. Ülkenin her bir yurttaşını dev bir çetenin üyesi yapmak.

a. Suç ortaklığı havzasını ülke sınırlarına kadar genişletmek, vicdan azabı ortaklığının yaygınlaşmasını da yanında getirecektir.

b. Böylece ülkedeki protesto desibelini olabildiğince düşük tutulabilecektir.

c. Her yeni doğanın millî mafyanın yeni üyesi olarak kabul edileceği bir toplum yaratıldığı takdirde kimse "İmdat!" diye bağırmayacaktır.

d. Ancak millî mafyanın kazancının çete hiyerarşisine uygun olarak dağıtılması da çok önemlidir.

e. Payını beğenmeyene, daha çok suç işlerse daha çok kazanacağı düşüncesi aşılanmalı ve açgözlülük bir varoluş biçimi olarak sunulmalıdır.

f. Bütün bunlar yapılırken asla dillendirilmemesi gereken cümleyse şudur: "Hep beraber dünyanın amina koyacağız!" Onun yerine, "Hepimiz aynı gemideyiz!" denilebilir.

Sürdürülebilir Kötülüğün temel şartlarının sayısı 4367'dir. Şimdilik sadece dördü hakkında bilgi verilmiştir. Diğer 4363 şartın neler olduğunu öğrenmek isteyenler OT'un yazı işleri müdürlüğü aracılığıyla tarafımıza ulaşabilir ve 4363 TL gibi küçük bir meblağ karşılığında "Sürdürülebilir Kötülük Paketi"ne sahip olabilirler. Sürdürülebilir Kötülüğü hayata geçirdikleri takdirde bütün o kazanacaklarının yanında 4363 TL nedir ki?

Bu pakette 4 açıklayıcı CD ve 2 resimli kitap bulunmaktadır. Ayrıca her ihtimale karşı bir sahte pasaport da ücretsiz olarak tarafınıza gönderilecektir.

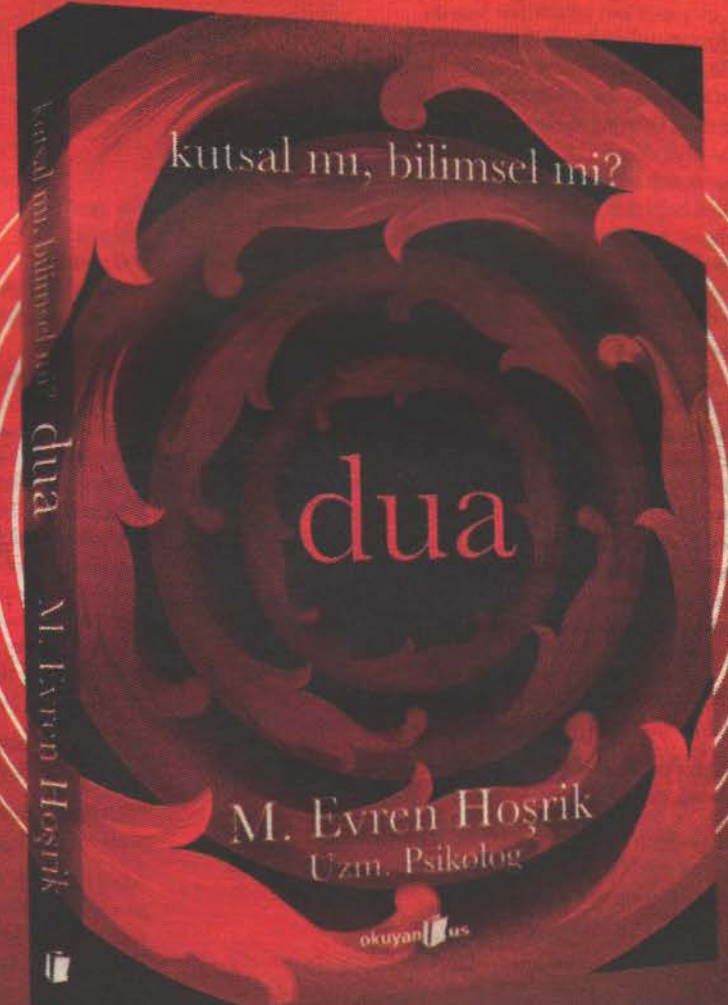
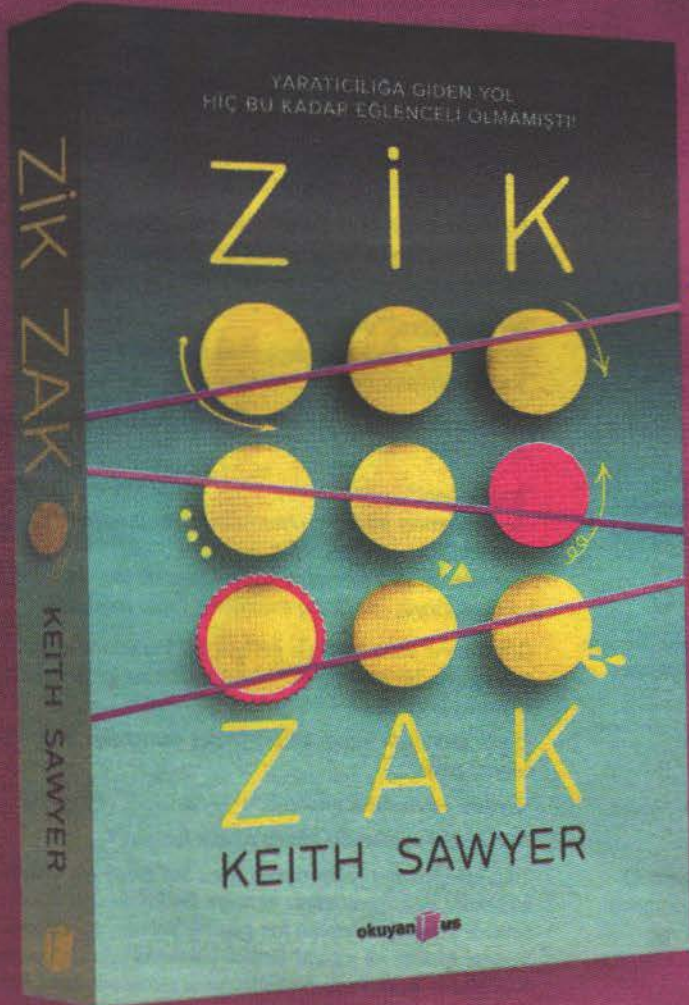
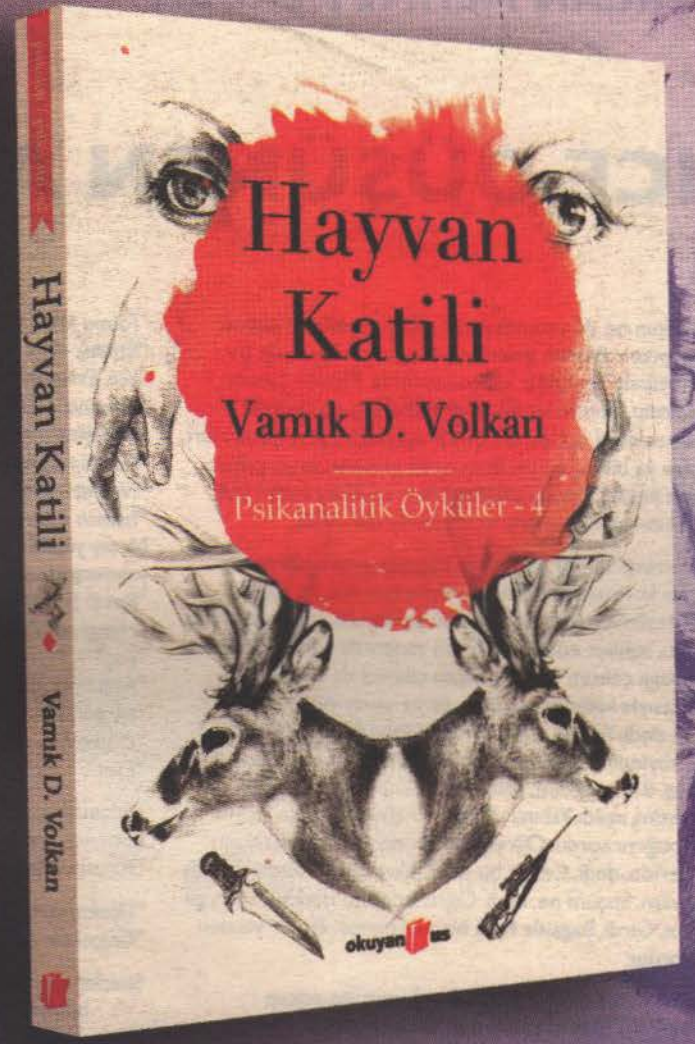
Evet, sayın yönetici adayları, daha ne bekliyorsunuz? Kişisel gelişimde son nokta olan Sürdürülebilir Kötülüğün sırrı bulundu! Bundan mahrum kalmayın! Hayat sizin! Dünya sizin! İnsanlar sizin! Halklar sizin! Telefon da sizin! Haydi telefon başına!

ŞEBNEM BOZOKLU

- Kendimi tek kelime ile tanımlayacak olursam; **Kesin sağmalarm.**
- Hayat felsefemi en iyi anlatan cümle; **Geldik gidiyoruz babalar, sevelim birbirimizi.**
- Şu sıralar benim gündemim; **Hepimizin gündemi. The Ringo Jets'in videosundaki deterjan gibi; Demo-Crazy.**
- Bugüne kadar yaptığım en heyecan verici şey; **Al Pacino'yla tanışmak**
- Şu hayattaki en büyük hatam; **Ben başlı başına bir hata olabiliyim.**
- Hayatımın dönüm noktası; **Üniversitede 100 dolarla Kuzey Afrika'ya gitmek.**
- Oyuncu olmasaydım; **Ne iş olsa yapardım. Ama hayvan gözlemcisi olabilsem çok iyi olurdu.**
- Çok isterdim ama iş işten geçti artık; **Diye bir şey yok, her şey mümkün.**
- En büyük takıntım; **Domine eden insana takıntım var. Gıcık olurum. Tutulurum.**
- Beni en çok kızdıran şey; **İletişim problemi.**
- Hayalimdeki dünyada; **Kimse birbirine benzemek zorunda bırakılmıyor.**
- Dünyayı değiştirmeye oradan başladım; **Beynimden.**
- Politika bence; **Kırlı bir su gibi. Ayaklarımızın altından akıp gidiyor.**
- Fikirlerini kendime en yakın bulduğum kişi; **İnsan seven, özgürlük seven herkes.**
- Hak ettiği değeri göremediğine inandığım biri varsa o da; **Bu memleket için söylüyorum; tüm vatandaşlar.**
- Onunla tanışmayı çok isterdim; **Adile Naşit.**
- Aşk benim için; **Tutkulardan tutku beğenmek, kendine zor söylediğin şeyleri sürekli ona anlatmak istemek. Hep bir kar tatili beklemek. Bir odanın dünyanın en güzel yerine dönüşmesini gözünle görmek...**
- Kendimi en yalnız hissettiğim an; **Etrafımın çok kalabalık olduğu anlar.**
- Bence bir insana verilebilecek en anlamlı hediye; **Çok sıkı sarılmak.**
- Başucu filmim; **"Persona"**
- Başucu kitabım; **"Yolda" - "Franny ve Zoe" - "Çavdar Tarlasında Çocuklar"**
- Şarkılarıyla beni en çok etkileyen müzisyen; **The Beatles**
- Kendimi en rahat hissettiğim yer; **Suya ağaca yakın her yer.**
- Onun yerinde olmak isterdim; **Tüm sirk çalışanlarım; tabii ki hayvansız sirkler...**
- O eşyanın bendeki manevi değeri çok yüksek; **Babamla üniversitedeyken kullandığımız "Vaziyet-i Berbatı" adındaki gazete formatlı mektuplarımızın.**
- Gelecek planlarımın başında; **Bir dünya turu var; denizden...**
- Size bir sır vereceğim; **Her an her şey değişebilir!**
- Son olarak söylemek istediklerim; **Oh yazdım rahatladım. ✨**

OKUYAN USLANMAZ

İNCE DÜŞÜNEN ADAM

Ne tanrının ne de vatandaşı olduğum ülkenin adaletine inanıyorum. Başıma gelenlere ikisinin de keseceği bir ceza yok. Belirsiz boşluklar var yasalarında. Paramı çalsalar, gırtlığımı kesip öldürseler ya da ormana kaçırıp tecavüz etseler sorun değil, bu tür durumlar için kimi yazılı hükümleri var. Suçlular ya birkaç sene cezaevinde yatarlar ya da çükleri, kolları falan kesilir. Mesele bu değil. Bazı şeylerin cezası yok. Maalesef ceza majör suçlara indirgenmiş durumda.

Arabamla evime doğru ilerlerken bagajda yatan adamın ne tür bir ceza kesmem gerektiğini düşünüyorum. Bu kendi adaletime teslim ettiğim ilk kişi. Yolu yanlayana kadar yanımda oturuyordu, sohbet ederken bir ara motorda sorun olduğunu söyledim, sağa çektim arabayı, dışarı çıkınca da silahımı çekip kabzasıyla kafasına vurdum. Biraz yavaş vurmuşum, 'ne yapıyorsun', dedi. Tekme attım bir de. Silahı doğurtup bagaja girmesini söyledim. Bagajı açmak istedi, olmadı. İçeriden açılıyormuş. Bekle dedim, şoför mahalline dönüp bagaj açma kolunu çektim, açıldı. Yanına döndüm hemen. Neden böyle bir şey yaptığını sordu. Öğreneceksin dedim. Havasızlıktan ölürüm içeride, dedi. Cezan bu değil, hava bitene kadar gelmiş oluruz, dedim. Suçum ne, dedi. Öğreneceksin dedim ya lan, gir içeri dedim. Girdi. Bagajda hava bitmez bence, illa bir yerden hava giriyordur.

Yarım saat sonra arabayı evimin kapalı garajına sokup arabadan çıktım. Işıkları yaktım. Uzun süre kapalı kalmaktan dolayı rutubet kokuyordu her yer.

Yazlık evlerde şu rutubet meselesi nasıl hallolur hala öğrenemedim. Tamam drenaj yapıyorsun, duvara strafor koyup alçıpanla kapatıyorsun ama geçmiyor amına kodumun rutubeti. Suyu temelden alıyor muhabbeti var bir de. Nereden alacak başka, ev yapılırken bilinmiyor muydu bu, diyorsun, müteahhit ucuza kaçmıştır diyorlar. Bu arada derdimi sikeyim. Neyse, bagajın kapığını açtım, adam bayılmış gibi yatıyordu. Dürttüm, uyanmadı. Numara yapıyor diye düşündüm, zayıf anımı kollayıp saldıracak akli sıra. Bagajda hava bitmez bence. "Kalk lan," diye bağırdım. Lanlı lunlu konuşmam aslında, ağzıma yakışmıyor ama mecburum, korkması lazım benden. Bir iki daha bağırdım, dürttüm, uyanmadı. Kalp krizi geçirmiş olabilir. Şu boyundan nabız ölçme işini becerebileceğimi sanmıyorum. Oranın sabit bir noktası var boyunda, tutturamazsam ne olacak? Tutturamadım diye aşağı yukarı sağa sola nabız mı arayacağım? En iyisi ayna testi. Adamın ağzına tutuyorsun nefes alırsa buğulanıyor. Aynayı nereden bulacağım garajda, eve girip alayım desem o arada kendine gelir melir, bir de peşinden koş sonra. Panikledim. Arabanın dikiz aynasını söktüm. Adamın ağzına tutmak için yaklaştığım sırada gözlerini açıp yumruk attı bana. Numara yapıyormuş pezevenk! Ben biliyorum bagajda havanın bitmeyeceğini, hata bende. Yumruğu cılız geldi neyse ki. Kill Bill hesabı yattığı yerden kısa mesafeli bir yumruk sallamak zorunda kalmıştı. Geçirdim dikiz aynasını kafasına. Ayna kırıldı, kafa çizildi ama kanamadı. Kalk, dedim, çıktı bagajdan.

"Neden yapıyorsun bunu," diye sordu ürkek bir tavırla. "İçeride konuşacağız. Seni öldürmeyeceğim, merak etme," dedim.

Eve geçerken ilk aklı gelen soruları sıraladı. Para mı istiyorsun, kim tuttu seni, Fatma'nın kocası mısın, vs.

Salona geçince bir üşüme geldi bana. Burası da rutubet kokuyor. Elektrikli petekleri açtım. Isınınca kokunun birazı gidiyor, geçen sürede de burnun kokuya alışıyor, kalani da almıyorsun.

"Adın ne senin," diye sordum.

"Özer."

"Özer, seni neden koçtırdığını düşündün mü buraya gelirken?"

"Fatma zorladı beni."

"Fatma kim lan?"

"Karınız değil mi?"

"Yoo. Evli değilim ben."

"Kimsiniz o zaman? Bana düşman olabilecek bir tek o var hayatımda."

"Adamın adını, neye benzediğini bilmiyor musun?"

"Nereden bileyim?"

"İstesen öğrenirdin. İnsan düşmanını tanımak. Bak, ben bir şey yapmadan önce seni tanımaya çalışıyorum. Ne iş yapıyorsun sen?"

"Rakip firmadan mısınız?"

"Hangi sektöresin sen?"

"İlaç."

"Alakamız yok, ben diş hekimiyim. Geçmişe kafa yormayı bırak, seni görelim iki saat oldu."

"Uçakta?"

"Evet."

Anlamaya çalışır gibi baktı, hiçbir şey anlamıyordu hala. Şömineye gözüm takıldı. Bacaya pervane takmam gerekiyor. Dumanı dışarı veriyor ufaktan, dışı is olmuş tepeye doğru.

"Uçakta yan yanaydık. Ne yapmış olabilirsiniz ki size?"

"Gerçekten hiçbir şey yapmadığımı mı düşünüyorsunuz," dedim.

Sinirlenmeye başladım. Anlatmak istediğim de bu işte. Hatasını biliyor ama burada ya da öte dünyada, herhangi bir yerde cezası olmadığından önemsemiyor, suçunu itiraf etmek, kabullenmek aklından dahi geçmiyor.

"Ne yaptım, ne yaptım ben size!"

Sessizlik olsun diye bekledim biraz. Ortam gerilsin, üstünlük bende olsun istedim. Gözlerime baktı, "Beni bırakmayı teklif ettiğinizde iyi birisi sanmıştım sizi," dedi ve ekledi, "Ne yaptım ben size!"

"Benden önce oturmuştun koltuğuna, koridor kenar hatırladın mı?"

"Ee?"

"İkimizin arasında ne vardı?"

"Ne gibi?"

"Kal gibi."

"Anlamadım."

"İkimizin de kullanımına tahsis edilmiş, kolumuzu dayadığımız şeyden bahsediyorum."

"Kokçuk mı?"

"Evet. Anladım mı şimdi?"

"Anlamadım."

"Bırak numara yapmayı. Benden önce kolunu koydun, benim koymama izin vermedin yol boyunca."

"Farkında değilim."

"Farkındasın. Kolçağı benimle paylaşmak istemedin. Farkında değildin gibi takıldın, bir ara sırf seni uyarmayıp diye uyuyor numarası bile çektin."

"Hasta mısınız siz ya? Ne var bunda?"

"İtiraf ediyorum musun?"

"Tamam, kolçağı başkasıyla paylaşmak hoşuma gitmiyor. Sonuçta kollar birbirine değiyor. Hele erkek olunca kolundaki tüylerden huylanıyorum. Suç mu bu?"

Aklı sıra argümanıyla beni ikna edecek. Yerim senin argümanını. Böyle argüman mı olur lan.

"Madem rahatsız oluyorsun sen çek kolunu, yanındaki koysun. Sana mı ait lan o kolçak?"

Silahı indirdim. Ben Özer gibi biri değilim. Anlayışlıyım. O sırada duvarda yeni bir leke gözüme çarptı. Yeşile dönmüş. Ayağa kalkıp lekeyi inceledim. Küf. Duvarımda küf var. Müdahale edilmezse tüm duvarı sarabilir. Hasta da eder bu duvar adamı.

"Bana işkenciyi PDF kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Yapıyorum zaten. Yetmedi mi? Tımaklarını mı sökeyim illa?"
"Yoo, fiziksel bir şeyler de var mı sırada diye merak ettim. Yoksa psikolojik olarak çıktım zaten."

Duvarı kaldı aklım. Bina nereden baksan beş senelik. İçindeki borular mı çürüdü acaba? Nemden oluyor hep. Yazlık evlerin baş belasıdır nem. Duvarlar osuruktan bile nem kapıyor. Duvarı kırdırmak zorunda kalabilirim. Özer, psikolojik olarak çıktığını nereden biliyor ki? Bence bir şey değişmedi hayatında. Bırakırsam kolçağı bencilce kullanmaya devam edecek.

"Taşak mı geçiyorsun benimle?" diye bağırdım aniden. Korktu. "Ne münasebet. Gerçekten yıprandım. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak benim için. İnsanlarla kolçağı paylaşacağım." "Unutursun sen bir iki güne."

Şöminenin yanında duran demir maşayı alıp bacağına sertçe vurdum. İnledi. Bugünü unutmamasını istemiyordum. Gece rüyalarına girmeliydim. Travmalar geçirmeli. Evine döndüğünde gece uyurken en ufak ses uyanmalı. Lafı olmayacak bu iş. Bacağını tutmuş kıvrılırken yüzüne baktı.

"Uyarsaydın lan o zaman! Çek kolunu deseydin! Manyak mısın sen!" diye bağırdı. Güzel. Sızlı bizli konuşmayı bırakması iyiye işaret. Gerçekten konuşacağız şimdi. "Duvarlar beyaz olduğu için mi bu kadar göze batıyor sence bu lekeler? Koyu bir renge boyasam daha mı iyi olur?"

Özer nefesini kontrol etmeye başladı. Koltuğa yerleşti tekrar, sakince yüzüne baktı. Niye konuyu değiştirdim bilmiyorum, sormuş bulundum. Keşke sormasaydım, tam da avucumun içine almıştım. Yumuşayacak şimdi. Bir daha vursam mı acaba?

"Koyu olursa daha çok patlar, daha kötü görünür," dedi. Yumuşadı işte. Hazır yumuşamışken belki bir çözümü vardır, öğrenmek istedim.

"Ne yapacağım?" dedim.

"Yeni boyalar çıktı bu tür durumlara. İşe yarıyor diye biliyorum."

"Yok, yaramıyor, kullandım onlardan da."

Şans avuçlarımdan kaydı gitti bir anda. Aynı sertlikte devam etmeliydim.

"Bırakın beni."

"Beni anlamamı istiyorum Özer. Anlamadan buradan çıkmama izin vermem."

"Ben size bir soru sorayım o halde. Yanınızda ben değil de bir kadın otursaydı, ona da bu muameleyi yapar mıydınız?"

Güzel soru. Bana bunlarla gel işte. Bir keresinde o da başıma gelmişti. Kadın neredeyse kolumun üzerine koymuştu kolunu. Hoşuma gitmişti.

"Senin yerinde bir kadın olsaydı bir şey demezdim. Daha önce başıma geldi."

"Neden? Homofobik misiniz?"

"Yoo, pozitif ayrımcıyım. Homo musun lan sen?"

"Yoo, erkeğim diye yapıyorsunuz işte... Sizi gerçekten anladım ama bu şekilde davranamazsınız kimseye. Benim de sinir olduğum binlerce şey geliyor başıma her gün. Ne yapalım peki, herkes herkese işkence mi yapsın? Empati yoksunluğuyla suçluyorsunuz beni, olabilir ama siz de bir kadını taciz etmişsiniz, kime hesap verirsiniz?"

"Kimi tocz etmişim?"

"Kaçağınızı paylaştığınız o kadını Tahrik oldunuz mu bari?"

"Bilmem."

"Olmuşsunuz işte."

"Kadın rahatsız olmadı, ben de çekmedim kolumu. Karşılıklı bir şeydi, sözsüz anlaşma vardı aramızda."

"Nereden biliyorsunuz? Belki kadın kolunu çekmeye korktu."

"Niye korksun lan? Çoğınrdı kabin amirini şikayet ederdi yo da yerinin değiştiğini istedi."

"Peki, kabul, öyle diyelim, bu size bu hareketi yapmanızı gerektirir mi? Sizin de kadınlara zaafınız var belli ki Yonm bir gün böyle bir durumu yanlış değerlendirdi bir kadını tocz etmeyeceğinizin garantisini var mı? O zaman ne olacak, kadın iş attı sandım, yanlış anladım mı diyeceksiniz?"

"Lan Fatma mıdır nedir, başkasının karısını sikiyorsun, beni toczci olmakla mı itham ediyorsun?"

"Fatma'yı seviyorum. Kocasından boşanacak yakında. Demek istediğim olur böyle şeyler. Bu kadar dertlenmeyin bunlara."

"Çok sinirleniyorum ama ben," dedim. Üzüldüm birden. Abartıyor muydum acaba?

"Sinirlenmeniz normal. İçinize atmayın hiçbir şeyi, bunu o an söyleyin yoksa böyle şeyler yapabilirsiniz bir yerden sonra. Davranışınızı gerçekten yadırgıyorum. Psikolojiniz bozuk. Belli ki depresyondasınız. Bu hareketleriniz bana verdiğinizden daha çok size zarar veriyor, emin olun."

"Psikolog musun lan sen? İki dakikada çözdün mü beni?"

"Bırakın beni."

"Yolda neden durup seni bagaja tkuğımı anladın mı peki? Seni buraya kadar rahatça getirip garaja girince de çıkarabıldım silahımı. Neden okuldun bagaja? Çünkü sen benimle yan yana oturmayı hak etmiyordun. Şu tocz meselesini düşünceğim. Haklı olubülersin, önce kendimi sorgulamam lazım."

"Gidebilir miyim?"

"Git. Benim dikiz aynam kırıldı, senin de boşağın incindi biraz. Ödeştik. Tamam mı?"

"Tamam."

Özer yavaşça kalktı, çıkarken arkasından seslendim.

"Özer? Normalde küfürlü konuşmam, kork diye yoptum hepsini. Bir şey daha var, aynı sektörlerdeyiz dedim ama aslında hekimlik, ilaç, yakın sektörler bunlar."

Bir şey demedi, çıktı gitti. İbnenin evladı bir saat sonra jandarmayla kapıma dayandı. Jandarma karakolunda yaşadıklarımı aynen bu şekilde anlattım. Karakol komutanını bir bok anlamadı tabii. Özer gittikten yarım saat sonra kendimi ikna etmek üzereydim. Beni terbiyesizce gammazlamasından sonra her şey başa sardı. Kesinlikle her ters bakışın, her samimi yetsiz gülüşün, her alınmayan selamın, her bencilce davranışın, her şeyin bir cezası olmalı şu hayatta. Adam kaçırmak, işkence yapmak ve bir kadını tocz etmekten yargılanacağım. Kadını tocz etmedim. Cezaevine gireceğim, cehennemde yanacağım ama gerçek suçlular etrafta kol gezmeye devam edecekler. Bu sırada olan yazlık evime olacak, iyice çürüyecek. Kiraya mı versem acaba? Onlar da anasını ağlatırlar evin. Bilemiyorum ya!

Sinirli Geçmiş Zaman

Buraya bakın burada, bu kafa mermerin altında. Bir teneffüs daha yapaydı tabiihan tahkaka kalkacak bir çok, somutdur devlet derinde öldürülüyor. Ece Ayhan

BELLİ BELİRSİZ BİR BAŞ AĞRISI

"Alsam mı bu kutuyu ya, çok güzelmiş."
"N'apandan olip?"
"İlaç koyorum."
"Ne ilacı?"
"Ne bileyim, baş ağrısı falan için."
"Senin başın ağrımaz ki."

Halkıydı. Yine de dayanmayaıp aldım ilaç kutusunu. Gerçekten antika olmasına rağmen gayet ucuzdu. Üzerinde koyu yeşil bir tren çizimi vardı. Feriköy'deki bir pazardan çıkıktı. Hava aşırı soğuktu. Bir şeyler yiyip evlere dağıldık. Yolumun üstündeki nöbetçi eczaneden baş ağrısı için bir kutu ilaç aldım. Başım ağrıdığından değil. Yeni aldığım kutuyu doldurmak için.

Rüzgâr iyice şiddetlenmişti. Ellerim paltomun cebinde yürüyordum. Kredili refah döneminin yalından huzuru hakimdi her yanı borç harç kolan mahalleye. Mahalleden çok, halka açık bir şantiye alanına benziyordu burası. Sağda solda park halinde vinder, iş makineleri... Yanım yamalak insanın perdeleyen yamuk yumuk alüminyum duvarlar. Uyan levhaları... Hızlandım. Ellinci kez döşenmek üzere köşe başlarına kule gibi istiflenmiş, ölümüne çirkin kaldırım taşlarının arasından slalom yaparak ilerledim.

Ana caddeden ara sokaklara sapmışım. İnsanlar seyretilmiş, etraf kararmıştı. Halletmem gereken günlük işlerle ilgili sığ düşüncelere dalmış yürüyordum. Aniden koluma yapışan güçlü bir el, sert bir hareketle durdurdu beni. Tanımadığım, irice bir adam. Evimin sokakının girişindeydim. Kaskabı olmuştum. Koluma sımsıkı yapışan adam yüzüme şefkatle bakıyordu. Bir caninin vücuduna yardımsever birinin kafası takılmıştı sanki. Üstü iyiydi altı kötü... Korkudan ne yapacağımı şaşırmışım. Fazla çırpınmadan kolumu çekmeye çalıştım, bırakmadı. Parmaktan kolumdan daha kuvvetliydi. Yüreğim ağzımdaydı. "N'oluyor?" diye sordum korkuğumu belli etmemeye çalışan tırsak bir sesle. Cevap vermedi. Yüzüme bakmaya ve kolumu sıkmaya devam etti. Ne yapacağımı bilemiyordum. On saniye kadar sonra yüz ifadesi değişti. Kendinden emin bir tonlamayla "Tamamdır" dedi ve kolumu bıraktı. Köşeyi dönüp kayboldu.

Zangır zangır titriyordum. Sağa sola baktım, kimse yoktu. Aparatına girdim. "Ortaık deli doktu, deli. Normal insandan çok morçuk var etrafı" diye söylenerek asansörü çağırdım. Düğmeye basmamla elektriğin gınesi bir oldu. Günüm harika geçiyordu. Bu mahalleden taşınmanın zamanı gelmişti artık. Dışarı sapık kaçıyordu, içeride elektrik yoktu. Ölümlüdeki aydan itibaren başla bir yerde ev bakmaya kafama koymuştum. Cebimdeki çakmağın ışığıyla basamakları tırmanmaya başladım.

Salondaki sehpanın üzerindeki mumları yakmış oturuyordum. Kolum hâlâ sızlıyordu. Korku, yerini öfkeye bırakmıştı. Sokak soluk gezip onu bulma ve duvardan duvara vurma isteğiyle dolmuştum. Tekrar o on saniyelik anı hatırladım. Kolumu sımsıkı tutup beni yerime çivilediği anı... Sonra da "Tamamdır" diyerek bırakmasını... Deliye bak. Kafasında ne kurduysa artık, "Tamamdır" diyor. Gülesem geldi. Öfke, yerini sinir bozukluğuna bırakmıştı.

Sonra birden oturduğum yerde tepeden tırnağa ürpeditim. Çünkü başka bir ayrıntıyı hatırlamışım. Asansörü çağırdığım an kesilen elektriği... Adamın beni sımsıkı tutmasıyla bir bağlantı olabilir miydi? Beklemesi, beklemesi, sonra birden "Tamamdır" diyerek bırakması. Ve asansöre binmeden giden elektrik. Bir saatte çalışmayan asansör. Yolumu kesip beni geciktirmeseydi şimdi içinde kalmış olurdum. "Tamamdır" lafı bambaşka bir anlam kazanmıştı. "Tamamdır, artık gülebilirsin. Asansörde kalmış değilsen değil. Geçmiş olsun."

Zaten tuhaf olan bu düşünce, mum ışıklarının türeştiği loş salonda iyice dünya dışı gelmeye başlamıştı.

Gerçekten böyle olmuş olabilir miydi? Beni asansörde kalmaktan kurtarmak için durdurmuş ve bir süre bekletmiş olma ihtimali var mıydı? Aparatına on saniye erken girseydim elektrik ben asansörü beklerken değil, içinde yükselirken kesilecekti. Yüzündeki şefkat geldi gözümün önüne. Şimdi o kadar anlamlı geliyordu ki o zaman sapıkça bulduğum bu meleksi ifade... İçimde bir minnet duygusu yeşermeye başlamıştı. Ne yapardım bir saatte o küçücük asansör kabininin içinde? Çok da kendimi kaparmak istemedim bu teoriye. Büyük ihtimalle sadece deliydi. "Tamamdır" diyerek kim bilir ne demek istemişti. Yüzündeki o şefkat de tamamen deliliğiyle ilgiliydi. Elektriğin asansöre binmeden hemen önce kesilmesi de tamamen tesadüfö.

Saatler sonra elektrik geldi. Işıkları açıp mumları söndürdüm. Televizyon karşısında yemek yedim. Klasik bir Yeşilçam filmi vardı ekranda. İyiyle kötünün, ahlaklıyla ahlaksızın, akıllıyla delinin aşırı net sınırlarla ayrıldığı filmlerden. Aklıma yine melek bakışıyla koluma yapışan adam geldi. Sonra gündüz aldığım antika kutuyu hatırladım. Bir yandan filmi takip ederek ilaç kutusundaki hapların bir kısmını yeni aldığım kutuya aktardım. İçi ilaç dolu antika kutuyu paltomun cebine attım. Tuhaf bir güven duygusuyla doldu içim. Evet, benim hiçbir zaman başım ağrımazdı ama olur da ağrırsa ilacım hep yanımda olacaktı.

Ertesi sabah pis bir baş ağrısıyla uyandım. Ağrıya neden olduğundan fena halde şüphelendiğim ilaç kutusunu paltomun cebinden çıkardım. Bayılarak aldığım antika kutuya nefretle bakıyordum. Üzerindeki tren çizimi sinirime dokunuyordu. Hafif bir kahvaltının üstüne kütüdan bir hap alıp yuttum. Sonuçta yan hikâye diye çok da üzerinde durmamaya karar verdim bu baş ağrısının. Giyinip evden çıktım.

Akşam eve dönerken yine aynı adamla karşılaştık. Hemen hemen aynı yerde... Bu sefer açıktan geçiyordu. Korka korka bakırdım. Bilge bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu gülümsemeden aldığım cesaretle "Dün akşam için çok teşekkür ederim" dedim. Tepkisini deli gibi merak ediyordum. Birden yüzü aydınlandı. Bağlantıyı kurduğum için beni takdir eden, aynı zamanda kendisiyle gurur duyan bir ifadeyle "Rica ederim, hiç önemli değil" dedi ve uzaklaştı.

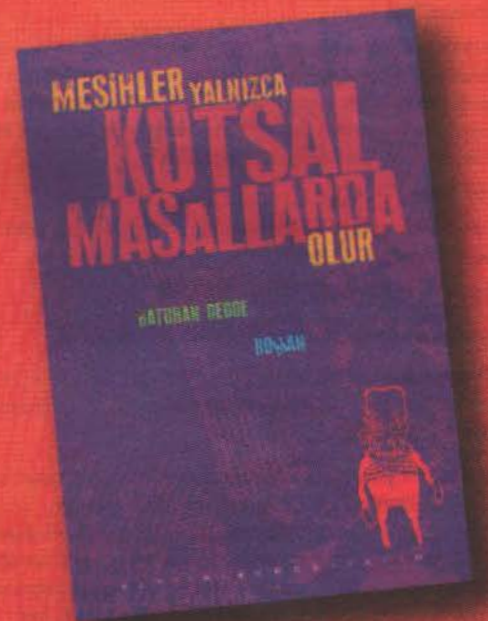
Eve girerken hâlâ emin değildim. Adamın yolumu kesmesiyle, elektrik kesintisi arasında bir bağlantı olabilir miydi? Sanki vardı. Yine de deli olması ihtimalinden kurtulamıyordum. Sanki deliydi. Teşekkürümü bambaşka bir şey olarak yorumlayıp bambaşka bir düşüncenin, daha doğrusu deliliğin ışığında karşılık vermiş olabilir. Bir türlü emin olamıyordum. Deli miydi, değil miydi? Değilse neydi? Bunu düşünürken delirebileceğimi hissettim. Bir bu şüphe eksikti. Yoksa ben mi deliriyordum? Başımda tuhaf bir ağırlık vardı. Belli belirsiz bir baş ağrısı... Bu cümle hikâyenin başlığı olabilir miydi? Yan hikâyeye ilgili bir cümle de olsa. Sanki olabilir. Belli belirsiz bir baş ağrısı... Şakaklarımda. O ilaç kutusunu aldım diye mi? Yoksa sadece tesadüf mü? Bilemedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://mantey.org>

MESİHLER YALNIZCA KUTSAL MASALLARDA OLUR

BATUHAN DEDDE

ROMAN

Nisan'da kitapçılarda...

6:45 YAYIN

www.645dukkani.com

12 Eylül'e ipini koparmışçasına koşan bir ülkede İslami tebliği görev edinen Sedat Yenigün, siyaseti öğrenmeye hevesli gençlerin hocası, hararetli tartışmaların aranılan ismiyken, öldürülür. Aradan 34 yıl geçti, Yenigün'ün öğrencisi Erdoğan Başbakan oldu, cinayet dosyası mahşere kaldı.

İKTİDAR YOLUNA FEDA BİR FAİLİ MEÇHUL

"Şuirdü Sedat, samimiyet idi, imandı. Anlamıştı ki, Babil Kulesi'ne dönen bu ülkenin ana davası dürüst insanlar arasında bir dil meydana getirmektir. Keşmekeş önce kelimeler dünyasında yok edilmelidir. Aynı dili konuşmayanların aynı bayrak altında toplanmaları, aynı mukaddeslere gönül vermeleri beklenemez. (...) Sedat'lara acınmaz, imrenilir. Veyl kendi beynini, kendi gönlünü parçalayan, çalın, gafıl ve şuursuz insanlara!"

(Cemil Meriç, İslami Hareket, Sayı 29, Temmuz 1980)

5 Temmuz 1980'de bir cinayet işlenir. Sedat Yenigün, Fatih Yavuzselim'de berberden çıkarken öldürülmüştür. Olayın hemen ardından mahalleye söylenti yayılır: Komünist öğretmen vuruldu!

Yenigün'ün öğretmen olduğunu doğrudur da, Cemil Meriç'in öğrencisi, Ali Bulaç, Hamza Türkmen, Ahmet Ağırakça, İsmet Özel'in dava arkadaşı 30 yaşındaki genç adamın komünizmle uzaktan yakından ilgisi yoktur.

1977'de Tepebaşı'ndaki İslami Diriliş Gecesi'nde Necil Fazıl'ın ardından yaptığı konuşma nesiller boyu dilden dile aktarılan Yenigün'ün cenazesi geniş bir katılımı kaldırılr, Silivrikapı Mezarlığı'na defnedilir. Cinayeti Şeriat İntikam Tugayı üstlenmiştir.

Sonra...

Ölüm yıldönümlerine denk getirilen anmalar... "Hatırası kalbimizde yaşıyor" d'ye başlayan, "Şehadetî onurumuzdur" diye biten konuşmalar. 30 yaşında iki çocukla dul kalan bir kadın... Yenigün'ün basamakları hızla tırmanan arkadaşları... İdeali uğruna hayatını kaybettiği davanın neferleri. Yenilgiler, üzüntüler, inat, azim, hırs... Nihayet, iktidar.

Recep Tayyip Erdoğan, Başbakan oluşunun 9. yılında Wall Street Journal'a bir röportaj verir... "Yakın arkadaşım" dediği Yenigün'ün öldürülmesini hayatını etkileyen büyük acı nitelerken, olaya "Ne Mustafa Bilge ne de Sedat Yenigün, herhangi bir silahlı eyleme katılmıştır" şerhi düşer.

Bir konuşmasıyla bir devri bu denli etkileyen, Başbakan'ın satır aralarında andığı bu ismin davası ne olmuştur?

Bu sorunun yanıtı Yenigün'ün oğlu, Halil İbrahim'de:

"Hiç..."

Yenigün'ün öldürülmesinin iki şahidi, berber ve manav ortadan kaybolur. Katil bulunamaz, olayın peşine düşen Yaşar Karayel cinayet silahının 20 kadar sosyalistin öldürülmesi olayında da kullanıldığını öğrenir. Buradan

öteye gitmeyen bir karanlık hikâye. Babası öldürüldüğünde 2 yaşında olan, çocukluğunu "bir şehidin oğlu" olarak geçirip, çocukken yaşadıklarını bir türlü anlayamayan Halil İbrahim, yıllar sonra akademi basamaklarını tırmanırken bu karanlığı sorguluyor:

bu kadar pervasızca örtbas edildiyse, bu ekip 1980 yılında işlenen bir cinayetteki birçok detayı zaten rahatlıkla örtbas etmiştir."

"Hep falancanın oğlu oldum, onun oğlu olarak tanıştım" d'ye devam ediyor Halil İbrahim, cinayetten sonra çevrelerinin yavaş yavaş boşaldığını anlatarak:

"Sloganlar atan gençler hatırlıyorum ama onun dışında fazla insan eve uğramadı. Ali Bulaç'ın çocuklarıyla arkadaşlık, onun dışında çoğunluk alakayı kesti. Bu öyle bir şey ki, babamın Abdullah Gülle olan yakın arkadaşlığını ABD'de de yaşarken öğrendim. 2004 yılıydı. Benim içimde hep boşluklar var. Babamın şimdi önemli yerlerde olan insanların hayatındaki etkilerini hep zamanla keşfettim, öğrendim. Yapbozun parçalarını birleştiriyorum."

Babasının cinayetinin ülkücü faili meçhullerle anılmasını dert edinen Halil İbrahim, Sedat Yenigün isminin internette dolaşan listelerden çıkarılmasını sağlar. Bunu milliyetçi kodlarla hesaplaşmak olarak görür:

"Dert edindim çünkü kendimi aldatılmış hissettim. Üniversite 2. sınıftaydım. Bir arkadaşım 'Babanın çıkardığı dergilerden kapak örnekleri alabilir miyiz?' dedi. Ben dergileri görünce dehşete düştüm. Doğrudan meydan okuyan, çok cesur yayınlardı. 98 yılında Bir Şehidin Hatıralar'ı okudum. O da beni hayli sarstı. Kendi yaşadığım bazı hesaplaşmalar denk düştü. Baktım ki babam çok farklı yerlerde olan en İranasından, en radikale, en sisteme yakınına kadar insanların ortak noktası."

Maraş olaylarının görgü tanıklarına evini açan Yenigün'ün kafasındaki sorular büyümekte, yaşananların ardında derin bir güç olduğunu düşünmektedir. Fatih Camii avlusunda öldürülen Metin Yüksel cinayetini de bu güce bağlar. İlim ve Kültür Ocağı'nın kurucusu, Tayyip Erdoğan gibi gençlerin ağabeyi, Cemil Meriç'in gözünün nuru Yenigün için bu fikirler sonun başlangıcıdır:

"Babam Ali Bulaç, Ahmet Şişman'la yeni bir örgütlenme kuruyor. Özgün, cemaatlerden ve partilerden bağımsız, vesayetsiz bir yapı düşünüyorlar. Suikaste uğradığı gün bu örgütlenme modelinin bulunduğu eve de baskın yapılıyor. Yıllar sonra arkadaşım Selahaddin E. Çakırgil'i bulan bir itirafçı, 'ben sizin katiliniz olacaktım, Sedat Yenigün'le sizin infazınıza karar verilmişti' diyor."

Sedat Yenigün öldürülür. Cibali Lisesi'nde öğretmen olan eşi Ayşe, 28 Şubat'a kadar başörtüsü yüzünden zor günler yaşar, o günlerde apar topar emekli edilir. Cinayetin ardından bağış toplanır, bir ev alınır, aile o eve yerleşir. Asıl yalnızlık başlar:

"Çevremiz başladı. Bir kaç insanla görüştük sadece. Sonra da annemin hayatı başörtüsü sürgünleriyle geçti. Babamın arkadaşlarının bir nevi yağma yaptığını anlattı hep. Birçok paralar toplanmış, o süreçte vakıf faaliyeti var. Vakıf senedi bile yazılmış. Suikastten bir kaç gün sonra kurulacaktı. Annem babamın şehadetinden sonra ne var ne yoksa yağmalandığını söylüyor. Halen İslamcı ekibin para konusunda yalsuz olduğunu düşünür. Şu anda ortaya çıkan şeylere o yüzden hiç şaşırmadı. Biz kendi yolumuzu çizdik..."

Cinayetin peşine ilk düşen arkadaşı Yaşar Karayel AKP'den milletvekili olduğunda faili meçhullerin hesabını soran DTP Milletvekili Sırrı Sakık'ın üstüne yürüyecektir. Ali Bulaç bu ironiyi "Allah rahmet etsin Sedat, farz-ı muhal başını kaldırıp bu manzarayı seyretseydi ne derdi acaba İKO'yu beraber kurduğu arkadaşına! Değişim işte!" diyerek anar.

İhanet kalpte, acı dilde, cinayet sırda kalmıştır. ❀

LADY MONDEGREEN İSTANBUL'DA

Öğrencilerinin Lady Mondegreen adıyla andıkları, Lapseki Atatürk Lisesi'nin kıdemli İngilizce öğretmenlerinden Hatice Ceylan, bir Cuma gecesi acı acı çalan telefonunun öbür ucundaki kişiydi. Yıllar önce aynı evi paylaştığım Can isimli bir, afedersiniz, ayının annesi oluyormuş kendisi. Can, gayet kendisinden bekleneceği üzere, ortadan kaybolmuş, üç aydır ondan haber alan olmamış. Kadın, oğlunu bulmak için İstanbul'a gelmiş. Kafam güzel, evde yalnız başıma takılıyorum, hafızamdan başarıyla sildiğim bu itin bana hatırlatılmasına hiç ihtiyacım olmayan bir haldeyim. Ama kadın motor gibi konuşuyor, araya giremiyorum. "En son Hayvan Sarayı diye bir yerde kaldığını söylemişti ama İstanbul'da öyle bir yer yok. Zaten biliyordum bizi atlatmak için uydurduğunu, Hayvan Sarayı da neymiş, öyle mahalle mi olur!" Yanlış hatırlamıyorsam, Can, benden önce Ayvansaray'da oturuyordu, sonra tekrar oraya taşınmıştı demek.

"Sakin olun" dedim, "sizin adınız neydi?" "Hadi canım" dedi. Ne demek istediğini anlamak için durakladım. Adını bilmememe mi içerlemişti, nasıl olur da dört yıl önceki ev arkadaşımın annesinin adını hatırlamazdım! "Kusura bakmayın, adınızı hatırlayamadım da" dedim, "hadi canım" dedi yine. Hatırlamadığıma inanmamıştı galiba. Neyse, bu çekişme birkaç dakika kadar daha devam etti. "Hatice Hanım" diyormuş meğer. Tuhaf bir şekilde, kelimeleri yuvarlayarak konuşuyor, anlaşılıyor. Ayrıca kim kendi adını söylerken sonuna "hanım" ekler ki! Belli ki kendisine bu şekilde hitap edilmesini istiyordu. "Hatice Hanım" dedim, "Can'ı yıllardır görmedim, ondan haber de almadım." Nerede olduğu da umurumda değil orospu çocuğunun, diyecektim, ama annesiyle konuşuyordum tabii, sözcükleri daha özenli seçmeliydim. Kapatıp kurtulmak istiyordum, kadın ağlamaklı oldu, mecburen birkaç arama yapmayı kabul ettim.

Kimi arayacağımı bilemiyordum. Can ile birlikte, onunla tüm ortak tanıdıklarımız da hayatımdan çıkmıştı. Telefon rehberimi yokladım. Elif'in telefonunu buldum, eski kız arkadaşı. İsteksizce aradım. Önce kimden bahsettiğimi anlamadı, anlayınca da doğrudan

telefonu kapattı. Ne hoş kızdı Elif. Ve nice böyle hoş kızı ağlatmıştı Can öküzü. Başka kimseyi de aramadım. Can'ın kayıp olarak kalması memleketin hayrına'ydı.

Ertesi akşam tekrar aradı Hatice Hanım. Ben, çok uğraştığımı (yalan) ama bir şey bulamadığımı söyledim. O bir iz bulmuş, ama yalnız başına gitmeye korkuyormuş. Benden onunla gelmemi rica etti. "Yarın öğlen 12'de Beşiktaş'taki tavuk heykelinin önünde buluşalım" dedi. Kartal heykelini kast ediyordu herhalde ama bozmadım.

Ertesi gün buluştuğumuzda sinir küpüydü Hatice Hanım. Taksici binmiş gelirken, İstanbul'un yabancı olduğu söylemiş (bunun, İstanbul'da, taksicilere, mecbur kalmadıkça söylenmemesi gereken bir şey olduğunu bilmiyordu tabii). Taksici de "nerelisin" muhabbetine girmiş. O da söylemiş, ama taksici nasıl olduysa "at siki" dediğini sanmış. Küfür: kavgâ, kıyamet derken kadın kendini zor atmış taksiden.

Sakinleşti bir süre sonra. Can'ın, Nusret diye birinin yanında kalıyor olabileceğine dair bir bilgi almış. Hatırladım herifi, torbacılıktan pezevenkliğe her tarakta bezi olan, Can'ın bin beteri bir piç. Normalde hiç karşılaşmak istemeyeceğim bir herifi, ama Hatice Hanım'da şeytan tüyü vardı, onu reddetmek kolay değildi. Herhangi birinin Can'ı bulmak için bu kadar çaba sarf etmesi bana inanılmaz geliyordu hâlâ. Evlat sevgisi başka türlü bir şeydi demek ki!

Fındıkz de'de izbe bir apartmanın bodrum katındaki daireye gittik. Kapı açıldı. İçeriden rutubet soslu kesif bir ot kokusu geldi. Kıpırmızı gözleri ve Fethullah Hoca'yı kiskandıracak boyuttaki göz altı torbalarıyla Nusret açtı kapıyı. "Nöle?" dedi. Bu, bir Anadolu şivesinde merhaba veya hoşgeldiniz demek olabilirdi, ama bu bağlamda büyük olasılıkla sadece "nöle"

demekti. Hatice Hanım derdimizi anlattı. Nusret "Can burada değil" deyip kapıyı kapatmaya yeltendi. Araya girdim, "bak, kadın ta Lapseki'den gelmiş, biraz yardımcı olabilirsin değil mi?" Nusret homurdandı, Can'ı bazen gördüğünü söyledi. Hatice Hanım telefon numarasını bıraktı, Can'ı gördüğünde arayacaktı, ben pek ihtimal vermesem de.

Birkaç gün Hatice Hanım'dan ses çıkmadı. Sonra aradı. Can aramış, buluşacaktıymış, ama benim de orada olmamı istiyordu. "Neden?" dedim. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu, yanında, gerekirse ona destek olacak birisinin olmasını istiyordu.

Tavuk heykelinin önünde buluştuk tekrar (belli bir açıdan bakınca tavuğa benziyordu gerçekten). Kızı

Ayson da yanındaydı. Aysun değil, dikkatinizi çekerim. 31 Ağustos'ta doğduğu için bu adı koymuşlar. Bu aileden beklenmeyecek bir tuhaflık değildi. Ama Aysun'da

öyle bir güzellik vardı ki, isterse çıkmaz ayın son çar-fakin-şambasında doğmuş olsun...

Beşiktaş'ta bir kafeye oturduk Can'ı beklemeye başladık.

Ayson, abisinden hiç sevgiyle bahsetmiyordu, "biz neden uğraşıyoruz ki, polise gidelim doğrudan" falan diyordu. Olayı anlamaya çalışıyordum ama bana bir şey söylemiyorlardı. Gergin bir bekleyiş vardı. "Neredeymiş" diye sordu

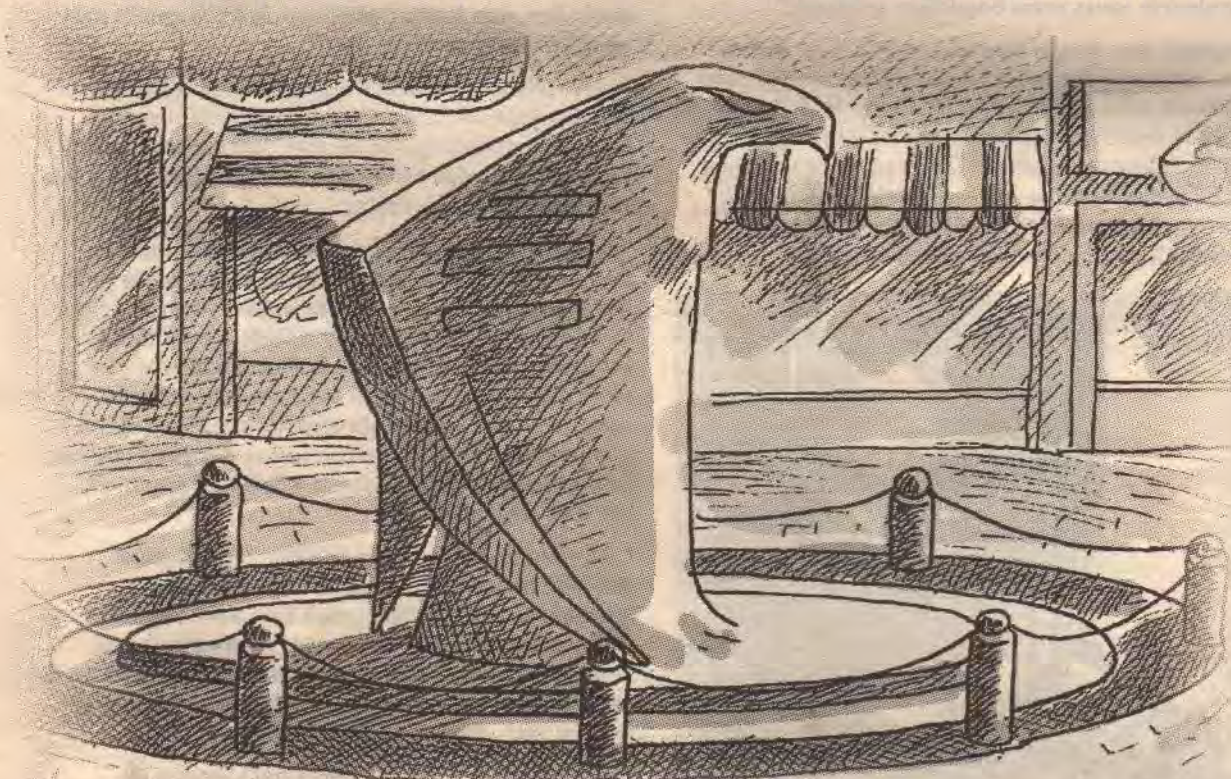
Ayson, "Arnavutköy'deymiş, geliyormuş" dedi Hatice Hanım. "Can boğazdan gelir diye boşuna dememişler" diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım, ama kimsede gülecek hâl yoktu.

Gözlerimi Aysun'dan ayıramıyordum. Göz göze geldiğimizde gayri ihtiyari salak bir sırıtış takınıyordum, o da kibarlıktan zorlama gülümsemeyle karşılık veriyordu, canım benim! Bir saat sonra Can hâlâ gelmediği gibi telefonu da ulaşılmaz oldu. "Hadi anne, polise gidiyoruz" diye hareketlendi Aysun. "Mesele nedir, anlatacak mısınız?" dedim. Şuymuş: Yıllardır memleketi Lapseki'ye uğramayan Can, ailenin Yenice'deki akrabaları ziyarete gittiği bir ara Lapseki'ye gelip, sahte vekaletnameyle falan evlerini satmış. Döndüklerinde, ellerinde tapu, evden çıkımlarını isteyen sinirli alıcılarla karşılaşmışlar. Adamları satışın sahte olduğuna ikna etmişler ama parayı geri vermek zorunda kalmışlar, bir sürü borca girmişler, falan filan.

Kafeden tam kalkmıştık ki oraya gelmekte olan Can'la karşılaştık. Yüzünden düşen bin parçaydı. Aysun'la soğuk soğuk bakıştılar. Annesine döndü, "anneciğimi" diye haykırarak sarıldı, böğüre böğüre ağlamaya başladı. Daha önce de numara yaptığını görmüştüm ama bu kadar gönülden böğürdüğüne şahit olmamıştım. Bayağı sıkı vurgun yapmıştı belli ki. "Yuracaklardı beni, mecbur kaldım" falan gibi bir şeyler geveliyordu bir yandan. Hatice Hanım hemen yumuşamıştı tabii ama Aysun yutmadı. Bir küfür savurdu, arkasını döndü, gitti. Bir anlık duraksamadan sonra Aysun'un peşinden gittim. Bu içtenliksiz sevgi yumağıyla daha fazla işim kalmamıştı.

İki insan arasında bağ kurmak için ortak bir nefretten daha güçlü bir şey yoktur. Aysun'un hayat boyu abisinden çektiklerini bütün akşam dinleyebildim. Benim de vardı anlatacaklarım. Az bela açmamıştı başıma deve! Tatlı tatlı kusardık nefretimizi. Sonrasında, artık gece ne getirirse...

"Yarın öğlen 12'de Beşiktaş'taki tavuk heykelinin önünde buluşalım" dedi. Kartal heykelini kast ediyordu herhalde ama bozmadım.

YERVANT ODYAN

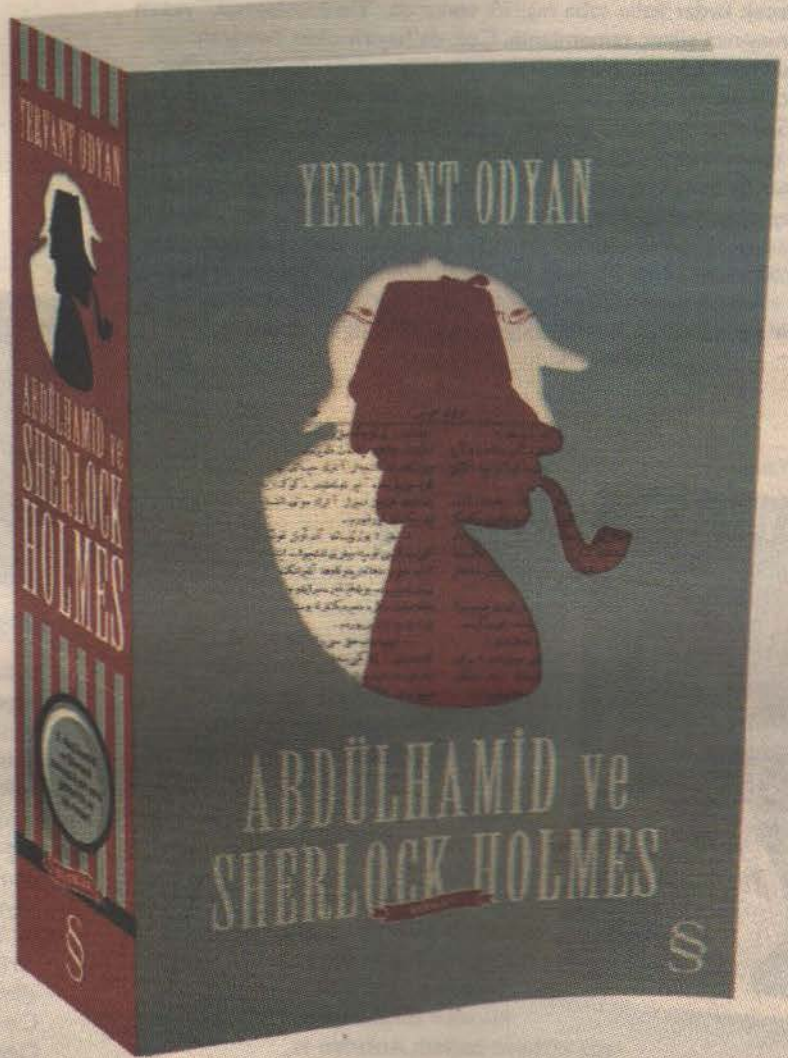
ABDÜLHAMİD ve SHERLOCK HOLMES

II. Abdülhamid
ve Sherlock
Holmes'ü yan yana
getiren ilk ve
tek roman!

KLASİKLER

YERVANT ODYAN'IN 1911 TARİHLİ OLAĞANÜSTÜ KLASİĞİ

Dünyanın en ünlü dedektifi Sherlock
Holmes ile polisiye roman tutkunu
Padişah II. Abdülhamid yan yana!..

EVEREST

www.everestyayinlari.com | facebook.com/everestyayinlari | twitter.com/everestkitap

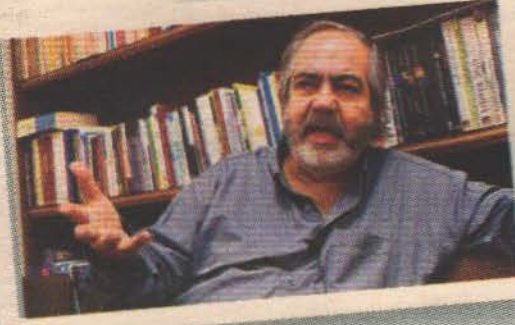

Aksamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tutuklu gazeteci sayısında Dünya birincisi, Basın Özgürlüğü Sıralaması'nda 180 ülke arasında 153'üncü, Başbakan'ın bir telefonuyla gazetecilerin kovulduğu ülkemizde işinden ayrılmak zorunda bırakılan isimlerle konuştuk...

NEDEN KOVULDUM

MEHMET ALTAN

O sürecin nasıl geliştiğini Başbakan'ın 13 Ocak 2011 tarihinde, yani üç yılı aşkın bir süre önce, gazetenin yöneticisi olduğunu iddia eden şahsa ettiği

telefon berrak bir şekilde gösteriyor. Teker teker saymaya değmeyecek kadar kaba saba hışırılık sonunda, "Denktaşlaşmak" yazım yayınlanmayınca süreç tamamlandı. Çok da hayırlı oldu. Twitter'ı bile yasaklayacak kadar bir gözü dönmüşlüğü, delirium halinin ilk başlangıcı o zamanlardan başlıyordu. Haliyle bir veda söz konusu olmadı. Siyasetin baskısını görmek isteyen Başbakan'ın üç yıl önceki tapesini tekrar tekrar dinleyebilir. Üstelik o telefon ve müdahale aynı zamanda hukuksal bir suç... Türkiye medyasının rezilliği, özünde hiçbir şey değişmediği gibi, daha da düzeysiz ve niteliksiz bir emir kulu güruh baskıyı ve omurgasızlığı devraldı. Bugün de ortalarda patron, gazete yöneticisi kılıklı adamlar var ama, sevk ve idare eden Erdoğan. Eskiden askeriye aynı baskıyı uygulardı, şimdilerde Başbakan, eskiden Çevik Bir gibiler vardı, şimdilerdeyse Tayyip Erdoğan gibiler.

NAZLI ILICAK

Zaten bir süredir Sabah gazetesinde yönetim, yazılarıma karşı bir rahatsızlık hissediyor ve çeşitli uyarılarda bulunuyordu. Ben de uyumlu davranmaya gayret ediyordum. Sonunda, 17 Aralık operasyonu geldi. İlk başta, Tayyip Erdoğan'la bir ilişkisi olduğunu da düşünmedim. Sandım ki, Başbakan hemen 4 bakanı uzaklaştıracak, mesafe koyacak. Lâkin umduğum gibi çıkmadı. Erdoğan, kendisine kurulan tuzaklardan

söz etmeye başladı. Anladım ki,

bakanlarla arasında dayanışma var. Yolsuzlukla ilgili bir yazı kaleme aldım. Onu kullanmadıkları gibi, hemen yönetimden aradılar ve "Birlikte çalışamayacaklarını" ifade ettiler. 7 yıldır bu müessesede görev yapıyordum. Tabii birden bozuldum; üzüldüm. Ama önce de benzer durumlarla karşılaştığım için, "yıldırım" diyemeyeceğim. Taşınmak, vedalaşmak her zaman insana hüznün verir. Kütüphanemdeki kitapları kutulara yerleştirdim. Birkaç gün içinde gazeteden ayrıldım. Hem Serhat Albayrak'la, hem de o tarihte patronum olduğunu sandığım Ahmet Çalık'la yüz yüze veda etmek istedim; randevu alamadım. Tabii sonra sebebini anladım. Meğer, "Havuz medyasında" çalışıyordum. Operasyonun hedeflerinden biri de Sabah gazetesiymiş. Onlar çıkartmasaydı dahi, bu gazetede çalışmaya devam edemezdim; gelişen olaylar bana bunu gösterdi.

NİLAY ÖRNEK

Malum, Akşam

Gazetesi'nde ilk, İsmail

Küçükkaya görevden alındı. Sonra benle birlikte birçok isim daha kovuldu! Her şey 2 ayda oldu. Ve Akşam'da 8-9 ay oldu; kimseye tek kuruluş tazminat ödenmedi... Ülkede olup bitene bakınca "Bizim yaşadıklarımız ne ki?" diyorum çoğu zaman. Ama kaldıramadığım da oluyor. Hayatında iki haber yazmamış insanların bu süreçte, gazetelerde yönetici olmasına dayanamıyorum mesela... Militan/fanatik dilin oturmasına, masa başı kasıtlı haberlere, gazeteciliğin şu hale getirilmesine dayanamıyorum. Şu olaylar olana kadar şen şakrak çalıştığı arkadaşını 'Gezici' diye ispiyonlayan insanlara (Ki çok gördük), bir yerden ayrılınca ardında bıraktığı kurumda hala çalışanlar yokmuş gibi acayip ifşaata başlayanlara inanamıyorum. Basının yaşadığı şu sürecin sadece popüler köşe yazarı ve muhabirler değil, sayfa sekreterlerinden editörüne yazı işleri insanları üzerinden de konuşulmasını istiyorum. Ben işimi tesadüfen bulmadım, konumumu belli 'tanıdıklarla' elde etmedim. 17 yaşından bu yana 18 sene olmuş, haftanın 6 günü, affedersiniz eşşek gibi çalışmışım. İşimi de iyi yapıyorum. Ben kovuldum, ekibimden insanlar istifa etti; bizimkiler şimdi benimle Allahtan; yine birlikte çalışıyoruz ama iş bulamayan onlarca insan var. Ve biliyoruz ki sadece işimiz değil mesleğimiz de bitti, bitiyor! "Kovulmakla" kahraman olunmuyor; istifa edenin kirasını "arada çalışacağına simit sat" diyen ödemiyor. Türkiye'deyiz; kimse fikre ve yazıya para ödemek istemiyor. Bazılarımız için bazı kurum ve durumlarda çalışmak çok zor ama dayanabilen dayansın derim ben...

DERYA SAZAK

Milliyet'teki 9 aylık genel yayın yönetmenliği dönemim iktidar-medya ilişkileri yönüyle geleceğin araştırmacılarına çarpıcı veriler sunmaktadır. 'İnadına Gazetecilik' diyerek yola çıkmıştık. 28 Şubat 2013'te yayınladığımız 'İmralı

Zabıtları' haberi sonun başlangıcı oldu. Oysa İmralı'da BDP'li 3

milletvekilinin Abdullah Öcalan'la görüşmesinde ortaya çıkan 'yal haritası' 21 Mart'taki Newroz'da Diyarbakır'da okunan Öcalan'ın mektubuyla 'Silahlı Mücadele' döneminin sona ereceğini haber veriyordu. Namık Durulan'ın haberi üzerine Başbakan Erdoğan Balıkesir meydanından 'Bütün Sizin Gazetecilerimiz' söylemiyle gazeteye savaş açtı. Birkaç hafta önce internete düşen ses kaydında, Tayyip Erdoğan'ın kendisini arayan gazetenin sahibi Erdoğan Demirören'e, yayın yönetmeni olarak bana telefonda ağır hakaretler yağdırdığını ibretle dinledik. Başbakan, 'Bu namusuzları, gazetenizde barındırmayın, alın' diyordu. Demirören de İmralı haberinin arkasında durmak yerine haberin kaynağını öğrenerek başbakana ileteceğini söylemeye çalışırken acz içine düşüyor ve 'Ben gazeteyi kimin için aldım' diyerek ağlamaya başlıyordu. Patronu ağlatan haber tarihsel önemdeydi. Demokratik her ülkede bu haberi alan ve yayınlayan gazeteciler alkışlanacakken bizler süreci 'sabote' etmekle suçlandık. Erdoğan Demirören, Hasan Cemal'e yazdırmamamı, Can Dündar'ı ise izne göndermemi istedi, reddettim. Dayatmalar karşısında istifa edebileceğimi söyledim. Demirören ailesi o sırada bunu göze alamadı. Ancak "Gezi Direnişi" başladıktan sonra Milliyet'in muhabirleri, yazarları ve yayın yönetmeniyle gece gündüz meydana çıkması ve Penguin Yayınlarına karşı gazeteyi geziye açması karşısında 2. dalga baskı bu kez daha sert biçimde üzerimize geldi. İmralı'da Hasan Cemal'i kurban vermiştik, bu kez Can Dündar'ı istiyorlardı. Can Dündar Gezi'den sonra Tahrir'e (Mısır) giderek Mursi karşıtı protestoları izlemişti. Can Dündar'ı korumaya çalışırken bu kez iktidarın Demirören ailesinden, gazetenin yayın yönetmeninin değiştirilmesini öğrendim... Sıra bana gelmişti. Aslında hepimizin yazgısı İmralı zabıtlarını yayınladığımız gün belli olmuştu. Başbakan Erdoğan'ın telefonda Erdoğan Demirören'i ağılattığı gün siyasi iktidar Hasan Cemal'i, Can Dündar'ı ve beni göndermeyi aklına koymuştu, Gezi'de ipimizi çektiler. Son tapeler üzerine, Başbakan Erdoğan'ın ses kaydını kanıt olarak mahkemeye sunarak bu olayı bir basın davasına dönüştüreceğim. Mahkemede hesaplaşacağız.

GÜRSEL GÖNCÜ

Kanalın diğer birimlerinin aksine bizim NTV Tarih'te çok özgür bir çalışma ortamımız vardı, ne bir uyarı aldık ne de oto sansüre başvurmak zorunda kaldık. 5 sene boyunca Dersim, Camiiler, Orhun Yazıtları, Sovyet Devrimi gibi çok ideolojik kapak konuları yayımladık. Tabii bu konuları bu şekilde işleyebilmemiz de bir tarih dergisi olmamızın avantajı da vardı. Gezi sayısı yaptığımız bilinen bir şeydi, gizli gizli sayfa yapacak halimiz yok. O dönem NTV için hareketli bir zamandı, her gün kapıda insanlar eylem yapıyordu. Kanal bu tepkilere karşı bir süre kendine çeki düzen vermek zorunda kaldı ancak maalesef 'bir süre' ile kısıtlı kaldı bu girişim. Tam da bu sebepten Gezi sayısının çıkmasının NTV'nin imajı için faydalı olacağına inanıyordum. Derginin akıbeti acı bir otosansür örneği çünkü kimsenin kanala bir uyarıda bulunmadığı ortada. Dergiyi matbaaya göndereceğimiz gün, sayfaları görmüşler. Yayımcımızla bir konuşma oldu, çok ağır olmuş değiştiremez miyiz minvalinden. 'Fevkalade Nüsha' yani özel sayıydı ve bu şekilde olabileceğini anlattım.

Konuşmadan 24 saat sonra da bir telefonla dergiyi tümünden kapattıklarını bildirdiler. Daha sonrasında biz hepimiz istifa ettik, aslında çok doğal (!) bir akış gerçekleşti. Bir daha da ne konuştuk ne görüştük. Daha sonra Amerika'dan Freedom House adlı kuruluş Türkiye'deki sansürün boyutlarını incelerken bizim meseleyi ele alıyor ve yayımcımızdan görüş alıyorlar. "Dergi zarar ediyordu zaten, bizden gizli dergiyi bastırmaya çalıştılar" gibi şeyler söylemiş yayımcımız. Dergi kapatıldıktan hemen sonra Twitter ve Facebook hesapları kapatıldı. 2-3 gün içerisinde biz yeni bir hesap açıp dergiyi online ortamda yayımlayacağımızı duyurduk ve NTV logosunu ve ismini kullanmadan yayımladık. Sonrasında da kitap formatında basıldı zaten.

12 Eylül sonrası gazeteciliğe başlamış biri olarak medya üzerinde bu kadar büyük bir baskıyı ilk defa görüyorum. Ancak şu okumayı yapmak lazım: siyasi iktidar kendisini güçlü ve meşru kılmak için her yola başvurur, iktidar olmanın bir uzantısıdır bu refleksler. Ona karşı duran ise medya mensuplarıdır. Birbiri ardına çıkan tapelerin hiçbirini gazeteciler ortaya çıkarmadı. Yarın öbür gün aralarındaki kavgı bitince ne olacak, yine kimse bir şey bilmeyecek. Muhalif medyanın da işlevi gördüğünü anlatmak olmalı, desteklediğini anlatıp desteklemediğini yuhalamak olmamalıdır. Bunun adı reaksiyon gazeteciliği ya da pozisyon gazeteciliğidir. Gezi hadiseleri yerine farklı ya da gerici bu kadar büyük bir hareket olsaydı, biz onun da özel sayısını şüphesiz yapardık. Artık hepimiz eminiz ki Türkiye'de gazetecilik yapılmıyor ve tabii ki büyük oranda da yapılamıyor. Herkeste bir yakınma var halbuki hala çabalayan yayın çıkaran insanlar var. Ne olmaması gerektiğini konuşmaktansa üretme yönelmek gerekiyor.

Akşamsefası

kentin mutluluğu

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, cinler ip atlarken eski harman dibinde, ben diyeyim bu ağaçtan, siz deyin şu yamaçtan, uçtu uçtu bir kuş uçtu, kuş uçmadı gümüş uçtu, gümüş uçmadı, Zümrüdü Anka uçtu. Uçar mı uçmaz mı demeye kalmadı; anam düştü eşikten, babam düştü beşikten, biri kaptı maşayı, biri aldı kaşağıyı; döndürdüler bana dört bir köşeyi...

Bir serçe yakaladım, kırk katıra yüklettim, az gittim, uz gittim, Kaf dağına geldim. Elif dedim be dedim, dağı, taşı okudum, zamanı ilmek ilmek dokudum. Bir sinek bir kartalı yakaladı vurdu yere, yer yarıldı birdenbire. İçinden kazaan çıktı. Kerpiç koydum kazana, kaydattım kızara bozara. Nedir diye sorana, buyur dinle dedim:

Dil dolanmadan ağız varmaz bu işe... Şu köşe yaz köşesi, şu köşe kış köşesi. Şu köşede su şişesi. Şişe kırıldı, içinden cin çıktı! Fare deliğinden attım kendimi dışarı; gel gelelim şu mahallenin cinleri haşarı mı haşarı; bir fiske vurdular enseme gözlerim fırladı dışarı! Ağacın birini belime soktum, sopadır diye! Dağları cebime koydum, darıdır diye! Az gittim, uz gittim, dere tepe düz gittim... Çayır, çimen geçerek; lale sümbül biçerek; kahve tütün içerek, altı ayla bir güz gitim. Bir de dönüp ardıma baktım ki, gide gide bir arpa boyu yol gitmişim! Var varanın, sür sürenin, baykuşu çoktur viranenin. İsrınganlara bastım yoldur diye! Talihi tutup denize attım balıktır diye! Kuruydum islandım. Islandım kurudum. Mangırım yok, pulum yok. Dostu düşmanı araladım, bedavadan bir kayak kiraladım; Kabeye gitsem gelmesem! Zemzem ile yusalar! Kına ile gömseler! Aman kayıkçı, evde benim etim var; bir yaramaz kedim var; kedim eti yerse, anam beni döverse... Vay başıma, hay başıma, bir devlet kuşu konsa şu benim kel başıma! Demeye kalmadı, bir de gördüm ki, ne göreyim? Adı ile sanıyla, yeşiliyle alıyla Zümrüdü Anka dedikleri değil mi? Arafat dağının üstünden süzüm süzüm süzümlü geliyor.

Arafat'ın ardında, develer tellal iken, pireler berber iken; eşek mühürdar, katır silahtar iken; ben babamın beşiğini tıngır mıngır salları iken; yaranı safa, kızıştı kafa, aksakal, kara sakal, berber elinden yeni çıkmış taze sakal. Kasap olsam sallayamam satırı, nalbant olsam nallayamam katırını, hamama girsem sorar mıyım natırı, nadan olan bilmez ahbab hatırı.

Dereden geldim, tepeden geldim, yedi deniz aştım, sandığa girdim: Bir de ne göreyim, köşede bir karınca duruyor. Şöyle ettim, böyle ettim, beni sırtına al dedim, allem ettim kulem ettim, aldı beni

sırtına, çıktık yola, ne sağa, ne sola... Ne dönülür geri, ne gidilir ileri.

İleride bir köy kurmuş keçiler, kurt köye muhtar olmuş, elini veren kolunu almış, diken veren gülünü almış, damla veren selini almış, çiçek veren kovan kovan balını almış. Bir kurtmuş ki sormayın, talkım vermiş ele, salkımı salmış sele... Fırtına gelmiş rüzgâr ekmiş. Rüzgâr gitmiş hamama, hamamcının taşı yok, külhancının baltası yok, peştamalin ortası yok... Zaman o zaman idi ki, bir bineğim var idi, Pire yedeğim idi, Çavdar kalkanım idi; beni görünce yetmiş karga ayağa kalkar idi...

Fili yuttu bir yılan, yılanı yuttu yalan. Eliften beye çıktım. Seğirttim köye çıktım. Çobandan kaymak yedim. Ağadan değnek yedim. Değneği kuşa verdim. Kuş bana kanat verdi. Çaldım kanadı yere, uçup gittim göklere. Baktım bir has bahçe: İçinde sular akar. Oturmuş çeşme başında iki göz bana bakar. Bir gece değil, beş gece değil, her gece bu yalanı yay ediyor, unu bulguru pay ediyor, yağı kıymayı zay ediyor. Öyle ya, hani han, hani hamam? Düşündüm taşındım, tatlı tatlı kaşındım. Baktım ki olur gibi, değil, olacak gibi hiç değil, ne yapıp ettim, telli pullu bir arzuhal yazdım kediye.

Diriltiydı, mırıltıydı, raftan fincan düştü kırıldıydı. Kulpu kırık, kenarı yıkık, şu ahım şahım fincan... O akşam ne cezveyi köpürdetebildim, ne kahveyi höpürdetebildim.

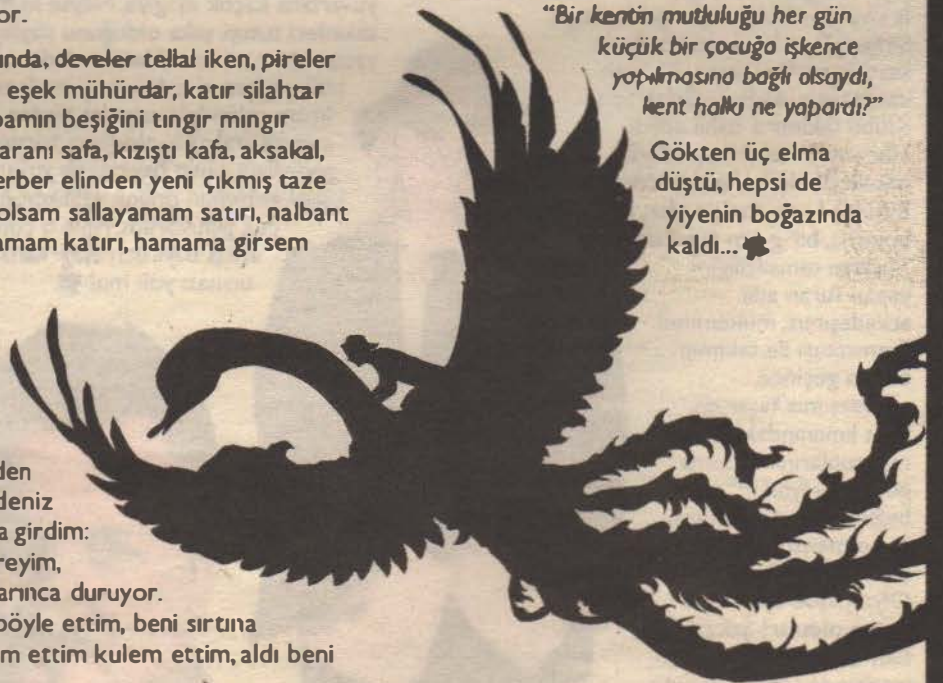
Dağ bir fare doğurdu, kanatlandı uçmaya, denizdeki balıklar, Kayık tuttu kaçmaya. Ak mescidin minaresi, Eğildi su içmeye.

Bir balık kavağa çıktı, develer saraya girdi. Sultanın aklını ölçmek için bir dirhem istedi.

Sonra 15 yaşında bir çocuk öldürüldü, dediler ki ülkenin güvenliği, istikrarı ve bütünlüğü... Sonra da Dostoyevski isimli bir yazar zamanın içinden bağırdı:

"Bir kentin mutluluğu her gün küçük bir çocuğa işkence yapılmasına bağlı olsaydı, kent halkı ne yapardı?"

Gökten üç elma düştü, hepsi de yiyenin boğazında kaldı... 🍎

Onların mesleği doktorluk, mühendislik ya da öğretmenlik değil; "Şaka yapmak". Şakayla özdeşleşmiş iki isim: ÇETİN ÇİFTÇİOĞLU ve MUSTAFA KARADENİZ yaptıkları ve unutamadıkları şakaları anlattılar...

ŞAKA YAPTIK

ÇETİN ÇİFTÇİOĞLU

- Yer Atatürk Hava Limanı... Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi'nde oynayacağı maç için Fransa şampiyonu Olympique Lyon takımının gelmesi bekleniyordu. 50-60 kişilik basın ordusunun arasından bir kişi heyecanla "Geliyorlar!" diye bağırdı... Basın mensupları, dış hatların bir köşesinden çıkan, 20-30 kişilik, giyim kuşamlarından spor kafesi oldukları belli olan kalabalığa doğru ellerinde fotoğraf makineleri, omuzlarında kameralarla koşmaya ve çekim yapmayı başladılar. Kafilenin başında duran ve her halinden takımın teknik direktörü olduğu belli olan kişiyi Fransızca suallerle adeta abandone ettiler: 20 dakikayı bulan çekimlerin ardından, futbolcu kafesi otobüslerine binene kadar da bu hengame devam etti. Kafileyi götürecek otobüs tam hareket edecekken, kameramanlardan biri "Ya arkadaş! Dikkat ettiniz mi? Takımın malzemecisi bizim Şakacı'ya ne kadar da benziyor!" demez mi? Bütün kameramanlar piramitlerin önündeki sfenksler gibi donup kaldılar... Donup kaldırlama, aradan da 20 dakikalık bir süre geçmişti ve malzemeciyi şakacıya benzeten kameraman da sonuna kadar haklıydı.

Olaylar şöyle başlamıştı; Olympique Lyon takımının Türkiye'ye geleceğini duyan şakacı "Hadi basın şakalayalım." diye bir fikir ortaya attı. İlk aşamada bir kulüp lazımdı ve Eyüp Şafak Spor Kulübü'yle anlaşıldı. Şakacı valiliğe müracaat ederek hava limanında gerekli çekim izinlerini aldı. Takımı taşımak için Ulusoy firmasıyla anlaşıldı ve vip otobüs tahsis edildi. Takımı giydirmek içinse Kişili ile anlaşıldı. Takımın internet sitesinden çıktılarını aldığımız

"Lyon" logoları da kıyafetlerin üzerine dikildi. İş siyahi futbolcu bulmaya kalmıştı. Sirkeci Tren İstasyonu önünde saat ve parfüm satan iki siyahi kardeşimiz de Eyüp Şafak Spor Kulübü takımına dahil edildi. Her şey tamam da; peki ya teknik direktör kim olacaktı? Eski bir basketbolcu olan, devasa boyuyla, bir giyim firmasının Türkiye temsilciliğini yapan Turan adlı arkadaşımız, mükemmel Fransızcası ile takımın başına geçince, arkadaşımız Yaşar da, hava limanındaki basın mensuplarının arasına geçip "Geliyorlar!" diye bağıınca; oradaki tüm basın mensupları Eyüp Şafak Spor Kulübü'nü Olympique Lyon diye yemiş oldular! Şakacı yani ben de, bu görüntünün içerisinde Lyon takımının malzemecisi rolündeydim!

MUSTAFA KARADENİZ

- Zincirlikuyu mezarlığını biliyorsunuz. Oranın müdürü ile iş birliği yapmıştık. Şakanın yapılacağı tarihten 10-15 yıl önce ölen birinin oğlunu bulmamız gerekiyordu. Nitekim geçmişte ölen birinin oğlunun adresini tespit ettik; Sarıyer dolaylarında oturuyordu. Bir cenaze arabasıyla yanına gittik o adamın; arabada bir tabut, bir imam, ben de mezar işleriyle ilgili bir yetkiliyim hesapta; bir bayan daha var yanımda, o da yetkili göya. Bir gece kondunun önünde durduk, kapıyı çaldık. Adam çıktı... Dedim ki "Falanca sizin babanız mı?"

"Evet ama öleli epey oldu" dedi. Adam konuşurken bir yandan da bakıyor; evin önünde bir cenaze arabası var; içinde bir tabut, tabutun başında da bir hoca var; hoca tabutu üflüyor okuyor bir yandan... Durumu anlatmaya başladım "Kemal Derviş'in getirdiği kuralları biliyorsunuz, ekonomiyi düzeltmek için her mezar adına aylık 150 Lira kira alıyoruz" dedim ve kendisinin yaklaşık bir yıldır kira ödemediğini söyledim.

"Ne kirası yahu?"

"Babanızın mezar kirası, tebligat gönderdik ama herhalde almamışsınız."

"Öyle saçmalık mı olur?"

Dedim "Yapacak bir şey yok, arabadaki tabutta babanızın cenazesi var; mezara icra konunca babanızı alıp geri getirdim" Adam içeri girdi, eşinin bağırma sesini duyduk o sıra; anladık ki sıkıntı var; bela geliyor... Eşi "Yapma dur!" diye bağırdı derken adam elinde silahla karşımıza çıkmasın mı. Tabutun başındaki cübbeli hocanın cübbesi bir açıldı; bir bayır vardı; o bayırdan uçarak, süzüle süzüle gitti bizim hoca. Biz zaten kameramanla yuvarlana yuvarlana kaçtık aşağıya. Neyse ki mahalle sakinleri tutup, şaka olduğunu söyleyerek yatıştırdılar adamı... Hatta evinde misafir etti bizi o adam, güzelce bir yemek yedirdi. İmam rolündeki arkadaş bizden biri değildi, cenaze arabasını aldığımız kurumda görevliydi, onun bayır aşağı yuvarlanarak kaçış gözümün önüne geldikçe; halen daha çok gülüyorum. Hele o cübbesinin açılıp, bayırdan aşağı kanatlanarak uçuşması yok mu!

Bugünün minik, yarının büyük ellerine; en sevdikleri yemek, oyuncak, artist ve olmak istedikleri meslek ile hayallerini sorduk. Onlar da ellerinden geldiğince cevaplamaya çalıştılar.

NEŞE DOLUYOR ELLER

Kuru fasulye
- Motorum -
Pilot - Fienas ve
Förb - Uçmak

ALİ İMRAN TAŞÇI
(10 yaşında)

Makarna -
Saklambaç
- Öğretmen
- Serenay
Sarıkaya -
Uzaya çıkmak

SELEN
(9 yaşında)

Mantı -
Uno kartları
- Öğretmen -
Prenses Sofia
- Hayvanlarla
konuşmak

HAYAT GÜN YIL
(9 yaşında)

Köfte - Futbolcu
kartları, Monopoly
- Futbolcu -
Fienas ve Förb
- Dünyadaki bütün
oyuncakları istiyor

DENİZ KOTRAN
(7 yaşında)

Yumurtalı menemen -
Futbol oynamak - Kaleci
ya da çevik polis olup
eylemcilere yardım
etmek. - Ekip I-Orhan
Bıyıklı - Zeki insan olmak

DİLGAŞ
(13 yaşında)

Çiğköfte - Futbol
 oynamak - Pilot
 - Kıvanç Tatlıtuğ -
 Çok para kazanıp
 fakirlere yardım
 etmeki

İBRAHİM DEMİR
(13 Yaşında)

Makarna -
 Counter strike
 - Savcı - Metin
 Yıldız. - "Hayal
 kurmak boş iş
 abi." dedi

MEHMET ALİ KIR
(13 Yaşında)

Ketçaplı Makarna
 - Yemek seti -
 Aşçı - Pepe,
 Oktay Usta -
 Uçmak, çok iyi
 bir aşçı olmak

AYFER GÜNEŞ
(9 yaşında)

Pilav - Oyuncağı
 yok, oyun oynamayı
 sevmiyor. - Darbukacı -
 Suriye'deki muhalifleri
 örnek alıyor. - Suriye'de
 muhalif iken esir alınan
 babasını görmek.

RUKİYE
(9 yaşında)

Makarna -
 Barbie Bebek
 - Öğretmen
 - Murat Boz
 - Görünmez
 olmak.

ESİN GÜNEŞ
(9 yaşında)

Akşamı serisi

ÖNDER ABAY

OT

"Doksanlar zamanında solcular kendini yeni yeni toparlıyordu, bu sebepten sürekli banka soymaya başladılar, her gün televizyonda, gazetelerde bir banka soygunu okuyorduk, bizim de aklımıza yattı bu iş çünkü bir an önce zengin olmak istiyorduk, yeterince yolsuzduk." diye kendini anlatan **ŞENOL ABİ**, soymaya çalışırken yakalandığı ve 8,5 yıl cezaevi yattığı banka şubesinin önünde bir bankanın nasıl soyulamayacağını anlattı.

BANKAYI SOYAMAMAK

Hep bahanelerin arkasına saklandık, o gün 27 yaşındaydım ve arkasına saklandığım kuvvetli bahaneyle, silahlı külahlı bir şekilde Türkiye'deki en büyük devlet bankasının bir şubesini soymaya gittik. Nedenim basit; parasızlık... Gayrimeşrıyla uğraşmış için normal iş yapamıyordum. Fatura işlerine girdim bir ara, onun da cezasını yeyince bıraktık. Bir miras işine bel bağladım daha sonra, oradan gelecek parayla bari işe girerim diyordum. O da istediğimiz sonuç verince evde çingar çıktı, karımla kavga etmeye başladım. Çay çorba içmek için gerekli olan param bile yoktu. Başka hiçbir şekilde bulamayacağımı düşünüyordum. Kazanamayacağım değil, bulamayacağımı düşünüyordum. Biraz gayrimeşru kovaladıysan paranın nasıl kolay kazanıldığını öğreniyorsun, o zamanlar çalışıp para kazanmanın fikriyatı bile aklımızda değil. Sonra bu soygun işini yapanlar nasıl yapıyor diye soruşturmaya başladım çvrseye çok gıdıklamadan. Biriyle tanıştım, buna benzer işler daha önce yapmış. Sonra ne olduysa iş iyice ciddiye bindi, bir anda hem maddi hem manevi olarak işin içinde buldum kendini.

Planı yapan iki kişiydik. Beraber bu işi yapacağım çocuğu fazla tanımiyordum, zaten mahkemede beni sattı. Bir arkadaş daha önce buna benzer birkaç iş yaptığını söylemişti sadece. Bizim mahallede hiç konuşmayan bir kelmildi. Hiç güvenmedim adama. Ama nasıl olsa beraber giriyorduk bu boka. Bir tane kurusıkıdan bozma tabanca, ufak bir tane de bıçak ayarladık sadece bu iş için.

İki hafta burayı gözledik. Plana göre, ben biraz kalıplıym diye güvenliği alaşağı ederek boğazına bıçak dayayıp silahını alacaktım. Güvenlikçi arkadaş da sağlam bir çocuktu. Ama biraz akli havada gibiydi. Zaten çok kalabalık olan bir bankada değildi. Bu izleme süreci çok kötü, insan bekledikçe korkmaya başlıyor. Bir süre sonra bu korku o kadar çekilmez oluyordu ki gideyim gireyim içeriye ne olursa olsun diye düşünüyorsun.

Bir tane çalıntı arabayla gittik o gün oraya. Kış ayı olduğundan paltolar vardı üzerimizde. Kafamızda katladığımız kar maskeleri, güvenlik kamerası o günler'de yeni yeni kullanılmaya başlanmıştı. Fakat bankalarda bu

Banka kapanmaya yakinken içeri girdik. Yarı saat önce kontrol etmek için geldik, sakindi ortalık. Sonra icraat için geldiğimizde iki tane müşteri vardı. Plandaki gibi ben direkt güvenliğin üzerine, o ise bankalara yürüdü. Güvenliğe bir çelme takıp yere düşürdüm, boğazına bıçağı dayadım. Hiç tepki vermedi, silahını hemen belinden aldım. Sonra yerden kalktım Kamil'e baktım elinde silahla "Kimsenin canı yanmasın, kimsenin yanmasın" diye bağıyordu.

Bankonun o tarafta 4-5 tane banka memuru vardı. En köşede ayrı bir masada da banka memuru oturuyordu. Bir kadının "Ateş etmeyin etmeyin" diye bağırdığını duydum. O bağırın kadına elindeki çuvalı fırlattı bizim ki. Herkesin elleri havadaydı bir tek köşedeki banko memuru bir şeyler mırıldanıyordu. Ben de onun üzerine yürür gibi yaptım "sen de kaldır ellerini" diye bağırdım. O sırada ayağımla güvenlikçinin kafasına basıyordum. Ellimde de silah vardı. Bir anda güvenlikçi "kafam, kafam" diye bağırınca eğilip ona baktım. Kafam aşağıda ona bakarken, bir anda banka müdürü masasının çekmecesinden ruhsatlı silahını alıp bana ateş etmiş, ondan sonrasını fazla hatırlamıyorum. Mermi bağırsaklarımı parçalamış.

Müdür sonra Kamil'e de silah çekiyor. Bizimle de silahı kendi kafasına dayıyor "Ben kendimi vururum" deyip koşmaya başlıyor. Müdür arkasından ateş ediyor ama bu kaçıyor koşarak. Bir saat sonra yakalanıyor Topkapı'da.

Ellerimde kelepçelerle bir ay hastanede yattım. Ameliyat etmişler, bağırsaklarımı kısaltmışlar. Sonra mahkeme süreci başladı. Daha önce bir iki ufak cezam da vardı, onlarla beraber sekiz buçuk sene ceza aldım.

Çıktıktan sonra yine hiç umudum yoktu. Yine soygun yapmak aklıma geldi. Sonra başarısız bir hırsız olduğuma kanaat getirdim. Çünkü cezaevinde benim koğuşuma gelen bütün hırsızlar en azından birkaç soygunu başarıyla sonuçlandırmış insanlardı. Biz çalmaya giderken çok şeyimizi çaldırdık, o yüzden cesaretimizi kaybettik. Şimdi bir deri atölyesinde işçilik yapıyorum. Bizim hayallerimiz küçüktü, o yüzden başarısız olduk. Ev geçindirmek için banka soymaya çalışırsan tabii yakalanırsın. Gerçek soyguncuları son günlerde duyuyoruz, kafaya maske takmakla değil, boynuna kravat geçirmekle yapıyormuş büyük hırsızlıklar.

ŞAİR'İN GAZETECİSİ

Bu ülkede, Türkçe ya da edebiyat bölümünde okuyup da şair olabilen, kalabilen nadir isimlerden sayılan, Türk Edebiyatı dergisinden Hürriyet gazetesine, Birlik Yayınları'ndan Doğan Kitap'a kadar farklı iklimlerde konaklayan Sefa Kaplan, romantiklerin, Ubih'ların, Mohikan'ların sonuncusu, çilginlerin, uyumsuzların, sıradışılardan 'muraahhas aza'sı mıdır? Öğretmenlikten ayrılıp gazeteciliğe başlayan, Hürriyet'teki düzeyli yazıların altında imzası bulunan, söyleşiye, tanıtıma şiir-öykü tadı katan Sefa Kaplan'ın gazeteci kimliği, has şairliği için bir gölge midir? Tanpınar için yazdığı Geç Kalan Adam'da, kendi geç kalmışlığından hangi izler vardır? Aktüel dergisindeki bir yazısı sebebiyle beş yıla mahkûm olan, beş yıllık Londra sürgününden üç yanı denizlerle, dördüncü yanı acılarla çevrili ülkesine şiirsiz dönmeyen Sefa Kaplan'a göre, 'ilk

neresinden yaranılır aşklar?' Londra Şiirleri'nde 'ruhundaki akarsuya değirmen taşıırken', dal uçlarını yoklayan bir özele 'bizde ülke dediğin film gibidir, sahneden sahneye değişir sınırları' diyen, Paris akşamlarına Yahya Kemal'in, Tanpınar'ın gözleriyle bakan, kendisini büyük aşkların yorgun müsveddesi gören, beyhûde akşamların kıyısında gezen, kendisine taşra, kendisine gurbet olan; Tanpınar kitabından önce Tanpınar şiirini yazan Sefa Kaplan için Sürgün Sevdaları'ndan Sevdâ Sürgünleri'ne dek, şiirleri öyküler neyi söyler, kimi söyler?

ŞAİR'İN DOKTORU

Nâzım Hikmet'in, Yahya Kemal'in, Mehmet Akif'in, Ahmet Haşım'ın yüreklerini anlayan, Slav kederinden ve Tamburi Cemil'den ayrı zevkler devşiren, Attilâ İlhan'ı sonbahar toplama ustası olarak gören, sonbaharı ağaçlardan, kuşlardan değil hayalindeki gözlerden toplayan, "Kimi unutmak istesem bir daha / bu işe gözlerimden başlamalıyım, / çünkü ne zaman unuttuysam seni, / gözlerin yeniden çizdi yüzünü" diyebilen, ancak daha çok konuşma biçimi ön plana çıkan, top profesörü Hüsrev Hatemi'nin şairliği, neden 'karşı mahalle'den kimseleri pek de ilgilendirmez?

ŞAİR'İN SENARİSTİ

Kaç dinleyici; Yeni Türkü'nün bestelediği "küçük bir bakışın / çözer beni kolayca / hiç kimsenin yağmurun bile / böyle küçük elleri yoktur" sözleriyle başlayan Yağmurun Elleri şiirinin söz yazarını merak eder? Kaç dinli içi; asıl metni aşan bu sözlerin ne kadarının e. e. Cummings'e, ne kadarının Can Yücel gibi, şiiri 'Türkçe söylemeyi' tercih eden Barış Pirhasan'a ait. olduğunu düşünür? Vedat Türkaltı'nın oğlu, her biri uzun bir şiire benzeyen filmlerin senaristi, kamerayı bir tür, yedi uçlu, yedi renkli bir kalem

gibi kullanan filmlerin yönetmeni Barış Pirhasan'ın Tarih Kötüdür şiirinde anlattığı; sahipti defterler gibi unutulmuş hangi yağmurun, ertelenmiş hangi gençliğin, şiir

yazmanın neredeyse ayıp sayıldığı hangi günlerin öyküsüdür? Barış Pirhasan'ın imzasız EYazıları'ndaki şu dizeler, hangi kuşağın şiir defterlerinde, Yağmurun Elleri gibi yer alır? "Yaşayamadığım bir şeysin sen, / Elinden tutup sokağa çıkamadığım / Kış günü bir avuç kar süremediğim yüzüne (...) Yaşayamadığım bir şeysin sen, kokular

dağıtop / Kendine yeni adlar yakıştıran (...) Boynu kıvrılıp ölmüş güvercin, dokunamadığım / Şeylersin sen, bitiremediğim..."

ŞAİR'İN OYUNCUSU

Sahibinden Az Kullanılmış Yürek, Bırak Bu Uyakları, Gökyüzünde Yanış Gezen Yıldızlar gibi kitapları, 'Nerelisin yiğenim / Hüzünlüyüm day... / İçinden mi?' gibi dizeleri bulunan; tiyatroya girmeyen toplumların sık sık oyuna geldiklerini söyleyen; mutluluğu ayrı dudaklarda teselliye benzer omuzlarda arayan, geceye ışık saçan bir yıldız olmayı beklerken gün ışığında gölge olduğunu fark eden bir kuşak adına söz alan Ali Erdoğan'ın şairliği, oyunculuğuna, dizi senaristliğine ne kadar yansır? Yılmaz Erdoğan ile met üst arasında kendine bir ses arayan Ali Erdoğan'ın sesi, Türk şiiri semtinde ne kadar duyulur?

Akşamsefası

ŞEBNEM SÖNMEZ

O MU BU MU NİÇİN?

Müçver mi, biber dolması mı? Niçin?

- Biber dolması. Annemin yaptığı en güzel şey olduğu için.

Güzellik maskesi mi, gaz maskesi mi? Niçin?

- Hiçbir maskeye evet değil, çünkü var olanı seviyoruz.

Selfie mi, vesikalık mı? Niçin?

- Vesikalık, çıplak olduğu için.

155 polis imdat mı, alo kiralık katil mi? Niçin?

- Alo kiralık katil. Çünkü böyle bir servis yok ve çok ihtiyacımız var.

Tevhide mi, Şebnem mi? Niçin?

- Tevhide de, Şebnem de için için :)

Milli irade mi, orantısız güç mü? Niçin?

- Orantısız güç, çünkü o her türlü iradeyi kapsıyor.

Saç bandı mı, tülbent mi? Niçin?

- Saç bandı. Saç güzel olduğu ama biraz da zapt edilmesi gerektiği için.

Gazetecilik mi, oyunculuk mu? Niçin?

- İkisi de seçebileceğim bir şey değil ama oyunculuk diyebilirim. Çünkü içinde gazetecilik de var.

Dram mı, komedi mi? Niçin?

- Komedi. Her şeyin üstünde olduğu için.

Zeliha yenge mi, Fatma ana mı? Niçin?

- Her zaman anne...

Farkındalık mı, aymazlık mı? Niçin?

- Tabii ki farkındalık. Aymazlığı yok edebilecek tek şey.

Aldatmak mı, aldatılmak mı? Niçin?

- Hangisinde gerçek varsa ona bakarız.

Kurallar aptallar için mi, insanlar için mi? Niçin?

- Kural koyucular için.

Sosyal medya mı, yandaş medya mı? Niçin?

- Kesinlikle sosyal medya, çünkü yandaşları asla ve asla sevmiyoruz. Biz candaş seviyoruz.

Kepek ekmeği mi, odun ekmeği mi? Niçin?

- En zor soru :) Odun ekmeği eandır.

Vicdan mı, cüzdan mı? Niçin?

- Her zaman vicdan. Cüzdan boş olunca olur da, vicdan boş hiçbir şeye yaramaz.

Plastik mermi mi, taramalı tüfek mi? Niçin?

- İkisi de geberip gitsin.

Müdahale mi, saldırı mı? Niçin?

- Mücadele.

Retweetlemek mi, favorilere eklemek mi? Niçin?

- Favori, hiçbir zaman aklımdan çıkmasını istemediğim için.

Tumbir mi, Twitter mi? Niçin?

- Tumbir kesinlikle, çünkü 140 karakter zorunluluğu. 1000 tane karakter sizi yok edemiyor.

Sabah kahvaltısı mı, brunch mı? Niçin?

- Sabah kahvaltısı elbette. Erken kalkmak her zaman güzeldir.

Kasti faul mü, hücum faul mü? Niçin?

- Kesinlikle hücum faul. Hiçbir şeye kast etmek istemem.

İyi ki mi, keşke mi? Niçin?

- Elbette iyi ki. Keşkelerin hepsinde biraz ölü bir ihtimal yatar.

Halk müziği mi, sanat müziği mi? Niçin?

- Müzik, sadece müzik. Hem halk için, hem sanat için.

Sava sava mı, söve söve mi? Niçin?

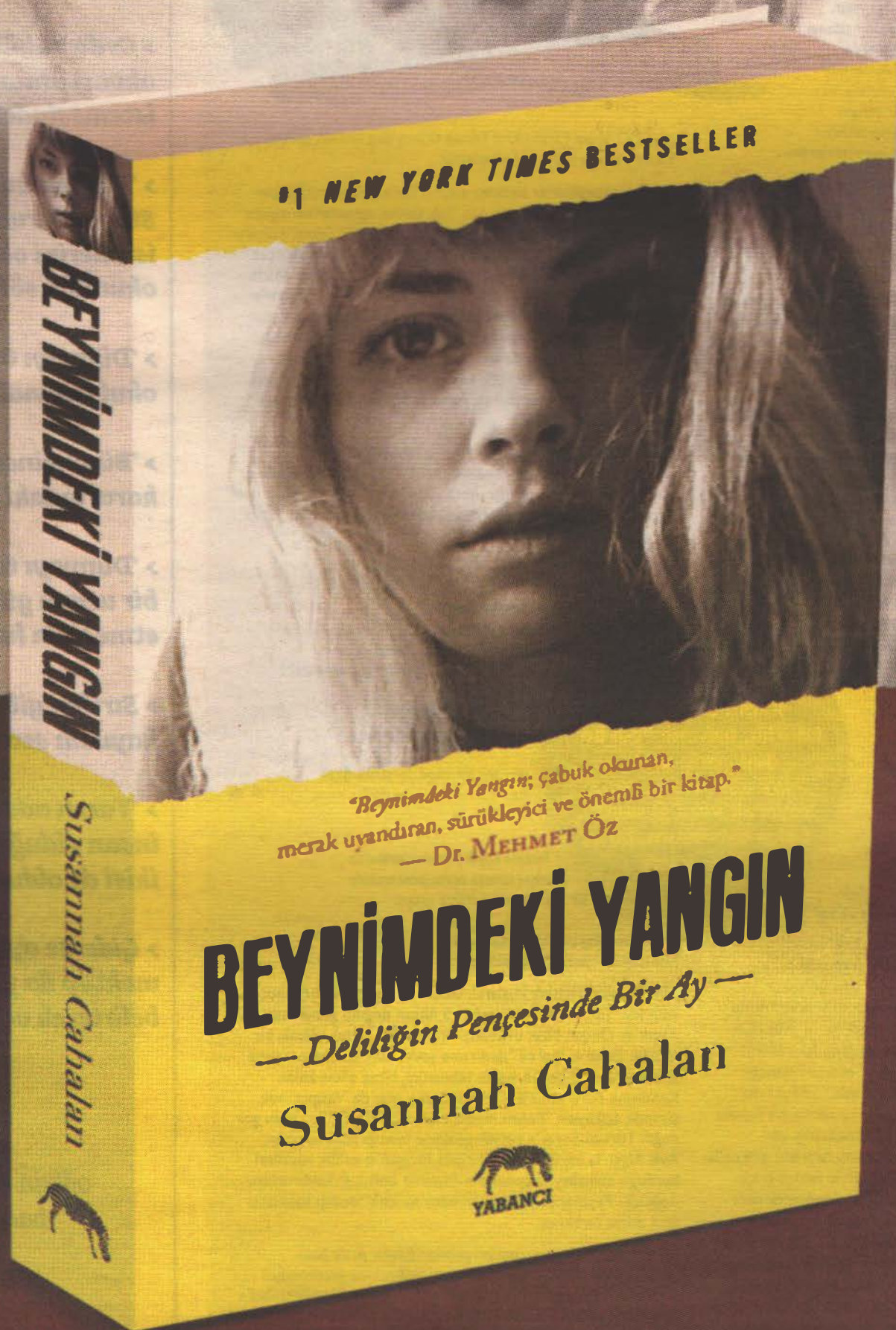
- Kesinlikle sava sava. Sava'nın anlamı öz Türkçede müjdeli haber demektir. Sava sava dediğimiz zaman biz kendi Türkçemizde gändere göndere demiş oluyoruz. Ama aslında anlamı, müjdelers olsun müjdelers olsun demektir. Onun için kullanırım ben bu nick'i.

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

"Beynimdeki Yangın; çabuk okunan, merak uyandıran, sürükleyici ve önemli bir kitap."

— Dr. MEHMET ÖZ

www.yabancivavinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

facebook.com/yabancivavinlari

twitter.com/yabancivavinlar

Canal Dizi

PUNT

İSTANBUL'LA KARIŞIK SADRİ ALIŞIK

60'lar, Menderes'in "her mahalleden bir milyoner çıkacak" sözünün kulaklarda çınladığı yıllar. Vaad edilen hemencecik yırtma, kolay sınıf atlama hayali tek bir yerde gerçek oluyor: filmelerde. Her yıl onlarca film çekilen, sinema salonlarının önünde uzun kuyruklar oluşan bu dönemde, her mahalleden değilse de her filminden bir zengin çıkmıştır: kolayca ve "temizinden" zengin olabilen kişiler sadece beyazperdede görünen karakterlerdir.

Filmelerin konusu genelde zengin kız-fakir erkek- yahut tam tersi kombinasyon- olsa da, perdede yansılan sınıf çatışmasından ziyade sınıf atlamasıdır. Fakir karakter, bir anda varlığa kavuşur. Bunun için çalışmasına da gerek kalmaz, piyango çıkar, miras kalır, zengin biriyle evlenir...

Kapitan sadece şık hanımefendilere açılan gıcır gıcır Amerikan arabalarının, köşkerlerin, lacileri çekmiş beyefendilerin, arasında Orhan Veli'nin 'Dalgoo Mahmut'una benzer bir kahraman çıkar: Sadri Alışık. O her mahalleden onlarca çıkan fakirlerden birini oynar. Bir farkla; fukarayı başrole taşır.

Yeşilçam filmlerinde otomobil fakir mahallelere bir kez girer; yoksul karakteri mahalleden çıkarmak için. Arabanın eşigi zenginlik eşigidir. Arabanın kapısıyla beraber fakirlik bahsi de kapanır. Ama Sadri Alışık film boyunca dolmuşa biner; taksi şöförlüğü yapar yahut kaçak yolculuk eder. Serseriliği öven, çulsuzluğu çul çaputla saygı toplamaya yeğleyen, avare dolaşan, kaldırımları benimseyen bir jön. Sadri Alışık, flaneur kavramının Yeşilçam'da vücut bulmuş halidir. Sadri Alışık'ın durduğu yeri, 'Avare' filminde kaldırırma oturup bir sokak köpeğiyle derdestiği sahne ortaya koyar: "Arkadaş, gidecek yerim yok arkadaş. İnsanlar parası olmayı adam yerine koymuyorlar. Benim senden farkım ne? Senin de paran yok, benim de. İkimiz de serseriyiz. Ne demek serseri? Başı boş, altına eseni yapan, istediği yere giden, kimseye bağlanmayan demek. Sen de ben de serseriyiz... Bırak esnemeyi de, bak şu evlere bak, içleri rahat, sıcak, herkesin dalgası yerinde ama bana göre değil. Benim dostum şu kaldırımlar. Kimsesizlerin dostu. Beni bu kaldırımlar anlar arkadaş, öyle bir dost olduk ki ne o beni bırakır, ne ben onu." Bu esnada yoldan geçen bir adam köpeğe telne atar, Sadri Alışık, adama köpeğin özürlü olduğunu: "Sokak köpeklerine selam vermek, adam olmaya çeyrek var demektir" diyen jön...

Sadri Alışık, "Havalar mısınız? Bir zamanlar fakir ama gururlu bir genç vardı" değildir. O her zaman fakir ama gerçekçidir. Lakin mağduriyetten nemalanmaz. "Biz fakirliği iyi biliriz" diyip sonrasında fakirleri ezmeyle kalmaz. Yoksulluğu ve yoksulları kullanarak zengin olmaz. Filmderini fakir başlayıp fakir bitirir... Bir filminde evsiz barksız Nubar Terziyan'a elindeki ekmeği verir, Nubar Terziyan "bu bana mı?" diye sorar. "Tabii ya" der Sadri Alışık'ın oynadığı karakter: "Bey baba ne sandın, biz başına fukara olmadık! Hadi evlailik!" O, ekmeğini paylaştığı için yoksuldu ve verdiği ekmeğin yenirken lütfunu hatırlar gibi onda dikilmekten imtina ederek "hadi evlailik" diyip ilerlediği için 'iyi'dir. Kimi zaman yankesicilikle yahut dümen çevirerek para kazanır. Film sonuna doğru zengin olsa da paradan arınmanın bir yolunu bulur. Hayır "sıfırlayarak" değil. Kör bir kızın gözlerini açtırır mesela, hasta bir çocuğa yardım eder, yoksul bir genç kızı düğün yapar... Ne yapar eder, filmi fakir olarak bitirir. Sadri Alışık, Türk sinemasında yırtamamanın temsiliidir. Etrafta yırtmak için yırtılmış bunca rezil varken; Sadri Alışık'ın yırtamamasına, yırtmaktan imtina etmesine şüphe yoktur.

Bazen başındaki kavak yellerinin yerini demlenmiş bir efkar alır. Kimi zaman sinirlenir, yumruk yumruğa hak savunuculuğuna

girişir. O, bizim Çirkin Kral Yılmaz Güney'den önceki, gerçek insanı başrole taşıyan jönümüzdür.

Oynadığı karakterler birbirini andırır. Roller böyle geldiği için değil, kendi o rolleri seçtiği için "rolü üstüne yopşması"tan ziyade "gerçek üstüne yopşması"tır. Oyuncu olarak ilgisini çeken, "yotsul" u canlandırmaktır. Ve o rolü "miş gibi" oynamaz, can verir, gerçek kılar. Türk sinemasına bir Orhan Kemal gibi gelir. Küçük adamı büyüten adam... Bir oyun provasında hocası Muhsin Ertuğrul'a "Ben hep George, Paul falan oluyorum. Hani oh diyorum, bir oyunda şöyle kahve meydanca Ali olsam, askıyı usulünce taşısam, bir mendili fiyakalı bıkırda omzuma atsam..." der. Tiyatroda değilse de sinemada, lacillerle girdiği ilk filmleri ardında bırakıp, solgun gömleklili, yırtık şapkalı, yumurta topuklu kahramanlara yükselmeyi başarmıştır.

Sadri Alışık, oyunculuğun yanı sıra ressam ve şairdir. Bilgi Yayınevi'nden çıkan, "Bir Ömürlük İstanbul" isimli bir şiir kitabı da var. Adından da belli olduğu üzere çoğu İstanbul temalı şiirlerden oluşuyor. Kitabın baskısını piyasada bulmak güç, şiirlerden birini paylaşıyorum:

GİTTİGİDER

Şahidi okudum

Terkin-i kaydına İstanbul'un

Ağlayan yine üçümüzüdk

Biri baş bir İstanbulsuz birisi

Kimlikleri eskimiş üç yetim göp benekesi

Siz yolona şahidsiniz

Ağlayan biziz, biz üçümüz

Biri baş biri değil, bu şehirlili birisi

İstanbul tutkusu içimizdeki

Hiç ölmeysi

Terkin-i kaydı yopıldı İstanbul'un

Harim-i ismetle açılan penârelerle

Siz bakakalanlar öylece uçuyor

Uçuyor evriling kuşları, Sultanahmet'ten
Not king kol "fanyisi" besmelelerle...

Yine uçuyor evriling kuşları... Gökdelenlerin üzerinde, not king kol "fanyisi" besmelelerle... 5 Nisan doğum günü Sadri Alışık'ın. Ondan bize; övülmüş bir avarelik, kabul edilmiş bir fakirlik, hakime "gol be" dedirtme şevki, elini alnının ortasına koyarak verdiği selam, bolca tebessüm, biraz efkar kaldı. Kendisine sorarsanız asıl mirası başka, onu da 'Vasiyet' adlı şiirinde açıklıyor: "Benim mirasım İstanbul olmalı." Bu da mı gol değil? Türkan Şoray'a hülyalı gözlerle baktığı Kasımpaşa'yı, Ayla Algan'la kuyruğa bindiği boğazı, Müjgan'la evlilik hayalleri kurduğu mahalleyi, köpeklerin özgürce dolaştığı kaldırımları, doğduğu Paşabahçe'yi, "mezarımdan su içsin" dediği balıkları, bize miras bırakmış.

Bir şiirinde, "ben bazı yürekleri gecekonduyordum ya da bazı gecekondu yüreklerdiriyordum" diyen adam, bize gecekondu mahallelerini miras bırakmış. Sahip çıkmak lazım. Şimdi İstanbul'a sahip çıkmak üzere açılan; cumbaları elimizden alan kentsel dönüşüm projeleri, kenar mahalleleri hıyardan geçiren afet yasası, Emek Sineması yıkımı, 3. Havalimanı, 3. Köprü'ye açılan davalarda "bu da mı gol değil hakim bey!" diyecek daha çok Ofsayt Osman'a ve "gol be!" diyecek hâkimlere ihtiyacımız var.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Neler Gördüm?

> Esnerken balina sesi çıkartmamı pek sevdiğini

> "Saç yapma"nın yani saçlarıma dokunmanın onu hep rahatlattığını

> Orda balıklar hapis diye akvaryumunu geri vermek istemesindeki güzelliği

> Diplodokus, Parazorolofus, Stegosaurus gibi dinazor isimlerini okumaya çalışarak okumayı söküştünü

> Dünyayı 6 gün tatil, 1 gün okul yapmak istediğini

> Büyüyünce köpekbalığı olma kararındaki ısrarcılığını

> Dünyayı tanımaya çalışan bir uzaylı gibi her şeyi merak etmesinin harikuladeliğini

> Sırtlan gibi zor sevilen bir hayvanı sevmesindeki erdemi

> Yarısı adam, yarısı bebek bir insan olduğunu, aynı anda her ikisi de olduğunu

> Giderse aya gideceğini, mektup da yazma yacağını belirterek verdiği ayarı

Bu ay
oğlum 7 yaşına
basarken...

Bakangör

Doğum günü 5 Nisan 1996; kelime anlamı tohum atmak veya fidan dikmek için açılan oyuk, evlek; çoğu Türkçe birazı Ermenice sayfalardan müşterek, kim derdi ki aklımızda yere yığılmış bir çift altı delik ayakkabı ile özdeşleşecek...

NE AHPARİĞ KOMŞUMUZSUN SEN AGOS GAZETESİ

Ne ilki ne de sonucusuydu. Yok sayılmanın sonsuzuncusu, var olma çabasının ondan da güçlü hep yeriden doğuşu. Azınlıklar, didindiler, biriktiriler derken; incindiler en hassas yerlerinden. Ancak bazı tebeşirler gezindikten sonra bir vücudun çevresinde, bazı insanlar doluşmaya başladı etrafa. Kimse kimseyi bir daha vurmasın diye o kadar hassas yerinden; dininden, milletinden, fikrinden, ruhundan ve bedeninden. Bu ay Agos komşuları konuştu. -Olay mahalinden-

Hasan Bey on iki senedir gazetenin tam altında bir müzik mağazası işletiyor. Komşularını en iyi o biliyor ve sağ olsun bizden de esirgemiyor: "Biz burayı tutarken yukarıda Agos olduğunu biliyorduk. Hrant yaşarken onunla da dostluğumuz vardı. Bizim kelimemiz var 'Ayşe', asıl onunla en iyi dostlardı. Muhafız 'Sadece Ermeni değilim, salcu devrimci bir Ermeni'yim, bu yüzden daha tehlikeliyim' derdi. Zaten hep bir gerginlik vardı, başına gelecekleri kendisi de biz de tahmin ediyorduk. Sürekli diken üstündeydik. O alışkanlıklar hâlâ devam ediyor, mesela asla emanet almayız, herkese her yeri tarif etmeyiz. Çünkü hâlâ tacizler tehditler alıyor bu insanlar. Burada faşistler gelip eylem yapıyor, tehditler olurdur. Hrant o kadar nazik bir insandı ki 'Esnafa çok ayıp oldu, bizim yüzümüzden bunlarla uğraşıyorlar' derdi. Hrant'ın Sabiha Gökçen ile ilgili yazısından sonra

için ne yapalım derken, 'San Gelin'i çalalım dedik ve tabii ki Enmenice'sini... Ne yapsak da unutamıyoruz, her gün üç beş kişi geçerken 'Hrant'ın vurulduğu yer burası mı?' diye soruyor. Buranın halkından 'Fazla ileri gitti, o yüzden sonu böyle oldu.' diyenler var. Zaten polisten ziyade sivil insanların tacizine uğruyoruz. Eğitimli diyeceğiniz insanlar 'O kadar asker ölüyor onları niye anmıyorsunuz da bir Ermeni için bu kadar tantana kopuyor' diyorlar. Dükkânda tişört kupa hediyelik eşya satıyorum ben. Mahirlerin Denizlerin tişörtlerini satıyorum, devrimci inadı işte. Ama hiçbir zaman Hrant'a dair bir şey satmadım, satmam. Şapka da satıyoruz ama katilin sembolü olmuş bir şey var, o beyaz bere... Dükkânıma sokmam, satmam. Komşuluğun ötesinde aile gibi olduk burada. Hatta bazen diyorum ki iyi ki bu kadar yakınında ben varım da elim yetiştiğinde bir şeylerin ucundan tutuyorum. Birbirimize sahip olduğumuz için şanslıyız, onu biliyorum.."

Ben de sizinle konuştuğum için oldukça şanslıym diye içimden geçirirken, köseyi dönmeme fırsat kalmadan, kürkü Kamber Bey'in makamına misafir oluyorum. Kamber Bey diyor ki: "Bizim burada çok Ermeni komşumuz var. Hep bayramlarımızı kutlarlar o yüzden onlara karşı çok mahcupum; çünkü ben onların bayramlarını hatırlayıp kutlayamıyorum. Hrant'ı da kahverengi takım elbisesi ile hatırlıyorum. Vurulduğu gün katilin kaçışını görmüştüm. Aynı şeyler hep tekrar ediyor, dün Hrant'ta bugün Berkin. Başımızda devlet değil hırsız var çünkü. Ellerinde güç var, adalet değil. O zamanlar Oihan Pomuk'un da yargılandığı zamanlardı, Alperenler her gün geliyordu buraya. Hâlâ da oluyor. Geziciler merdiven boyama eyleminde buradakileri de rengarenk boyamışlardı. Bir sabah bir geldik renkleri değiştirip Ogün Samast'ın memleketinin renklerine boyamışlar. Bı açık bir tehdit değil mi? Bazı Ermeni teyzeler de bize kızdı ne biçim esnafsınız niye izin verdiniz diye. Gece yapmışlar biz ne yapalım? Gazeteyi de takip ediyorum ben; Rober genç bir insan ama karakterli biri, konuşmalonnu çok beğeniyorum. Karin Karakaşlı'nın da yazılarını tek geçirim."

Şimdiye değinki mahalledeki tek yürek görüntüden etkilenmiş bir şekilde devam ederken, her güzel şeyin bir sonu olduğunu Yakup Bey'in sözleri hatırlatıyor. Yakup Bey buranın yirmi senelik esnafı, söyledikleri ise olup biten her şeyin acıklı bir izahı. "Şimdiye kadar Agos'la alakalı olumlu hiçbir şey görmedik! Eylemlerin hepsinde öndeler, provokatörler de burayı bir kale gibi düşünüyor. Caddeyi selam verme yeri, asilik yeri yaptılar. Mesela geçenlerde Berkin'in cenazesi aldı, resmen pencereden çıkıp el salladılar. Berkin onların çocuğu mu, ne bu hassasiyet anlamadım. Hepimiz esnafız, bir gün iş yapmamamız demek ne kadar para kaybetmemiz biliyor musunuz? Benim dükkânım Agos'un, evim de Hrant'ın mezanının komşusu. Anmak mı istiyorsunuz? Mezanın yanında çok güzel açıklık bir yer var, gidin orada anın. Hrant iyi bir insandı ama anmalarda eşi ve çocukları çıkıp bu ülkeye hakaret içeren şeyler söylüyorlar. Yazık günah yarı... Bu böyle giderse biz esnaf olarak organize olup elimizden geleni yapacağız, şikayete şikayet mahkemeye mahkeme... Benim günlük zararımı karşılamıyorsa eylem de yapmasınlar!" Dışa vurulan onca öfkeden sonra oluşan sessizliği gene Yakup Bey bozuyor ve sağ olsun başladığı gibi de bitiriyor: "En kötüsü de ne biliyor musunuz? Bütün bu tantanaya değecek bir gazete çıkarmıyorlar, değerli bir iş yapmıyorlar. Bir kere Türkiye'de yaşıyoruz, gazete Ermenice. Onu okuyup anlamamı nasıl bekleyebilirler? Değmez yani anlatabiliyor muyum?" diye soruyor. Ne diyeceğimi bilemeden... Yalnız diyorum... Gazete Ermenice değil.

NURİ AKGÖL
(Tuhaftıyıcı)

Benim siyasetle pek ilgim olmaz, dükkânda ne satışı sor onu söyleyeyim. Halıdan fırketeğe kadar her şey var! Bize alışverişe Agos'tan gelirler, borçlarına çok sağdırlar. Halal etsem bile getirirler yine. Saygın modern insanlar, yüzlerinden belli. Ama olaylar da var. 1 Mayıs, Hrant anmaları, Gezi derken biz burada gaz bağlamış olduk. Genç bir daha bir cinayet olmasın diye gazetenin girişinde 24 saat polis görevi ama onların da bir işe yaradığı yok; bir şey okunca sivililer anyollar, göstermek yani.

MURAT AVCI
(Caddenin Gözlükçüsü)

O gün çok acayipdi Samast'ın kaçışını görüp dışarı çıkarak yerde yatıyordu. Üstünü dükkândan getirdiğimiz gazetelerle örttük. Vitrinimizde kurşun izi hala duruyor. Ben gazete okumayı sevmem ama Agos'takiler çok iyi insanlar. Hepsini alışverişlerini buradan yapıyor, Hrant'ın gözlüklerini de biz veriyorduk. Ramazanlarda iftarımıza bizden daha saygılar, katipen yemek sonu bitmeden dükkâna girmezler. Herkes onlar gibi olsa burada bir gram kavga gürültü olmaz. Ama gel de bunu bazılarının anlat!

Hürriyet Gazetesince hedef gösterilmesi gerginliği son raddeye taşımıştı. Her sabah Hrant içeri girene kadar ve akşamları işten çıkıp taksiye binene kadar göz ucuyla takip ederdim sağ salım gitti mi diye. Olay günü üst kattaydım. Silah sesini duyar duymaz 'Hrant'ı vurdular' diye aşağıya indim, korktuğumuz başımıza geldi. Birkaç saat çok geçirdik, insanlar toplandı buraya. Biz de müzik dükkânı olduğumuz

SERMET HALICI
(Caddenin Takıcısı)

Ben onma günlerinde dükkânı açmıyorum, korkudan değil iş olmuyor diye. Birkaç kez TV'den gördüm benim kepengi taşıyorlardı. Ben de sokuyum ama git meclisi taşıla benim dükkânımı niye taşıyorsunuz? Gazeteden veya dışarıdan Ermeni'ler gelirler kolye falan alırlar benden. Bazıları da söylemez Ermeni olduğunu, onlar benden de söylemez Ermeni olduğunu, her yerde söylemiyorum Alevi olduğumu. Bu insanlar bıkıyor artık bu oynamaktan, onlar benden de bir Ermeni manevra gördükçe mi?

Kaptanın Seyit Defteri

ŞİMDİ KUZEY KORE DÜŞÜNSÜN

• “Şimdi mahkeme kararı çıktı. Tivitur, mivitur hepsinin kökünü kazıyacağız. Uluslararası camia şöyle der, böyle der hiç umurumda değil. Herkes Türkiye Cumhuriyeti’nin gücünü görecektir!” (Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı)

• Aptal insanların birçok şaşırıcı özelliği vardır. Algı kapasitesinin güdüklüğü. Kendi düşünce ekseninin yetersizliği. Küçümseme ve üst derecede narsisizm, çevrelerindeki şartları oluşturan elementleri anlamamak. Zamanın; değişimin, evrimin hep var olduğu ve ileriye doğru giden bir devinimdeki hareketi okuyamamak. Ama bu bireylerde değişebilecek bir sürü şey olmasına rağmen yaşamlarındaki tek değişmez ve en şaheser başyapıt “kapalı” olmak; öyle kalmaya çabalamaktır. Özellikle yönetim ve lider kademesindeyse.

• Türkiye’de akıllı telefon sahiplerinin %40’ı bir sene içerisinde telefon modellerini bir üst segment veya daha gelişmiş bir marka ile değiştiriyor.

• Çocuk yaşta birçok bireyin akıllı telefonlarla hemhal olması... Sadece figür ve renkler ile oldukça karmaşık görünen telekomünikasyon aletlerinin kumanda, prosedür ve az çok işleyişine hakimiyeti bugün çok olağan.

• Ekonomik devinim için dışarıdan gelen sıcak para; yatırım, reklam, ürün geliştirme, araştırma, toplumun alışkanlıklarının sağlamlasını çoğu zaman internet ve sosyal ağlardan faydalanarak yapıyor. En düşük maliyetle yani.

• Yirmili yaşların ortalarındaki her birey cep telefonu ile her an iletişim içinde olmanın seriliğini yaşamış, algıları olan biteni sürekli olarak kendi çevresi, takipçisi ile paylaşma, haber verme halindedir. Yani dikkatin sürekli olarak her tür veri, bilgi akışı ile meşgul olması ile gelişmiştir ki, bu insanın evrimin yolcuğundaki bir sonraki küçük basamağı olarak varsayılabilir.

• Avrupa Topluluğu, OECD vesaire gibi kurumlar için medeniyet kıstası, dikkate alınan en önemli puanlama ve rapor içeriğinden bir tanesi de; ifade, basın ve internet özgürlüğüdür.

• Bir yandan bu kitle ki dünya nüfusunun ve yaşadığımız ilkenin büyük çoğunluğunu oluşturur. Fikrini söylemek, beğendiği, hoşlanmadığı, müptelası olduğu, tepki gösterdiği, ayar verdiği ne var ise bölgesini işaretleyen kedi misali; her tür duygu, durum ve düşüncesini afişe etmek doğal bir refleks. Hayatın olağan akışı içerisinde hareketlilik ve zekâ bunu gerektiriyor artık.

• Bir insan düşünün, tehdit ve sindirme amaçlı sizi tabancayla korkutuyor. Ama uzun vadede önce kendini dizinden vurduktan sonra o silahı kıcına sokup, tetiği de kendisi çekiyor. Yani kendi vatandaşına haddini bildirecek, dünyaya efelenecek diye onu bunu yasaklayan yönetim; ülkesine gelen sıcak para ve yatırımcı gözüyle güvenilmezdir. Anti demokratik ve iş yapılmaz sıfatını kazandığından, ekonomisi ile de oynamış oluyor. Hoş, kapitalizm para dışında çok kural dinlemez ama çocuğunu toklatıp harçlığını cebinden çalan aile reisi ile de kimse komşuluk etmek istemez.

• Bu ortamda gelişen nesil tabii ki çelikçomak ve kukalı saklambaç oynamadığından; onların bilgisayar oyunları, telefonları ile çektikleri kısa makara filmler, birbirleri ile paylaştıkları videolar sayesinde çok başka bir espri, mizah, düşünme boyutuna sahipler. İstekleri, hedefleri, ahlak ve moral algıları çok daha farklı. Bir araya gelebiliyorlar: Hızlı düşünüyor ve hızlı hareket ediyorlar.

• Ülkede tablet bilgisayar kullanıcılarının sayısı 350 bin civarında. Milyonlarca kişi akıllı telefonlardan, sosyal ağların uygulamalarını hâlihazırda indirmiş ve kullanıyor durumdalar.

• Ay dünyaya rezil oluyoruz diye kork-

mayın. Uzun zamandan beri kepaze durumda olduğumuzu onlar raporla bize bildiriyor zaten. Dolayısıyla kendi öz eleştirisini bile yapamayan, esnekliğe, çok sesliliğe, barışçıl yaklaşım, diyalog ve karşdakini dinlemeyi reddeden, tüm problemlerini şu anda ve uzun zamandır yaşadığımız zaman diliminde olduğu gibi; yasak, gözdağı, kurallar silsilesi ile çözmeye çalışan, hoşgörüyü kapalı olan yönetim, üzerlerine gelen bu genç ve değişken kütlenin önünde duramayacağını er ya da geç, bir şekilde görecektir.

• Sosyal ağları yasaklamak. Sığırık sürüleri gibi toparlanıp birleşen, gruplaşan, ülkenin değişik kenderinde bir araya gelen kitlelerin bağlantısını koparmak için; iletişim, bilgi, haberleşme kanallarını kapamamak hiçbir işe yaramıyor. İnsanlar her şart ve durum altında kendilerinden bahsettirebilecek bir yüzey, ifadesini güçlü bir şekilde neşredebilecek bir meca buluyor.

• O yüzden artık devletin insanların kurduğu yenedünyaların düzenini anlamak ve hakkını vermek için. En azından sokağa dökülen bir iç savaşı filizlendirmemesi açısından susması ve dinlemesi gerekiyor. Temel hak ve özgürlüklerden, sansür, yasak, korku, inkâr ve ceberut yönetim anlayışı... Demokrasiden de sadece kendi çıkarlarını korumak. Cuk-kalayacağı ne varsa, onunla ilgili torba yasa çıkarmak... Güçler ayrılığını bitirip, yönetimin tüm kademelerini kendisine bağlayan bir anlayışın olduğu yerde; insanca yaşam, ortak gelecek, duygudaşlık ve kalıcı barış ancak rüyalarda buluştuğumuzda gerçekleşir.

• Mesele dün ağaçlar, bugün de fiber optik kablolar değil hafız, sen hiçbir şey anlamamışsın... ❀

raci parti çıkışında taksi çevirdi
bir basketbolcu hüneriyle parmağının ucundaki küre gibi dönüyordu dünya başında

bu bir yere gitmiyor dedi

taksici dirseğini dayadığı camdan kolunu içeri çekip
öbür elindeki izmariti ters köşeden dışarı, yere attı
kim gitmiyor dedi

raci yolcu tarafındaki ön kapıyı açmış
yarım yamalak içeri girmişti ki şoförün yalesına yapıştı
buraya sen otur arabayı ben kullanacağım dedi

evine yürümek zorunda kaldı raci

herkes kullanacağı kadarını kullanır...

...

kazarmışlarından değil rendelenmişlerden yeşil domatesler
kıvamından daha başka mutluluk tablosu bilmiyorum

ve raci sokağın başında bir diğer sarhoşla rastlaştı
küçük bir çocukken kaleci olmamam gerekiyordu
dedi

niye dedi

gol kötü birşey dedi
suçlu sen oluyorsun...

köşedeki köpek havladı
sokak lambası titredi
mazgal, lambanın ışığıyla yerinden zıpladı...

parti böylece tam bitti...

SÖYLESEM KABUL ETMEZDİ

İlk geliydi kapıda karşıladım
Kapıda karşılarım ilk gelenleri
Birkaç dakika yetti hatta
kapıdan girişi

Herkes bir yerden başlar
Uykusuzluğundan yarım kalmış
bir yastan
Gündelik sıkıntılardan
hiç anlaşılmamışlığından
İlk ikisini çabuk geçti
Yanan bir kadının aydınlığından

Sordum sormam gerekirdi
Anlattıklarını
birbirine bağlayan şeyi
Bir kadın fotoğrafını
buruşturur gibi
Neden terk ettiğini
yeniden istediğini
Kendi anlasın istedim
söylesem kabul etmezdi

Küçültür nedenler
yüce bildiklerimizi

O umutsuz sürtünmeyle
Az önce boşalmış sanki bütün nesneler
Bir nedensizlik duygusu
açığa çıkmış
Var olan her bir şeyin içinden
Dedi, anlatır gibi bir şeyi
Gerçi tuhaf, bana anlaşılır geldi

Çarşamba saat beş terapisi
Karşıdaki avluda
biraz beklerdi belki
Önce bir rüya anlatırdı
Ödevini yapmış öğrenci gibi
Başka şeylerden
konuştuğumuz olurdu
O zaman küçük bir filozofa benzerdi
Severdim sanırım
bazı benzerliklerimizi

Kendi anlasın istedim
söylesem kabul etmezdi

Akşamsefası

okuduğumuz kipatların satıraltlarını niye çizeriz?

o kipatı ve yazarını değerli - o satırları da pek manalı
bulduğumuz - bize yeni ufuklar ve değişik fikirler verdiği için mi?

* kipat okumak şahsi ve muhterem bir durum sonuçta..
aynı kipatı değişik yaşlarda okusak başka başka satırların
altlarını çizeriz belki de mesela!

o kipatı okuduğumuzu - o kipatın o satırlarını - okuduğumuz
o andaki ruh hâlimizi unutmamak - tekrar hatırlamak için mi?

kipatın bir eşya olarak bütün olanaklarından coşkuyla ve
hoyratça yararlanmak için mi?

o kipat ve yazarı kadar - o satırları bizim de anladığımızı
belirtmek - bizim de değerli olduğumuzu göstermek için mi?

çeviri kipatlarda biraz da çevirenin altını çizdiği satırların
altını çizmiyor muyuz aslında?

?? satıraltı çizmek o kadar önemsenecek bir durum mu ki? !!!

dünyada ve ülkemizde satıraltları en çok çizilen kipatlar
ve yazarlar kimlerdir acaba?

« kutsal kipatların satıraltlarını çizmek ünah mıdır ki? »

ben mesela satıraltı bir yana daha kipatın kapağında kipatın
isminin altı bile çizmişliğim çok olmuştur hayatta!

→ özellikle satıraltı çizme kalemleri var mı?

kipatlarda kendimize rastladığımızı sandığımız yerlerin
altını çizeriz fosforlu bir sevinçle!

bazıları satıraltı çizmez - o satırları bir deftere not alır..
ya da sayfayı ucundan yarısından kıvrır!

ben şahsen tüm sayfaları altı çizili satırlardan oluşmuş
kipatlar yazmaya çabalıyorum hep!

en kederli kipatlar satıraltları çizilmiş sahaflara düşmüş
kipatlar değil midir?

bu makalemde satıraltı çizme nedenlerinden çok satıraltı çizme
bicimlerini konu edecektim ama maalesef yerimiz kalmadı!

PİŞUUUUUUUUUV DİYE Mİ İSTERSİN, YOKSA BAM?

Beni terk etti. Tam beş kez oldu. Yine de bu, altı kez kavuştuğumuz anlamına gelirdi. O yüzden ayrılığı dert etmemiştim. Ama sonuncusu hiçbir şeye benzemiyordu.

Banyodaydım. Sifon bozuk olduğu için küvetin içindeki kovayı suyla dolduruyor sonra yere dökmeden tualete götürüyor, yavaş yavaş boşaltıyordum. Birdenbire kapıyı yumruklamaya başladı. Çığlıkları yüzünden ne demeye çalıştığını tam anlamıyordum ama küfrettiğinden emindim. Tereddütte kaldıysam da kapıyı açtım. Omuzlarımdan tutup beni kenara doğru itti. Tuvalet'in içine bakmasıyla yere eğilmesi bir oldu. İki eliyle klozetin kenarını tutup saniyeler öncesinde tertemiz ettiğim tuvaletin içine ağlamaya başladı. Dalgali ve uzun saçları tuvaletin içine giriyordu ki çok uzun sürmeden başını bana doğru çevirdi. Gözlerini kısarak elimdeki kırmızı kovaya baktı.

"Katilsin" diye bağırdı. Ellerinin üstünde sürünerek birkaç adım attıktan sonra ayaklarının dibine ulaşmıştı bile. Dizlerimi tuttu. "Katilsin" diye tekrar etti. Kırmızı kova elimden düştü. Katildim! Neden bilmiyorum ama ona güveniyordum.

"Scott'u öldürdün" dedi. "Siktir" dedim. Nasıl oldu anlatsana diye omuzlarını sarstım. Klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdu. Ben de küvetin soğuk taşına dayadım kucum. Saçını öptüğümünden hırçınlığını etkisiz hâle getirmiştim.

"Dün aldığın o kedi, fonusu kıldı" dedi. "Ben de Scott'u daha güvenli olduğu için banyoya getirdim. Sense, benim şu hayatıma en bağlı olduğum canlıyı şehrin kanalizasyon borularına gönderdin." "Scott" dedi, "yal bilmez iz bilmez, ömrü fonusta geçti onun, şimdi şehrin kanalizasyon borularında ne yapıyordur kim bilir."

Ona üzülmemesi gerektiğini, Scott'un şansı varsa belki de büyük lağım çukurlarına varacağını ve eğer şehirde yeterli filtre yoksa, denize döküleceğini söyledim. "O bir tatlı su balığı" diye karşılık verdi, aptal olduğumu kanıtlamak için. "Yanıyorsun güzelim" dedim, "yanıyorsun... Bütün balıklar tuzlu su balığıdır." "İrki faşist" diye bağırdı. Elimdeki kırmızı kovayı alıp kapıya doğru fırlattı ve üç saniye sonrasında da o kapıdan çıktı gitti. Onu bir daha hiç görmedim, Scott'u da.

Kediye gelince, Fitz ile geçirdiğimiz dördüncü yılımız doldu bugün! Her gün benimle birlikte kuru fasulye ve yeşil mercimek yiyen kediye bu akşam kedi maması aldım. Kâseye döktüğüm mamayı, zengin bebesi miyiz biz lan der gibi itti patisiyle. Aslanım, diye sarıldım Fitz'e, eğer konuşabilseydin bana dünyadaki tüm kötülükleri anlatabilirdin, acımı dindirebilirdin Fitz!

Yanıma sokuldu. Artık epey yaşlanmıştı. Bir sigara yaktım. Küllüğü bulamadığımdan az önce Fitz'in fırlattığı mama kâsesini aldım. "Bu dünyada" dedim "Fitz, bu dünyada her şey yarım kalmakla ünlüdür." Kapı çaldı. Kapı yumruklandı. Kapı çaldı ve yumruklandı. Kapı kırıldı!

Beyaz tişörtlü, mavi pantolonlu zayıf bir genç çocuk az önce kırıldığı kapıyı kapattı. Gürültüyü koparan benmişim gibi eliyle sus işareti yaparken sessizce özür diledi ve birkaç adım geri gitti. Neyse

ki ayakkabılarını çıkarıp ayakkabılığa yerleştirdi. Kapının yanında dikiliyordu. Odaya girmek için hazırdı. "Buyurun" dedim. "Kusura bakmayın," dedi, "peşimdeler." "Heh," dedim, "Ömrüm boyunca sizi bekledim ben. Birinin evime gelip ya da aniden, arabama binip peşimdeler demesini bekledim." "İyi ya işte," dedi, "geldim ve artık buradayım." Şarabımı aldı. "Bir yere de gitmeye niyetim yok," dedi. Karşısındaki koltuğa oturdum. Yaklaşık üç senedir ilk kez evime biri geliyordu. Nasıl davranacağımı bilmiyordum. Heyecanlanıyordum. Dünyanın tüm hayvanları içimde gördükleri Nuh'a doğru koşuyordu sanki. "Tam olarak nedir durum," dedim. "Uzun hikâye," dedi. "Biliyor musun dedim, uzun hikâyelerin hepsi tek cümlede anlatılabilecek kadar basit, üstesinden gelinemeyecek kadar zordur, o yüzden anlatılmazlar." Şişeden içtiği şarabımdan biraz da benim bardağıma döktü. Şişeyi bıraktı. Tişörtünün içinden birkaç sayfa kâğıt çıkardı.

"Bak" dedi, "bunlara iyi bak, bunlar için peşimdeler..." Burnumu kâğıtların dibine kadar soktukten sonra gerçekten şiir olduklarından emin oldum. "Yani?" dedim. "Yani," dedi "ben şairim." "Çok mu iyi yazıyorsun?" dedim, "yayınları mı rahat bırakmıyor seni?" Güldü. "Sen bu işleri hiç bilmiyorsun değil mi," dedi. "Pek sayılmaz," dedim. "Sana okuyayım ister misin," dedi. "Olur," dedim.

Edebiyat için, eşitsizlik şarttır.

Apartman kapısının kırılacakmış gibi açılmasına ikimiz de aldırış etmedik. Fitz, eve gelen misafirin kucağına atmıştı kendisini. Beyaz tişörtlü genç şair, ki tanıdığım tek şairdir kendisi, sigaramı aldı mama kâsesinden. Saçlarının bir tarafı kazıılmış olan öteki yanına göre biraz daha uzundu. Saçlarını geriye doğru attı. İncecik bacaklarını masamın üstüne uzattı. "Bunu" dedi, "büyük bir aşkın içinden geçtikten hemen sonra yazmıştım." Bu sırada merdivenlerdeki ses daha da artıyordu. Kapıya doğru baktı, gülümsedi. Sanırım yayınevindikiler merdivenleri tırmanıyordu. Yeniden kâğıdına baktı ve kapının açıldığı, sonradan babası olduğunu öğrendiğim adamın içeri girdiği anla birlikte kâğıdı elinden bırakıp ezbere bildiği dizeyi söyledi, "bu aşkın ağsı da, istemezdim ama geçiyor..."

Bam! Sonra yeniden... Bam! Adam üçüncü kez tetiğe bastı. Tık... Tık... Kahramanlığın tam sırasıydı. Tutukluk yapan bir silahı gördüğünüz an üstüne atlamalıydınız. Savaş sırasında tokat attığı söylentileri dolaşan Osmanlı askerleri kadar anlamsızdım. Yanaklarına vurmaya başladım. Silahı bıraktı. Ne yaptığımı sandığımı sordu. "Otutun," dedim, "bunu kibarca konuşalım." Bu sırada genç şair yaralanmıştı ve zavalı kedi Fitz çoktan, hayatını yitirmişti. "Bu adama söyleyecek bir şeyim yok benim" dedi, babası.

Genç adamın iyi bir şair olduğundan artık hiç şüphem yoktu. Edebiyat için, eşitsizlik şarttır. Ve bazı insanların aileleri bu konuda onlara destek olur.

Ama zavalı Fitz, şairin kucağında patlamış mısır gibi duruyordu. Onun ölümüne ne lirik ne duygusal ne de acıklıydı. Kurban olan herkesin ölümü gibi.

"Bu dünyada her şey yarım kalmakla ünlüdür Fitz," dedim. Tualete gittim. Klozete başımı dayayıp ağladım. "Belki," dedim, "Scott beni affeder." ✿

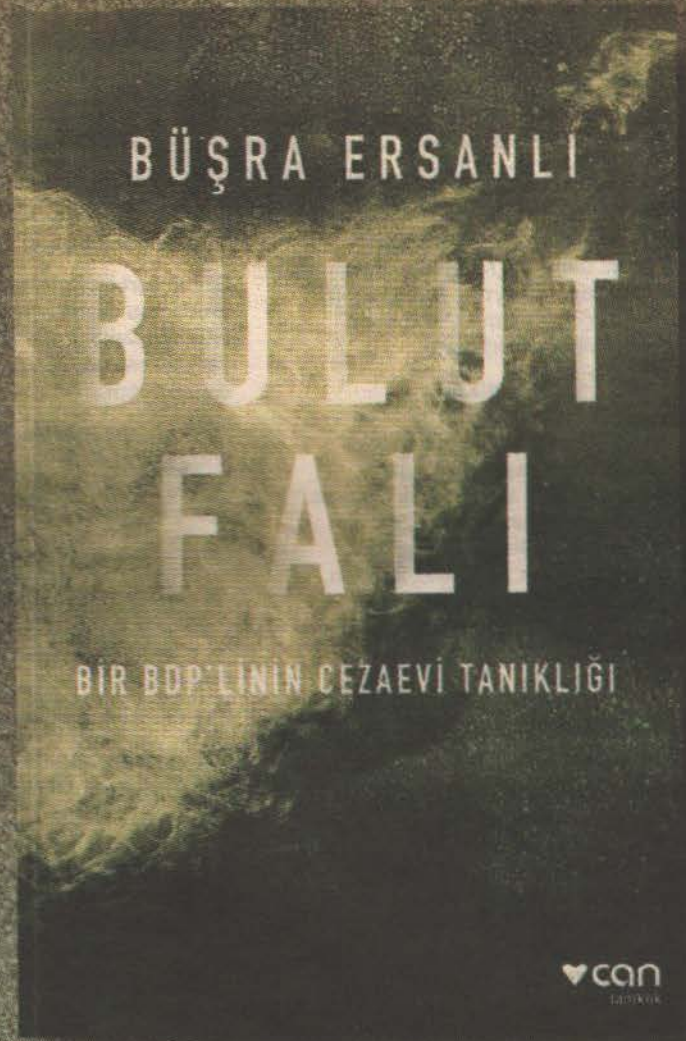
ARDAHAN'DA GOLFÇÜ OLMAK

(Tarkan İli - 40 yaşında - Karslı)

- 17 yıldır Ardahan'dayım. 1998 Şubat ayından beri Boks, 2006 yılından itibaren de Golf antrenörü olarak görev yapıyorum.
- Golf Federasyonu Başkanı Ahmet Ağaoğlu golfü Anadolu'ya yaymayı amaçlamıştı. O dönem başkan ve yönetim kurulu üyeleri, Ardahan, Ağrı, Erzurum ve Urfa illerinde gezi ve araştırmalara başladılar. Neticesinde dönemin il Müdürü antrenör ve sporcu dostu Metin Çimli'nin teşvikiyle bu branşa merak saldım. Sonra federasyonumuzun desteğiyle kurslara katılarak antrenör oldum. Önce kendimi geliştirdim, sonra sporcularıma eğitim verdim. 9 yıl içinde birbirini takip eden yüzlerce öğrenciye golf öğrettim, yarışmalarda birçok başarı kazandık.
- Ardahan'daki tek golf hocası benim. Bir de Ardahan Üniversitesi Beden Eğitimi Spor Yüksek Okulu'nda öğrenimini sürdüren öğrencim hem boks hem de golfte birincilikleri olan Gökmen Orak da golf antrenörlüğü yapıyor.
- Burası 20 bin nüfuslu bir şehir. İlgi çok iyi çünkü hem ilimin tanıtımı yapıyor hem de bu spor dalında birçok başarı kazandı. Epey bir öğrencim var.
- Biz golfe başlayınca şehirdakilere önceleri şaşkınlık vardı. Sopalı, toplardan filan herhalde. Şimdilerde ise toplum bize alıştı.
- Burada en genç öğrencim 10, en yaşlı öğrencim ise 20 yaşında.
- Öğrendiğim ve gördüğüm kadarıyla 15-20 yıl öncesine kadar kulüp sayısının az olduğu, sadece belirli kesimlerin oynadığı oyunu şimdilerde Antalya, İstanbul, Kuşadası, Ankara, Bodrum gibi illerle beraber bizim ildeki çocuk ve gençler de oynuyor. Artık golfte de tabular yıkıldı. Bir ağacın kökü, dalı, yaprağı gibi olduk.
- Bu oyun her branşta olduğu gibi yetenek ve zeka gerektiriyor. Öncelikle tablada iç içesiniz, arkadaşlık çok ileri, kültür mozaiği var. Farklı şehirlere giderken her kulüpten dörderli gruplar oluşuyor, bu da tanışmak için olumlu bir teknik. Sporcular saha içerisinde gerek sağlık gerekse morelman yalnız bırakmayan çok hassas bir federasyonumuz var.
- 2008 yılının Ağustos ayıydı sanırım. Başarılarımız önce TRT'de yayınlanmış, bu haber çok ses getirdiği için yabancı basının da dikkatini çekmişti. Bir Alman kanalı gelip bizimle röportaj yapmak istedi. Gelen ekip normal bir saha yerine ineklerin otadığı meraları görünce, üstelik bunun şaka değil gerçek olduğunu da fark edince şaşkınlıklarını gizleyemediler.
- Ardahan'da golf oynamak olduğumuz gibi görünmek demek. Bu bizi ötekileştirmiyor. Çünkü yaşadığımız yerlerde o ortamın insanların sıcaklığı, konukseverliği bize farklılığı hissettirmiyor. Buralarda mevsim, coğrafi şartlar ve oyun alanlarının farklılığı başarılar almamızda bizi daha çok hırslandırıyor. Ayrıca İstanbul, Antalya ve diğer sahaları olan kulüplerin imkânları farklı ve onlardan da faydalanma fırsatı buluyoruz, uçakla gidip geliyoruz.
- Antrenör olarak herkes gibi ben de zorluklar yaşadım. Azmim ve iradem sayesinde mücadele edip üstesinden gelmeyi bildim.
- Burada dediğim gibi; meralarda oynuyoruz bu oyunu ama bu ay hizmete girecek olan sahamızda faaliyetlerimize devam edeceğiz.
- Ardahan'da golfçü olmasam, boksör olurdum. Buralardan herkese selam ve saygılar... ✿

Yine mi
Gri?

Barış
hemen
şimdi!

KİTAP SATILAN HER YERDE!

DIŞ MACUNU, SAÇLARA İYİ GELMEZ

Özet: 50'li yaşlardaki Emrah Serbes, Alper Canıgüz ve Murat Menteş sefil dilencilerdir. Kimliği belirsiz birinin gizli talimatıyla, bir kadını öldürme işini üstlenirler. Fakat kadını öldürmek yerine kaçırmaya ve katili bulmaya karar verirler.

Yerli Annie Wilkes'in gözleri, kanlı istiridyeleri andırıyordu: "Alper Canıgüz!.. Yâ Rabb'el-âlemîn, ne büyük bahıyarlık! Beyefendiciğim, tüm romanlarını ezberledim. Siz, gelmiş geçmiş en mahir edipsiniz!" diyerek, sol pençesini kafesten içeri uzattı.

"Mahir Edip mı?" Alper panikle etrafa bakındı. Yazar olduğu duyulsun, bilinsin istemiyordu. O bir panda çöpçatanı, gergedan sağdıcı, fil pezeveniydi. Maymunların en süslüsü, altın başlı langur; neler döndüğünü anlamıştı sanki; ileri atılıp kadınla tokalaştı. Dişisine hiç yüz vermeyen langur, langır lungur parmaklıkları sarırmaya başladı. King Kong'un uzak akrabası, ilkel ve mübalağalı flört jestleriyle; Stephen King'in Misery romanından mezun hemşireyi tavlamak üzereydi. Sadist gudubet ile yılışık maymunun eilveleşmesi; Alper'in içindeki, enişse ve tiksintiden münekkkep lokteyli çalkıyordu.

Alelacele dışarı çıkıp kafesi kilitledi.

"Alper Bey, yoksa sizi rahatsız mı ettim?"

"Bu ecdaloz büyü yapso kesin tutar" diye düşündü;

"Honmefendi, beni başkasıyla karıştırıyorsunuz. Eduardo Mendoza'nın da dediği gibi 'Diş macunu, saçlara iyi gelmez.' Sizi temin ederim, bir yanlış anlamayı tehime çevirmeyi deneyecek zamanım yok. Aksi takdirde, sohbeti koyultmayı isterdim. Zira zarif alakanzo mazhar olma sırasının, maymundan hemen sonra bana geleceğini temenni etmedim değil. İzninizle..."

"Kimsiniz peki? Adınız ne?"

"Hamit Alemdar."

"İyi ama bu sizin roman karakterlerinizden birinin adı?"

"Benim romanım da karakterim de yok! Tamam mı?" Alper, kafeslerin arasında bir başka kafes gibi uzanan patikada koşup uzaklaşırken bacaktan ağırıyordu. "Romanım yok" diye düşündü "romatizman var."

Kadın, fularını çekiştiren maymundan kurtulmaya çalışıyordu: "Durun! Nereye gidiyorsunuz?" "Hanuz! Batıkdan banyo saati geldi!"

Nihayet Apartmanı'nın çatı katı: hayali antikalarda dekore edilmiş bir illüzyon külliyesi. Dilsiz bir çocuğun tabutu kadar sessiz. Metruk bir kibrit fabrikası gibi dumanlı.

Ölüm döşegindeki Fitnat Kırnot, virüs kapmış bakteriye benziyordu. Yorganın dışında kalan kellesi, diftiriden yeni çıkarılmış gibiydi. Kanser, omurgasını ve kaburgalarını sarımsı. Kimsesizdi. Tek ziyaretçisi, kendini Alper Canıgüz diye tanıyan şu adamdı. Kırçılı sakalları, gıyyonunu örtüyordu. Çöp poşetine benzeyen ağzından bal damlıyordu.

"Alper Bey... Ölmek istemiyorum.. N'olur birazcak daha yaşasam..." Gözyaşları, ırtılardaki nehirler gibi akıyor:

Yüzü küçülmüş, kayısı kurusuna dönmüş.

Emrah Serbes, kadının, tavuk ayağına benzeyen ellerini avuçlamıştı. Saygılı bir tonda fısıldadı: "Meyus olmayınız Fitnat Sultan. Sihhatinize kavuşacaksınız elbet. Saçlarınız yeniden çıkacak. Ben de o saçlara tutunup kulelere tırmanacağım..."

"Keşke... daha önce tanışsaydık Alper Bey... Sizinle saadet dolu geceler... Malum-u âliniz... aşk atı, hazz kampıyla koşar..." Fitnat Kırnot, gözlerini yumdu ve paslı kerpeten ağzına benzeyen dudaklarını uzattı.

Emrah, bu soğuk ağza emaneten bir öpücük kondurdu.

"Mutlu musunuz Alper Bey?"

"Eğer şu anda dünyanın en mutlu adamı ben değersen, dünyanın en mutlu adamı ne yapıyor çok merak ediyorum" dedi Emrah.

Fitnat Kırnot'un başı yana düştü.

Emrah, acuzenin nabzına baktı. Uyumuştı. Şimret kan gebermek nedir bilmiyordu!

Emrah Serbes, yarım kalmış bir inşaatın bodrum katına kurdugu çadırdaki yaşıyordu. Planından kimseye bahsetmemişti. Laboratuvarındaki, Olga adlı deney faresi hariç: Fitnat Kırnot'un varlığından, Murat Menteş sayesinde haberdar olmuştu. Kadın yapayalnızdı. Ölmesi an meselesiydi. Emrah, kadın ruhunu teslim edince, cenazeyi gizlice ortadan kaldırıp, onun yerine geçecekti. Böylece, sıcak bir eve, düzenli gelire kavuşacaktı. Gündüzleri, kadın kılığında dolaşmalıydı, hepsi bu. Sakalını kesti mi, gerisi kolaydı.

Gece, buzlu çay serinliğinde. İstanbul Film Festivali'nin ödül töreni başlanarak üzere. Kırmızı halıda yürüyen davetilerin yüzleri, art arda çıkan flaşlarla aydınlanıyor. Altın suyu daldı çıkmış flamingolar kadar göz alıcı fistiklar güllükükler sapıyor. Bartyerlerin ardına yığılmış binlerce vatandaş, beyaz limuzinden inen Onur Ünlü'yu görünce, sevinç çığlıkları atmaya başladı. Onur Ünlü hem dahi bir yönetmen, hem de süper yakışıklı bir aktördü. Son filmi Dünya Azabı, 'en iyi yabancı film' dalında Oscar'a aday gösterilmişti. Yönetmene eşlik eden genç kadın, gökden yeni inmiş ve ayağının tozuyla festivale yetişmiş bir melekti sanki.

Aniden ortaya çıkan üç dilenci, yönetmenlerin kralına doğru yalpalayarak yanaşıyordu. Bodyguard'lar, sefil morukları kısıvrak yakalayıp durdurdular. Berduşlardan biri, arabesk söyleyen keçi sesiyle inliyordu: "Onuuur! Bizi hatırladın mı? Konuşmamız gerek dostum..." Onur Ünlü, patlayan bir çöplükten fırlamış ayaklara bir an baktı. Bodyguard'lardan birinin kulağına bir şey fısıldayıp, kırmızı halıdaki mağrur yürüyüşüne devam etti. İzbandanlar; Emrah, Alper ve Murat'ı açık otoparları çıkışına kadar sürüklediler ve her birine 200'er lira verip gerisin geri döndüler.

Murat, parayı kaldırıp sokak lambası ışığında inceledi: "Vay canım! Size söylemiştim, 'Onur bize yardım eder' demiştin!"

"Sen var ya, cehenneme gitsen, zebanilere yataklamışın, hal!" diye çıkıştı Emrah. "Ulan buraya ambulans istemeye gelmedik mi? Ne halt edeceğiz şimdi?"

"Çalocağz" dedi Alper. "Soğuk bir kadını çalını bir ambulansla, meşhur bir yere kaçıracaz."

Ucretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

"Zulmediyorken, yıkıma uğrattığımız nice ülkeler vardır ki, fışıklı damları duvarlarının üstüne çökmüş, ırsız durmaktadır, kuyuları terk edilmiş, yülsek sarayları çın çın ölmektedir."

(Hacc -45, Google'dan bakıp bulunmuştur)

DEFİNE AVCILIĞI

Yer: Nazilli

Nedir: Yeraltına gizlenmiş şehirler vardır. Nasıl olur da onlardan kimse haberdar değildir hayret ederim. Bir anda kurduyla kuşuyla yerin dibinde kalakalırlar. Bir kum fırtınası, kül yağmuru veya bir su taşını yok eder koca bir şehri. Bin yıllar sonra metro yapımı için bir tünel kazılır, bir gökün sıyu çekilir, bir çiçeği tarlasını sürerken çapa römorkuna bir taş takılır ve o şehir bütün hazinesiyle tekrar gün yüzüne çıkar.

İşte Celal abinin olayı da burada başlar. O bir define avcısı. Hazinesinin ederinden çok, bulmak heyecanlandırıyor onu. Şişeye konan mesajı bin yıl sonra bulmak gibi... Bir de sahteciler var: Onlar aramak yerine kendileri yapıyor eseri. Bu ay definecilik var: Sorduk, öğrendik, anlatıyoruz.

Arama: *Arazinin yapısına uymayan tepelikler çoğunlukla oralarda bir tümülüsün olduğuna işaret eder.

*Kazı yapılacak yerlerin altı mermer, mil, kum vs. olduğundan bazı otlar yeşermez.

*Uzun şişler toprağa saplanarak altında sert bir malzemenin olup olmadığı kontrol edilir.

*Sit alanları definecilik için bulunmaz yerlerdir.

*Daha çok kışın yapılır. Hem toprak yumuşaktır hem de geceler uzun olduğundan daha çok çalışma şansı vardır.

*Gaz birikmeleri büyük tehlike yaratır. Hem patlama hem de zehirleme vakaları sık görülür. Zehirli gaz kontrolü için kazılan yere kedi kuş gibi hayvanlar salınır. Gazı boşaltmak için karşılıklı iki pencere açılır.

*Efsunlu olduğuna inanılan yerlere bir hoca götürülür.

*Tümülüs kapları kuzey ve güneyde olur.

*Yerleşim yerlerindeki mermerlerin üzerinde ayak izi varsa orasının genelev olduğuna işaret eder.

*Yer altından çıkan her şey para etmez. Altın para bulursun bin lira yapar, elektrüm bir para elli bin avro yapar. Eşi yoksa veya nadir bulunuyorsa pahalı olur. Hatlar belirgin, aşınmamış olmalıdır.

*Kazı yapacağın yerde başka definecilere rastlarsan herkes payına razı gelmelidir.

*Keçe giyersen yılanlardan korunursun.

Her şeyin bir raconu var: Çok riskli bir yerde değilse ya da aptal değilse, kazarken kimse yakalanmaz. Yakalananlar satarken yakalanır: O da açgözlülüktən. Havadan bulduğun bir şeyi, büyük paraya satmak istersin. Bunlar standardı olmayan malzemeler. Bunun bir alıcısı var. Ama bundan önce bir kaçakçı var. Kaçakçı bir alıcı bulacak, masraf yapacak, bütün riski üzerine alacak...

Öbür türlü, fiyatını bilmediğin bir heykeli pahalıya satmaya kalkarsın. Zaten birkaç yere gösterdin mi lokar mal. Birinci alıcıdan sonra ikinci alıcı, üç demeden jandarma, polis duyar bunu. Yirmi bin liralık mala yüz bin lira fiyat çekerler. Sen de buna tav olursun. Jandarma pazarlık yapmak için illa köye gel der. Polis ise şehirde yapmak ister... Bu işi yasal yollardan yaparsan ucuza gider. Koleksiyonerler ucuza alır. Ama yurtdışına çıktı mı, iyi para eder. Para etmeyecek türden malzeme bulunduğunda müzenin önüne konur. (yani konya iyi olur)

Sakin koftiye gelme: Tarihi bir heykelin göz çukurları, göbek deliği gibi çukur yerlerinde kireç birikintisi, üzerinde de kara lekeler oluşur. Bu, zamanla oluşan bir şeydir. Yıkadığında da o iz gitmez. O yüzden bu işi bilenler deterjanlı suyla yıkarlar. İz gitmiyorsa sağlamdır.

**Ne yapıyor? Ne ediyor? Ne yiyor?
Ne içiyor? Ne okuyor? Ne seyrediyor?
Ne düşünüyor? Ne konuşuyor?
Ne umuyor? Ne buluyor? Ne oluyor?**

SIYAHİ İŞPORTACILAR

Adım Abeke. 2 senedir buradayım. 3 senedir evliyim. Yeni kapıda oturuyorum. Çocuğum yok ama istiyorum. • Fransızca biliyorum, İngilizce az biliyorum. Türkçe anlıyorum ama konuşma biraz zayıf. • Saat ve hediyelik eşya satıyorum. 20 ve 50 TL arasında değişiyor. En çok bayanlar alıyor. Günlük bazen 300 bazen 100 lira kazanıyorum. • Ülkenizi seviyorum, insanlar sıcak ve iyi. • Politikayı bilmiyorum ama yazın bir şeyler oldu, para ile ilgili olabilir. Ama bence ekonomi iyi, insanlar bir şeyler alabiliyor. Ben Nijerya'dan geldim. Abuja'dan. • Sigara sevmiyorum. Arada az içki içerim, bir yıl oldu içmeyeli. • Pop müzik seviyoruz. Beyonce, Rihanna, rap müzik..

Adım Sallim. 27 yaşımdayım. Buraya Senegal'den okumaya geldim. Dünya kupaşı vardı Senegal'de, Türkiye'nin maçı vardı. Ben çok merak ettim Türkiye nerede diye, sonra da geldim. Ancak 6 aydır maddi sıkıntım var, bu

yüzden okumayı bıraktım. Çalışıyorum. Benim anne baba çok yaşlı ve onlara bakıyorum. Senegal'de yaşıyorlar. • 1,5 senedir buradayım. İngilizce ve Fransızca biliyorum. Rusça öğrenmeye çalışıyorum. Çok konuşmasam da Rusça anlıyorum. • İki kız kardeşim, bir ağabeyim var. Abim burada benimle çalışıyor, kız kardeşlerim ise Senegal'de. • Evlenmedim ama konuştuğum biri var, inşallah ben de yakında evlenirim. Sevgilim Senegal'de beni bekliyor. Kismet olur inşallah. Benim abim evli, onların bir çocuğu var. Abim de Şişli'de saat satıyor. • Sigara ve içki içmem. Senegal'de de içen yoktur pek, hepimiz Müslümanız. Ben hafız torunuyum zaten. Kuran'ı çok iyi biliyorum, vakit buldukça da okurum hâlâ.

Ben bu ülkeyi çok seviyorum, Müslüman bir ülke çünkü. Başka bir yerde, kimse bu kadar iyi davranmaz. Kendimi mutlu hissediyorum çünkü insanlar daha imanlı oluyor. • Gazete okumaya çalışıyorum, Türkçe öğreniyorum böylece. Müzik dinlemeyi sevmiyorum, onun yerine Kuran dinliyorum. Türk filmlerini çok seviyorum, Kemal Sunal ve İvedik komik. Televizyonda Yamanla Miray'ı izliyorum Star'da. • Burada yaşadığım en büyük sorun zabıta. Zabıtadan kaçıyoruz, onlar koşuyor. Bütün dünyada böyle zaten. Sizin başbakanı çok seviyorum, çok akıllı. Bütün Senegal sevir. Bu gerçek. İnşallah bu memleket dünyanın en büyük memleketi olur. • Ben de bütün Senegalliler gibi fenerliyim. Bizim Musa Sow oynuyor çünkü. • 15- 20 TL'ye satıyorum, günde 150 TL filan kazanıyorum. Bazen daha az. Biri gelip param bu kadar diyince daha ucuza veriyorum. • Beyazıt'ta oturuyorum, İstanbul çok büyük yer. Anadolu'yu gezdim geçen sene, Kastamonu ve Safranbolu'ya gittim. Ostanlı Tokadı dizisinde oynadım. Diğer dizilerden de geliyorlar oynar mısın diye ama parada anlaşamadık. Ben burada oturmak istiyorum, kalmak istiyorum.

Adım Muhammed. 26 yaşımdayım. Burada okumak için geldim. Annem ve babam Sudan'da. Bir erkek kardeşim var, o burada okuyor. Beraber kalıyoruz. • Geleli bir sene kadar oluyor. Burada Türk bir kız arkadaşım var, Facebook'ta tanıştık. • Akşamları daha çok Beyazıt'ta saat satıyorum. Gündüzleri Bakırköy'de satıyorum. Casio çok satıyor çünkü ucuz. 15 TL. Kardeşim de sattığı zaman para kazanıyoruz. 100 lira kazanıyoruz bazen. • Futbol çok sevmiyorum, bizim orda oturanlar Beşiktaş'ı tutuyorlar. • Bakırköy'de kirada oturuyoruz. • Türkiye çok güzel ülke. Sokaklar temiz. İnsanlar iyi. • Çay içmiyorum, kahve içiyorum. Sigara ve alkol kullanmıyorum. Müslüman'a yasak. • Müzik sevmiyorum, her şeyi dinliyorum. Film bazen izliyorum ama pek anlamıyorum.

Adım İbrahim. 25 yaşımdayım, iki kız kardeşim var ikisi de Abidjan'da ailemle birlikte yaşıyorlar. Ben bir senedir İstanbul'dayım. Bekarım, sevgilim yok, ama olmasını isterim. Türk veya Afrikalı hiç fark etmez. • Galatasaraylıyım, Didier Drogba çok iyi futbolcu. Bizim orda herkes Galatasaraylı bu yüzden.

Aslında kimya okudum Abidjan'da. Burada okumuyorum. Fransızca ve İngilizce biliyorum. Türkçem zayıf. Birçok kişiye sordum, üniversiteler 5-6 sene ve bitirince çok para veriyorlarmış. Böyle daha iyi ve daha çok para kazanılıyor. • Burada çok problem yaşıyorum ama kamera karşısında bunları söylemem. Bir gün kamerasız gelirsiniz anlamam. Türk insanının bir kısmı iyi bir kısmı kötü. • Fransızca rap müzik dinlerim. Türk müziği dinlemiyorum, anlamıyorum çünkü. TV izlemem, internette Fransız TV kanallarını takip ediyorum. Arada Afrika kanallarına ve futbol maçlarına bakıyorum. • Alkol ve sigara asla kullanmam. Türk kahvesi seviyorum. Çay sıcak, acı bir su gibi bence. • Facebook, Skype ve Whatsap kullanıyorum. Birilerini takip etmek için değil, ailemle rahat konuşmak için kullanıyorum. • Siyaseti bilmiyorum, takip etmiyorum. Ama kötü sanırım çünkü çok hırsızlık var. Beyazıt'ta iki odalı bir yerde oturuyorum. • Burada çok hırsızlık oluyor, kendimi güvende hissetmiyorum. Kaldığım evin sahibi sık sık anahtarı değiştiriyor. Niye böyle yapıyor bilmiyorum, çünkü kiramı ödüyorum. Ancak anahtarlardan biri hep onda kalıyor. Birçok kez polise gittim ama bir şey yapmadılar. • Rami'de bir kez beni soydular, sattığım saatlerin paralarını aldılar, saatlerimi aldılar. Hiçbir şey yapamadım. • Satışlar iyi. Saat fiyatları 15 TL'den başlıyor ama turistlere 50 TL'ye satıyorum. Günlük 250-300 liraya yakın para kazanıyorum. Arada parfüm de satıyorum.

Adım Musa. 32 yaşımdayım, Gambialıyım. Evliyim ama henüz çocuğum yok. Ama daha genç gösteriyorum. Bir kız bir de erkek kardeşim var ama onlar Gambia'dalar. • Ben okumadım, sadece kuran biliyorum. Elhamdulillah Müslümanım. İçki sigara kumar asla oynamam. • Reggae ve Türk müziği seviyorum.

Sezen aksu ve Tarkan'ı biliyorum. • Televizyon çok izlerim. Med cezir dizisini izliyorum. Onun dışında Afrika kanallarını izliyorum. • Fenerbahçeliyim, orada Musa Saw diye bir futbolcumuz var. Siyah bir Afrikalı. Çok iyi bir futbolcu, internete kullandığım takma isim bile Musa Saw. Tivito, Facebook, Viber, Whatsap kullanıyorum. Telefonum ise Samsung 4s. • Başbakanınız çok sevirim, hem Müslüman hem zencilere yardım eden birisi. Büyük bir lider. Bizim ülkede herkes onu çok sevir. Onu sevmeyenleri anlamıyoruz. Sonuçta Müslüman. • Polislerde hiç problem yaşamıyoruz ancak halktan memnun değiliz. Örneğin ben Kumkapı'da eşimle kalıyorum. Daha iki gün önce biri geldi polis olduğunu, kapıyı açmam gerektiğini söyledi ben de açtım. Sonra benden pasaport ve para istedi, ben de onun kimliğini sordum. Ardından bana bıçak çekti, eşim çok korktu ama ben adamı döveceğimi söyledim, kaçıp gitti. Polise şikayet etmedim çünkü adamı nasıl şikayet edeceğimi bilmiyorum, kimseyi tanımiyorum. Yasalannızı bilmiyorum. Kısacası kendimi güvende hissetmiyorum. • İnsanların bir kısmı iyi, bir kısmı siyah olduğum için kötü davranıyor ama yine de ırkçı insanlar değiller. Sonuçta beş parmağın beşi bir değil. Genelleme yapamam.

YENİK DÜŞMEDİ HIÇ ZAMANA

Yunan diva Haris Alexiou bir kere daha İstanbul'da olacak. 3 Nisan akşamı, Zorlu Center'in sahnesi PSM'de. O gece İncesaz da var aynı sahnede. Gecenin sonu şimdiden belli: Her şey muhteşem olacak.

70'lerin başlarında müziğe başlayan sanatçı, ilk yıllarında (başta Apostolos Kaldaras olmak üzere) önde gelen Yunan müzisyen ve yorumcularıyla çalıştı. Onlarla birlikte sahneye çıktı, stüdyolara girdi. 70 ortalarında solo çalışmaya başladı ve daha ilk şarkısıyla birlikte (Dimitroula) listelerin tepesine kuruldu. Her yeni şarkı/her yeni albüm Harula'yı (öyle deniyordu artık ona) daha da yükseklerle taşıdı. Bu da Yunan müzisyenlerinin tamamının, onunla çalışmak için sıraya girmesine sebep oldu.

Hem çalışkan hem de alçakgönüllüydü Alexiou; bu nedenle, hemen hemen hiç kimsenin birlikte çalışma teklifini geri çevirmedi ve stüdyodan stüdyoya, sahneden sahneye koştu. Bu nedenle diskografisi hem çok çok zengin, hem de mükemmeldir. En kötü şarkıyı dahi (bizim Nükhet Duru gibi) kanatlandıranlardan. En kötü sahne performansı da (bizim Sezen Aksu gibi), insana "müthiş bir gece" hissiyatı verir. Alexiou'nun (hem yorum hem de performans olarak) asgarisi. çoğu şarkıcının azamisine tekabül eder. Bir de günündeyse... Eğer günündeyse... UÇURUR!

YAK BİZİ HARULA

Ülkemizi çok sevmişlerdendir. Bunun baş sebebi İzmir kökenli bir aileye mensup oluşudur. Bilen bilir; beş-on kelimeyle sınırlı da olsa Türkçe konuşmayı sever. Ninesinden duyduklarını, gözleri parlayarak tekrar eder durur. Ama tabii asıl sebep; ülkemizde meşhur oluşundan dolayı, çok sık konser teklifi alıyor oluşudur. Albümleri çok satmıştır bizde, hâlâ satar.

İlk geldiğinde Sezen Aksu ile paylaştı sahneyi. Ve o gece, her ikisi de muhteşemin dahi ötesindeydiler. Daha sonra da aynı sahneyi paylaştı iki dev. Sahnede yalnız kaldığında da Sezen Aksu'ya sevgiyle dokunuyordu; bir keresinde "Tutuklu"yu Türkçe söyledi. "Duduklu..." diye telaffuz ediyor, hemen ekliyordu, "duduklu tencere" ve kahkahayı basıyordu; ninesinden duyup öğrendiği bir başka şeymiş bu da.

Most'un sahibi Mustafa Oğuz'un yakın dostu oluşu, hepimiz için büyük şans. Oğuz, Harula'mızı ve bizi ihmal etmiyor, her fırsatta yolumuzu kesiştiriyordu. Ama birkaç yıldır görünmüyordu. Kendi ülkesi dahil dışarıda, bir an dahi oturmuyor ve sahne/shehir

geziyordu ama İstanbul'u epeydir ihmal etmişti. Nihayet geliyor: 3 Nisan akşamı, Zorlu Center PSM'de olacaklar, felektin (birkaç geceye bedel) bir gece çılmaya hazır olsunlar. ✿

En Güzel Alexiou Şarkıları

1 Mia Pista Apo Fosforo

(Önce Sezen Aksu daha sonra da Duman'ın Türkçesini söylediği şarkı: "Her Şeyi Yak". Yakıyor da.)

2 Eleni

(Murathan Mungan'ın sözlerini yazdığı ve önce Nükhet Duru, daha sonra da Sezen Aksu'nun söylediği "Bir Tek Sevgili"nin orijinali. Sistemin paramparça ettiği bir kadının, Eleni'nin hikâyesi.)

3 Tora

(Aşkın Nur Yengi'nin "Susma" diye bittiği yerlerde süründürdüğü şarkının kalpler paralayıcı orijinali.)

4 Ola Se Thymizoun

("Olmasa Mektubun". Türkçe versiyonunun orijinali yakalayabildiği nadir durumlardan.)

5 Ximeroneli

(Her nasılsa, bu muhteşem şarkıyı kaçırmış/atlamış bizimkiler; Türkçe versiyonu yok.)

TARİHTEN BİR ŞAPLAK

Haris Alexiou ve Manos Loizos, Yunan müziğinin en kayda değer yorumcusu ile en kayda değer bestecilerinden birinin yıllar sürmüş çalışmalarından bir kare. Bu birlikte çalışmadan, bizim "Telli Telli", "Maskeli Balo" ve "Olmasa Mektubun" diye bildiğimiz şarkılar başta olmak üzere pek çok şarkıya hayat vermişlerdir. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranteey.org> çıktı.

AŞKIN ALEVSE HASRETİN BİR GOL

1
Noktalar tam, virgüller yarım
Ben yine bildiğin gibiyim

2
Gidelim istiyorum, buralardan gidelim
Arabayla trenle, bisikletle
Ama en çok yürüyerek alalım
göz hakkımızı dünyadan
Alalım istiyorum

3
Misafirliğe giderken çantada taşınan
ev terliği gibiyim bugün
Kibar ve yorgun

4
Kahramanımdır
Bu yüzden onunki afili bir susmaktır
Geri kalan herkesinki
basit bir konuşmamak

5
Belinden kavranmamış bir çay,
gençliği ziyan olmuş kadın gibidir
Evet, belinden kavranmamış bir kadın

6
Yeni mevsimler bulmak gerek
Eldekiler kâfi değil

7
Kuyruğum deniz kızlarınıninkine
benzemiyor
Oysa seçtiğim sözcükler
Tüm denizcilerin kaderini bağlıyor
gemi direklerine

8
Zaferleri çok önemsememek lazım
Sonuçta hepimiz
Babası güreşte yalancıkta yenilmiş
erkek çocukları gibiyiz şu hayatta

9
Sordu : Nasılsın?
Dedim : Nahiye gibi.

Bir şeylerden küçük, bir şeylerden
büyük; aralarda bir yerdeyim.

10
İnsan derdini kendine tarif etti mi
bulamıyor adresi
Ne bir eczane, ne bir okul
Kayboldum
Kocaman bir meydan var
Hepsi bu!..

BEN, GÜLMekten ÖLDÜREN KADIN

(Herakleia-Köln)

Ben, gülmekten öldüren kadını. Ağlanacak hallerin kör; dilsiz aynasıyım. Hepinizde biraz bulunur benden; kafa kâğıdının rengine aldanmayın.

Şu dünyada en komik, ama neşeden değil, kahırdan öldürecek kadar komik kimdir bilir misiniz? Olmak istediği kişi ile olduğu kişi arasındaki uçuruma tepetaklak düşenlerimizdir. Hakikatten kaçarken yalana tutulan, azıcık mutluluk ararken zırlı zırlı mutsuzluğa bulanana, başkalarının sevilme uğruna kendi kalmaktan vazgeçenlerimizdir. Ben, onlardan biriyim.

Yıllar evvel Herakleia'da doğdum ve orada yaşadım. Zengindim, itibarlıydım lakin mutlu değildim. İçimde derin bir boşlukla düşmüştüm dünyaya; ne yaptıysam olmamıştı; dolduramamıştım. Sevmemek ve kendimde sevecek bir yön görememek hastalığından mustariptim. Gençliğimde çok matahmışım gibi, yaşlandığımda da kabullenemiyordum üstelik. Asıl akıp gidenin, yaşanmadan katlanıp kaldırılacak bir hayat olduğunu bilmezden gelip, kaçırdığının gençlik, güzellik olduğunu sanıyordum. Hani onlara kavuşup gururla başkalarına sunarsam, ömrümü sil baştan alabilirmişim; içimdeki boşluk orada değilmişçesine, bu defa dolu dolu yaşayabilirmişim gibi hissediyordum.

Hayatı dondurup saklamak mümkün değil, güzel bir anı da öyle. Hele de hatırlamak isteyeceğiniz bir hayat yaşamadınızsa, dondurmamak isteyeceğiniz güzel bir anınız yoksa. Öyleymiş gibi yapabilirsiniz ama... Kendinizden yeni bir suret çıkarabilir, başkalarını buna inandırabilir; yalanınıza herkesten evvel yine kendiniz kanabilirsiniz. Şen şakrak Facebook fotoğraflarınıza bakın, ne demek istediğimi göreceksiniz.

Dönelim bana; dedim ya, mutsuzdum. O zamanlar öyle psikolog, yaşam koçu filan yok tabii, bu işler hep tek başına hallediliyor. Ben de vaziyetime çareler arıyordum. Derken aklıma dâhiyane bir fikir geldi ve bizim oraların meşhur ressamlarından Zeuxis'in atölyesine koştum. Bir portremini yaptırmak istediğimi söyledim ona.

"Hay hay, hanımefendi" dedi.

"Aslında Afrodit'in portresi olacak ama beni model alacaksın."

"Nasıl yani?"

"Kendime değil, Afrodit'e benzemek istiyorum. Ya da Afrodit bana benzeyiversin işte, ne bileyim."

Zeuxis, şaka sandı, gülmeye başladı. Üstelik, ciddi

olduğumu anladığında da gülmeyi bırakmadı. Resmi yapamayacağını söyleyecek oldu ama vadettiğim meblağı duyunca, samur fırçasını eline aldı. Başladı otuz iki dişini görücüye çıkarmış yılışık bir suratla çalışmaya. Bir fırça darbesi, iki kahkaha; bir fırça darbesi iki kahkaha daha... Yüzüm asılıp kaşlarım çatılınca, hiç değilse karşımda gülmemesi gerektiğini bir zahmet anladı. Bu kez bir fırça darbesi, yanakları yelkenler misali şişti. Bir fırça darbesi, dudakları arp telleri gibi tütledi. Bir fırça darbesi, alını göbek taşına

perme perişan geçmiş hayatımın kalanını da zehir zıkkım etti. Sevilecek birine benzeme hayalim de asla gerçekleşmedi.

İki bin beş yüz yıl kadar sonra, artık bir zahmet unutmışlardır herhalde derken, lanetimden kurtulup şöyle rahat bir nefes alabileceğimi umarken, ta Almanya'nın Köln şehrinde, Wallraf-Richartz Müze'sinde buldum kendimi! Hem de Rembrandt diye bir ressamın otoportresinde! Adı üstünde otoportre, adam kendini çizmiş fakat ne hikmetse kenarına da beni ilaştırmış. Hayır, adımı sanımı yazmamışlar ama insan kendini tanımaz mı? Gölgedeydim, siliktim, yüzüm de netlikle görünmüyordu lakin gene de basbayağı bendim işte. Hiç tanımadığım birinin otoportresinde isim ne, diye düşündüm elbette.

Biraz araştırdım, baktım herifçiğöglü pejmürde sıfatının pek meraklısıymış. Yüze yakın otoportresi varmış. Yememiş içmemiş, ölmeden evvel son yaptığına da benim Afrodit'e zerrece benzemeyen talihsiz izimi bırakmış. Okuduğum çokbilmiş kitaplara bakılırsa, merhum Zeuxis'in ve bendenizin nezdinde bütün "alıcı"lara meydan okumak istemiş de falan filan... Zira onun hayatında da benim gibi, olduğundan başka türlü görünebilmek için kapısını aşındıranlar varmış. Dediklerine göre Rembrandt Efendi, ölmeden evvel yaptığı bu son otoportresinde bana gülüyormuş, Zeuxis'e gülüyormuş, şu dünyadan çekip gitmeye hazırlanan kendi aciz varlığına gülüyormuş. Olduğumuz kişi ile olmak istediğimiz kişi arasındaki o uğursuz uçurumun kenarında durmuş, katla katla gülüyormuş. İyi halt ediyormuş! Birkaç yıla kalmadan da mortu çekmiş zaten. Başta söyledim size, ben gülmekten öldüren kadını. Zinhar affetmem!

Şimdi siz, bana gülerken ölmezsiniz. Hikâyemin neden komik olmadığını çünkü, kendi hikayelerinizden pekala bilirsiniz. Benzemediğimiz insanların andıran insanların, yaşamadığımız hayatları öyküyen hayatların resmini yaptırmıyoruz artık; devir değişti. Fotoğraf diye bir şey çıktı evvela,

sonra başka bir şey daha; ne diyorsunuz adına, sosyal medya! Oralarda oynuyoruz küçük oyunumuzu şimdi. Mektuplar yollayıp duruyoruz, olduğumuz kişiden olmak istediğimiz kişinin sefil posta kutusuna.

Haberim yokmuş gibi çek panpa. Çok güzelmişim, çok mutluymuşum, hatta en çok ben mutluymuşum gibi çek. Yalnızlık nedir bilmezmişim, nerede akşam orada sabah gezmekteymişim, hayat cezasını saz caz varyete nizamında çekmekteymişim gibi çek. Bir damla gözyaşı akıtmamışım, hiçbir gece yalnız uyumamışım, şen şakrak kahkahalar içinde yaşamaktaymışım gibi çek. Herkes öyle görsün beni, öyle tanısin. Sonunda belki, ben de inanırım...

**Haberim yokmuş
gibi çek panpa.
Çok güzelmişim,
çok mutluymuşum,
hatta en çok
ben mutluymuşum
gibi çek.**

yatmışçasına şıpır şıpır terledi. Karşımda durmuş, içinden yükselen gülme arzusuna mani olmaya çalışırken; yanakları şişti, şişti, davul gibi gerildi adamın derisi. Nihayetinde son nefesini üfler gibi, zincirinden boşanan kocaman bir kahkaha patlattı ve oracıkta, tam karşımda, çatlayarak can verdi. Koskoca adam hık diye gitti. Rahmetli, sayemde, gülmekten ölen ressam olarak tarihe geçti.

Birinin gülmekten ölmesine vesile olduğunuzda, hiç değilse mutlu ölmesini sağlamış demiyorlar hakkınızda. Sebebi de aleti de cinayetin kendisinden daha mühim olmuyor. Velhasıl o günden sonra, hikâyem lanet gibi, her yere benden evvel gitti. Zaten

19.

**ORHAN VELİ
MELİH CEVDET
OKTAY RIFAT**

**GARİP ŞAİRLERİ
100 YAŞINDA**

İZMİR

KİTAP

www.izmirkitapfuari.com

FUARI

www.facebook.com/kitapfuariizmir

www.twitter.com/kitapfuari

www.instagram.com/kitapfuari

19 - 27 Nisan 2014

Uluslararası İzmir Fuar Alanı

Salon 1A / 1B - Salon 2 - Salon 3

Ziyaret saatleri: 19 - 26 Nisan 2014 / 11.00-20.00 27 Nisan 2014 / 11.00-19.00

ÇIPLAK RESİMCİLER VE GALATALI BİRKAÇ SERMAYE

Malum, seks her zaman satar. Fotoğrafın icadından önce Avrupa'da daha çok "bir dulun, bir fahişenin, genç bir kadının anılan" gibi isimler taşıyan kitaplardaki gravürler rağbet gördü; bu taraflarda ise bahaneler ve bahane içindeki minyatürler. Fotoğrafın ve çıplak fotoğraflarını çektiren "uygunsuz"lardan önce de İstanbul'da bazı Çarşı ressamlarının hayali erotik resimler çizip el altından sattığını tahmin etmek pek zor değil, ancak elimizde bunlardan bir örnek maalesef yok.

Bir mal azı ve çok rağbet görüyorsa ilk önce zenginler edinir; bu yüzden çıplak kadın kartpostalları İstanbul'a geldiğinde ilk müşterileri "ekseriyet şımarık yeni zenginler, mantar gibi milyonerlerin oğul ve kızları, asil gençlik, sabırlı da kibar ve zarif sosyete meyhanecileri, kiralık niğar ve divan simsarları" olur. Çoğunluğu gayrimüslim olan çıplak resimciler, genelde kozmetik eşyalar arasına sakladıkları kartpostallardan birkaçını, "Yüsel kartpostalı var, voleyim mi yozum" diyerek müşterisine gösterir, rağbet görürse, "Daha ekstrasını istersin yozum?... Öyleyse buyur yüz numeroya, orada rahat rahat bak!" diyerek alışverişini görürdü.

Louis-Jacques-Mandé, 1800'lerin başında dünyanın ilk çıplak kadın fotoğrafını çeker. Birkaç yıl sonra genelde zenginlerin tekelinde olan çıplaklık halka doğru yayılınca bu kartpostallardan İstanbul'da da görülmeye başlanır. Ancak henüz "yerli" kadın fotoğrafları yoktur. El altından dolaşan kartpostallar, genelde Fransa'da çekilip çoğaltılmış ve üzerinde "orient woman" veya "ottoman woman" yazan fotoğraflardır. 1880'li yıllarda Galata'da çekilen çıplak kadın ve oğlan resimlerinin altına da Fransızca ve Türkçe olarak "İstanbul'un Rum kadını güzeli", "Galatalı güzel Rum oğlanı" yazılır. Ancak ilk yıllarda resmi çektirenin başına bir iş gelmesin diye çıplak kadın ve oğlanların eline Yunan bayrağı tutuşturulur. Birkaç yıl sonra bu iş iyice yaygınlaşmaya başlayınca resimler katalog haline alır ve çıplak resimci, şayet içlerinden birini seçerse müşterisini sermayenin çalıştığı eve götürerek ekstra hizmet ve elbette ekstra ücret alır. Vasıf Hiç, İstanbul Ansiklopedisi'nde şehrin en ünlü çıplak resimcilerini şu şekilde anlatır:

"Gençliğimde, 1885 ile 1890 arasında müstehcen çıplak resim satan üç adam tanıdım, biri Türşucu David, akşamdan

bir boy Kumkapı meyhanelerinde görünür, aradan Gedikpaşa üstünden Sirkeci'ye, Balıkpazarı'na iner ve geç vakte kadar aralarda kalırdı. İkincisi yine bir Musevi, seyyar lavanta, tarakçı, ayna, Avram; Galata'da Rahat boyunda, Tophane Caddesinde, Domuz Sokağı ve emsali sokaklarda dolaşırdı. Üçüncüsü de Beyoğlu'nda Rum Tomas Efendi... siyah melon şapkalı, albon kelebek gözlüklü, Fransız kesimi keçi sokaklı, meyhane, birahane dolaşır; tezgâh başında demlenir, gören bir yabancın herifi doktor, diplomat sanırdı; herkesten iyi muamele görür ve belli müşterileri tarafından; 'Müsü Tomas... gel bakalım birer tek atalım!' diye bir masaya çağırır ve cebindeki resimler de o zaman meydana çıkardı. Tomas'ın diğer resimcilerden farkı, resimlerinin hepsinin yerli sahibi oluşu idi."

İstanbul'da çekilen ilk çıplak resmin markeri, Rum kızı Despina'dır. Fener'de yaşayan fakir bir balıkçının kızı olan Despina, Patrikhane papazlarının birinin tecavüzüne uğradıktan sonra babası tarafından reddedilir ve Kuledibi'ndeki bir geneleve düşer. 1880-1900 yılları arasında "İstanbul'da ilk defa olarak birkaç poz anadağması resmini çekti"ne cesareti göstererek "çplak" lakabını alır.

Galata sermayeleri, Çıplak Despina'nın açtığı yolda ilerlemeye devam eder. Aynı yıllarda çıplak resmini çekiren ve adaşı Çıplak Despina'yla karıştırılmaması için, adını kartpostala Çıplak Eleni olarak yazdıran Kara Despina'nın

hilkâyesi, öncüsününkinden daha kanlı, renkli ve ilgi çekicidir. Kara Despina, "üç delikanlı başı yer ve delikanlı bıçağı altında can verir." Aslında bir Çingene kızı olan ve gerçek ismini bilemediğimiz, ancak o yıllarda Rum sermayeler revaçta olduğu için kendini Rum olarak tanıtan Kara Despina, Çatalcalıdır ve orada Lambo adında bir Çingene'nin tecavüzüne uğrar. Ardından Galata Kemeraltı'nda koltuk evi çalıştıran Lambo'nun amcası Çingene Andon'un yanına kaçar. Despina mesleğini icra ederken, tecavüzcüsü Lambo Galata batakhanelerine karışıp "vurucu kına hayta ve hezele güruhunun pençesine" düşer, Kara Putana lakabını alır ve aylarca Despina'yı ziyaret fırsatı bulamaz. Bir akşam bir balozdaki kavgada arkadaşı ve hamisi Kanlı Kosti bir adamı öldürünce Despina'nın yanına sığınmak ister. Ancak amcasının Despina'yı başka bir eve sattığını öğrenir ve soluğu zamanın meşhur mamalarından Burunsuz Eleni'nin evinde alır. Dayak yiyip hakarete uğrayarak kovulur. Ardından bir meyhanede iyice demlendikten sonra bir de bıçak alarak Despina'yı öldürme amacıyla Kuledibi'ndeki eve gider ancak Despina'nın yeni aşığı âdem ejderhası Zehir Mehmed tarafından bıçaklanarak öldürülür.

Kara Despina yolundaki ikinci kurban ise, Şımnulu Mustafa adındaki bir yük arabacısıdır. Bir gece Despina'ya misafir olan Mustafa, bu Çingene kızına âşık olur ve sonraki birkaç gün boyunca ziyaretlere devam ederek bütün parasını bitirir. Son geceki ziyaretinde parasının kalmadığını ama ona âşık olduğunu söyleyince umumhanenin pezevenkleri tarafından temiz bir dayaktan geçirilip kapı dışarı edilir. Ertesi gün tekrar umumhanenin kapısına gelir ancak niyeti farkedilir. Şımnulu Mustafa, kışağından çıkardığı bıçağı kasığına saplayarak intihar ettiğiinde yıl 1885'tir.

Erkek yapılı, iriyarı, bu yola düşmemiş olsa ünlü bir hanende olacak kadar güzel sesli Despina'nın üçüncü kurbanı, Bingazi gemisinin ateşçisi Abanalı Osman'dır. Despina Osman'a âşıktır âşık olmasına ama o sıralarda yüz vermediği Piç Yani isimli bir belalı vardır. Piç Yani, Despina'dan intikam almak için, seferden döndüğü bir gece tabanca ile sırtından vurarak Osman'ı öldürür.

Su testisi su yolunda misali, Kara Despina'nın ölümü yüz vermediği son aşığı Mehmed'in elinden olur. Kendisine

UGUR AKTAŞ

Çıplak Despina
(Resim: S. Bozcalı)

ilgi göstermemesine içerleyen Mehmed, 1900 yılında bir gün, Arap Camii yakınlarında beklemeye başlar. Despina üç arkadaşıyla beraber zabitaca gündüzleri sermayelere ayrılan Arap Camii Hamamı'na yıkanmaya giderken Mehmed'in vücuduna sapladığı üç bıçak darbesiyle ağır yaralanır ve hastaneye kaldırılırken 31 yaşında ölür.

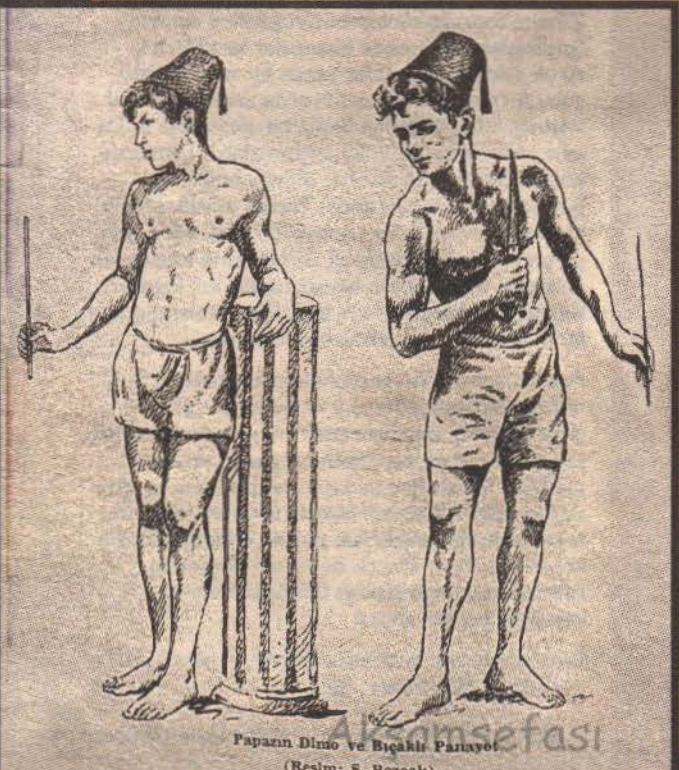
Kadın sermayelerin dışında o dönem oğlanlar da çıplak resim çektirir. Bunların en meşhurları, yine Despinalar gibi adaş olan Papazın Dimo ile Kaptanın Dimo'dur. Bu iki çocuğun kaldırım oğlanı olmasını sağlayanlar, aldıkları lakattan bellidir; biri bir papazın, diğeri ise bir kaptanın kurbanı olup Galata'ya düşer. Bu iki Dimo, İstanbul'da "uygunsuz" resimlerini çektiren ilk oğlanlardır. Çıplak resim çekirmekle yetinmez, aynı zamanda bu işin ticaretini de yaparlar.

O dönem Haliç'teki papazlar Galata umumhanelerine sermaye sağlamak için anlaşmış gibidir; Çıplak Despina'yla beraber berber çırağı Fenerli Dimo da bir papazın tecavüzü ve Çako adlı bir ağır uşağının marifetiyle sermaye olur. Papazın Dimo, çektiği resimler sayesinde İstanbul genelinde epey bir şöret bulduktan sonra en azından bir tecavüzcüsünden intikam alır. On dokuz yaşındayken Tatavla'daki bir meyhanede körkütük sarhoş olduktan sonra Çako'yla karşılaşır ve, "Beni para için bu yollara sürükleyip mahveden sersin" diyerek karnından bıçaklayarak öldürür. Papazın Dimo, hafifletici sebepler göz önüne alınarak beş sene ceza alır, Rodos Zindanı'na gönderilir ve ondan sonra bir daha İstanbul'da görünmez.

Kaptanın Dimo ise, çıplak resimcilik yapmaktan içeri atılan belki de ilk suçludur. Hapishanede mesleğin inceliklerini öğrenir ve İstanbul'un en azılı hırsızlarından biri olur. Birkaç kez hırsızlıktan içeri girip çıktıktan sonra 1903 yılının şubat ayında ölür. Ölümü Sabah gazetesinde şu satırlarla haber olur: "Galata'da metruk bir mahzende tahminen yirmi beş yaşlarında hırpani kıkkı bir genç adam ölü olarak bulunmuştur. Yapılan tahkikatta uygunsuz güruhundan ve meşhur liman hırsızlarından Kaptanın Dimo diye maruf bir Rum olduğu anlaşılmıştır. Dimo gece bannmak için girdiği mahzende soğuktan donarak ölmüştür."

Arkadaş, akran, adaş ve yoldaş bu iki Dimo için, kendisi de çıplak resim koleksiyoncusu olan Uskudarlı halk şairi Âşık Razi'nin yazdığı manzumenin girişi ise şöyledir: "Beyoğlu'nun vardır iki Dimosu / Kaldırım çiçeği keman ebrusu // Birine Papazın Dimosu derler / Fener çarşısında neçevan berber // Biri de Kaptanın Dimosu şahbaz / Baldır bacak çıplak Sümmeneli Laz." *

Not: Ansiklopedide yayınlanması sakıncalı olduğundan Sabiha Bozcalı'nın çıplak fotoğraflarından giyindirerek çizdiği resimlerde, hem Papazın Dimo, hem de Çıplak Despina'nın ellerindeki çubuk, Yunan bayrağının çubuğudur.

Papazın Dimo ve Bıçaklı Parayol
(Resim: S. Bozcalı)

KULİS

Geçtiğimiz ay Kadıköy Sahne'de Caferiye İşgal Evi için dayanışma konseri yapıldı. Mabel Matiz, Luxus ve Bandista bu konserde çok fazla kalabalığa şarkılarını söyledi. Sahneye çıkmadan önce onlara kulis muahhedi yaptık. İşte geriye kalıyor...

MABEL MATİZ

Durum nedir?

- Heyecan...

Kaçını konser bu?

- Kadıköy'de çok fazla konser yapıldı. Özellikle Kadıköy Sahne'de. Arak evimiz gibi oldu burası. Kadıköy'ün izleyicisi farklı mı? Öyle derler de...

Evet, bir ailenin ferdi gibi oluyorum. Öyle bir hava var. Sahneye çıkmadan önce kendini nasıl hissedersin? Heyecan duymadan hiç bir iş olmaz. O duygu hep hakim. Çıkmadan önce içimden sevdiğim bir şarkıyı mınıldanırım. Bu iyi gelir.

Direnış desem...

- Kurtuluş

Aşk?

- En büyük kurtuluş.

Bu konser için ne söyleyeceksin?

Parçası olmaktan gurur duyduğum bir organizasyon.

BANDİSTA

Durumlar nasıl?

- Gayet güzel.

Güzel olan nedir?

- Bandista'nın varlığı, kendi varlığından mükellef bir varlık değil. Sokakta hareket varsa, eylem varsa ya da olma potansiyeli varsa Bandista da vardır. Sokakta her şey var şu anda. Görmek ve fark etmek istemeyenlere inat, sokakta yeni bir dünya, yeni bir hayat kuruluyor. Yani işler yolunda.

Peki direniş?

- Direniş hayatıdır, hayat direniştir.

Bu konser için ne söyleyeceksiniz?

- Bir ev önemli. Ama birlikte örgütlediğimiz bir ev önemli. Bir ev her zaman sokağa bakar. Sokağı hareketlendirmesek ev asla olmayacaktır.

LUXUS

Durum nedir?

- Çok karışık.

Nedir karışık olan?

- Ülkenin durumu. Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Ama yardım da istiyoruz. Direnmek lazım. Direneceğiz. Bugünkü dayanışma konseri için ne diyeceksiniz?

Sanırım üç sene önceydi. Berlin'de konserimiz vardı. Orada bir işgal evine gittik. Ve şöyle dua ettiğimi hatırlıyorum: Yarabim bizim ülkeye de işgal evi ihsan eyle lütfen! Çok beklemedi ihsan eylemede. Yeldeğirmeni ve ardından Caferiye işgal evleri oluştu. Bu geceden çok umutluyum. Devamı da gelecek.

Yani işgal evi hayaldi, gerçekleşti diyorsunuz?

- Doksanlarda işgal evinin hayalini bile kuramazdık. Bu ülke Kızıldereli'yi ve bir çok şeyi yaşadı. Şu an inanmıyorum olan şeye.

Konser öncesi ruh haliniz nasıl olur? Heyecan ya da gerginlik...

- Ne heyecan ne gerginlik, başka bir şey var: Bir futbol takımının maça çıkarkenki hissini sormak lazım. Gerçi maça rakip vardır. Bizde rakip yok. Çok sevdiğimiz ve sevildiğimizi bildiğimiz insanların karşısına çıkıyoruz ama muhtemelen hissiyat aynıdır. Hadi çıkıp yakalım şurayı

Serbest Vuruş

Taner Öngür

Berkin Elvan:

Masumiyet.

Sosyal Medya: Su, hava gibi gerekli.

Sivil Toplum: Resmi toplum olur mu ki?

Ekmek: Hak.

Nekrofil: Faşistlerin sapkınlığı.

Seçim Sandığı: Demokrasinin yüzeysel aracı.

Sevan Nişanyan: Bilgim yok.

Özel Yetkili Mahkemeler: Adaletin özel yetkisi olur mu?

Oğün Sanlısoy

Tüsak: Unsuz, tuzsuz, mayasız ekmek yapma sanatı.

Günah İşleme özgürlüğü: Saçmalama sanatı.

Memur Teoman: Onurlu duruş.

Ukrayna: Kırım referandumu.

Oy pusulası: Seçim sandığı.

Burak Can

Karamanoğlu:

Berkin Elvan.

Nefret söylemi:

Biliz, onlaar!

Tape: Rüşvet ve yolsuzluk.

FARKLI

Semtin en kalbi kırık adamıydı Ali. Yirmi yedi yaşındaydı. Anasız babasız büyümüş, iyi niyeti en yakın arkadaşları ve sevdiği kadınlar tarafından sürekli sömürülmüş bir adamdı. Aynı zamanda umutluydu da hayattan bunca şeye rağmen. Yaralı bir at gibiydi ancak acısını dindiren tüfeklerden de kaçıyor. Belki bir kadını bekliyordu yarasını iyileştirecek. Yaralı bir İsa'ya Meryem mi iyi gelirdi yoksa Merhem mi? Zihnindeki bu tür gerilimli tartışmaların arasında ezilip kalıyordu Ali hayatı çok normal bir şekilde seyreliyormuş gibi. Metrobüs gibiydi belki de ruhu. Pis kokulu ve tıklım tıklım... Düşünceleri kafasına batıyordu bir diken gibi. Bir yandan da gökyüzüne âşık. Hem ölümü seviyordu Ali hem de yaşamayı. Kafasının bir yarısında intihar planları, diğer yarısında çimenlerde koşmak vardı. Kadınları sevdi, kalbi kırıldı, zaman geçti ve Ali bu çelişkiler asfaltında yirmi yedi yıl yürüdü çıplak ayaklarıyla. Bazı zamanlar kanadı ayakları. Bazı zamanlar kalbi kanadı, ayaklarına aktı.

Ali'den 5 yıl kadar küçüktü Su. En'i olmasa da semtin kalbi kırık kadınlarından biriydi. Sadece annesi ve kardeşiyle büyümüştü. "Daha şanslı en azından" diye düşündürmüştü Ali'ye. "Masumiyeti ve iyiliği birtakım orospu çocuklarıca sömürülmüş" diye düşünmeye devam etti. Belki de kaçtığı tüfeklerden birine yakalanmıştı Ali.

Bu karşısındaki Meryem miydi? Merhem miydi? Ali, bulanık zihnine, gün batımında sessizce tarlasından dönen kalbi kırık bir çiftçi gibi yeni düşünceler ekti. Asıl düşünmesi gereken şey ne biçecekti...

Derken hayvan gibi yağmurun yağdığı bir Kasım gününde yolları keşişti. Ali ve Su bir sürü yeminler etti. Aşık olmamak adına sözleşti. Çünkü aşk zararlı bir şeydi. Henüz klinik deneylerce ispat edilememiş ve devletin insanları koruma altına almadığı bir uyuşturucu türünü denediler beraber. Sarıldılar.

Sımsıkı. Artık Ali'nin hayat trafiği bu uyuşturucuya bağımlı olarak akacaktı. Endişeli görünüyordu. Aynı zamanda mutlu. Belli ki Meryem gelmişti. Belli ki Meryem gelirken merhem getirmişti. Zihnini toprağa sürüp bütün gerilimi almıştı. Sarılmışlardı. Güvende hissettiler kendilerini. Arak sabaha karşı sefer yapan bir metrobüstü ruhu Ali'nin. Ölümü sevmiyordu artık. Mutlu bir adamdı. Gökyüzünden başka bir de kadına âşık ama anlatamazdı. Çünkü anlaşmışlardı. Çimlerde koşmak intihar planlarının olduğu bölgenin büyük kısmını işgal etmişti. Planlar azınlık olarak kalmıştı. Bir tek kadını seviyordu artık Ali. Kadın da onu seviyordu besbelli. Birbirlerine hayatlarını anlattılar. Birbirlerinin hayatlarından rol kaptılar. Kalplerini onardılar. Aynı hastalığa yakalanmış iki farklı insan gibi sığındılar birbirlerine.

Aradan çok zaman geçti. Anlaşma gereği Ali, âşık olduğundan bahsedemedi ve bu tümör günden güne büyüyüp onu kahrretti. Yine yollarının keşiştiği yağmurlu geceye benzeyen bir günde sarılıp uyudular. Sabah yine iki kişi uyandılar ama yataкта üç kişiydiler. Ali, donuk bakışlarla tavanı izliyordu hareketsiz bir şekilde kan gölüne dönmüş yatağın kenarında. Rigor Mortis de Ali'nin bedeninin üzerine uzanmıştı taşıdığı tümör bileklerini kestikten hemen sonra.

Semtin en kalbi kırık adamıydı Ali. Ve yirmi yedi yaşındaydı öldüğünde...

Ayın Albümü: Kiracı Odaları

Ayyuka'yı iki binlerin başından beri heyecanla takip ediyorum. Heyecanımı bana kendi içimde takla attıran, manzarımı genişleten melodilere imza atmalarından kaynaklanıyor. Bir taraftan da Ayyuka'nın bildik, geçmişten gelen

hissiyatı, bugünkü hissiyatla birleştirip canlandırmasına tanık oluyoruz. Mesela altmışlarda dünyada çok popüler olan, Türkiye'de de surf müzik hareketinin izini süren Mesut Aytunça ve Silüetler, Apaşlar,

Erkin Koray gibi isimlerin referansı var onların müziklerinde. Daha doğrusu, seksen öncesi dönemin müzikal ortamından kalanları bugüne birleştiriyorlar. Elbette ki doksanlardaki müzik ortamı da beslemiş onları. Geleneği takip eden ve bugüne farklı bir ruhla dokunmuş olan, Peyote ekibi diyebileceğimiz Replikas, Zen, Nekropsi gibi isimler de yol açıcı olmuş onlara. Ayyuka'nın ikinci albümü Kiracı Odaları ilk albümden daha fazla enstrümantel şarkılar barındırıyor. Bir diğer farkı da, tarzlar arası çeşitlilik kırılmış, bir bütünlük arayışına gidilmiş. Ama hissiyat aynı. Albümde en dikkat çeken şarkılar ise: Geçecek Böyle, Namık Ağbi'nin Türküsü ve Baskın. İsrarla dinleyin!

YEKTA KOPAN

HİKAYESİ
ANLATILMAYANLARIN
LANETİ

Alışmışım. O çok akıllı insanların, bana ait olmayan bir yaşamın kostümünü giydirmeye çalışmaları almışım. Üstüme oturmayan, sakil duran bir kostüm. Mutluluğu arnavut kaldırımlarının arasındaki kanlıcağın yürüyüşünde arayarak, sokak sokak dolaşanların kahraman olduğu bu dünyanın figüranı olarak yaşantıya almışım. Ah rezil duygusallık! Ağzıma sıyan bir dünyanın gerçek olmayan lekeleri! Geçmişlerinde yakalayamadıkları bir bilginin acısını benden çıkarmak isteyen trapezcilerin kurgularında, uğursuz bir virüs olarak nefes alıp vermeye almışım. Yalanlar, nefes almanızı engelleyecek bir gün!

Ama o gün, kalabalığın içinde küstah bakışlarını üstüme dikip, pençelerini kışkırtarak geçirerek hayatımı bir kez daha kanatmayı planlayan genç yazarı gördüğümde değişmeye ve her şeyi değiştirmeye karar verdim.

Bitmemiş yaşamımın başrolüyüm. Bu benim hikayem.

Buz gibi bir gündü. Soğuktan ellerim, burnum morarmıştı. Açıkcası o an, biraz ısınabilmek için cehennemin kapısını olma razıydım. Kafamdaki bereyle buz tutmuş kulaklarımı örümeye çalışmam, ellerime hohlayıp durmam kâr etmiyordu. Saadelerin bile soğuktan yavaş ilerlediği o soğuk günde, orada, tezgahın başında durmak zorundaydım. Çünkü ben o akıllı insanların kurgusuna göre bir bit pazan satıcısı, kendi hikayeme göre yaşamımın son kırıntılarını yüzlerce güvercinin karnını doyurmaya adanmış bir insandım. Tezgahın başına gelip, eski eşyaların dünyasında gerçeğini bulmaya çalışan nice figüranın gıptaıyla baktığı bir başrol. Günde yüzlerce kurgunun gelip de, ufaklık bir hareketinden sayfalara hikaye yaratmayı planladığı ama sonuçta kendi hikayelerini yazıp gittiği bir cehennem bekçisi. Bir güzel satır için yumurtasını üfleme yüzlerce kez göze alacakları şeytanın en yakın arkadaşı.

Bir kovboy filminde dublör olmak isteyen çocukluğumun o aptal masalları bile ayakta duracak bir gün. Ayakta duracak ve sıkır çekecek bütün ikizli insanlara!

Uzamsı sakatlarıma, donmuş ellerime, boş bakan gözlerime kısacası tüm dokunulabilirliğime rağmen ben gerçek olamam. Gerçek olma hakkı okurun dokunmak istediği şu genç aşığı verilecektir her zaman olduğu gibi. Genç aşık, sevgiliye ulaşma ve

sevdiğini kaybetme korkusu ile yürüyerek kentin kalbine doğru gider ve orada eski eşyalar satan bir bit pazan satıcısıyla karşılaşır... Bugüne kadar yüzlerce kere sıkıştığım bentezi surlardan bir yenisini kurguluyodu bankta oturan şu genç yazarı biliyorum.

Alışmışım buna. Gerçekleri bilmeyi, o yaşam avcısı yazarın surlarını değiştirecek miydi sanki?

'Hikayesi
Anlatılmayanların
Laneti'dir
kıyamet gününü
hazırlayan.

O karmaşa yıllarında bir kitapçı dükkanının sahibi olduğumu bilmeyi bakışlarındaki aşağılanmayı azaltacak mıydı? Dükkanında bulunan bir iki kitap yüzünden günlerce gözaltında tutulmuş olmama işkencelerle dolu gecelerin kabuslarından kurtulmak için alkole sığınmam, üzerimde yürüten böceklerden başka hiç bir dostumun olmadığı kaybolmuş yıllarım, bu hangi kötü öykünün surlarından fırlamış olduğu belli olmayan genç aşık karşısında figüran olmaktan kurtaracak mıydı beni? Hayır. Kahramanların eski eşyalar almak için uğradığı bir ara durak değil, kendi geçmişini tezgaha yaymak zorunda kalmış bir ana istasyon olmam beni bir virüs gibi görmesini engelleyecek miydi? Hayır. Çünkü ben bir kurguydum. Gerçek dünyadan hikayelerin içine süzülmediği düşünülen ama asla gerçeklik şansı tanınmayan bir kurgu. Doğru zamanda doğru yerde olması gereken, 'o an'ın dışında da gerekmeyen bir kurgu.

Belki de şu anda bir başka kötü yazarın kurgusu olarak karşınızdayım. Ya da oldukça ısıtılı bir yeteneğin kahramanlık payesi vermeye karar verdiği bir eski figüranın. Belki hiç gerçek olmadım. Ya, amacımı surlarlarına surlar saklayarak, 'onların yapıları gibi kafanı kışkırtmak değil ama sizlerin de birilerinin kurgusu olduğunı ne malum!

Oysa gerçeklerden bir aşk bulutuna binerek kaçmaya çalışan bir yazarın uzaktan sorgulayamayacağı bir kurtuluş benim yaşamam. Bu yaşam birilerinin alt metni olmasa, değmez. Bir figüran olacaksam eğer, karşısında boş boş durup da sevgilisine alacağı hediyeyi, hak etmediği kalbi kazanmaya çalışan şu sefil aşığın hikayesinde olmamalıyım.

İşte bu yüzden kırdım alışkanlık aynamı. İşte bu yüzden, bu güne kadar kendimden başka kimseye uğursuz gelmemiş bakışlarımı kanlı bir süngü gibi sapladım o genç yazara. İnanın benim gerçeklerimle yüz yüze gelince ne yazacağına hiç merak etmiyorum. Biliyorum ki yine trapezin tepesine çıkıp, kardeşinin havada ona doğru süzülmesini panik içinde beklemeye başlayacak. Biliyorum ki kardeşi ellerini ona uzatırken bileklerini yakalayabilmek için bitmemiş yaşamının kahramanı olarak delice bir hamle yapacak.

Çünkü herkes bilmeli ki 'Hikayesi Anlatılmayanların Laneti'dir kurtuluşun. Arşiv - https://rantey.org

GÖZLÜK

GÖZLÜKLÜ ÇOCUKLAR

Hasan gözlükle
Sabah girince sınıfa
Bağırdık topluca,
"Dört göz!" "Dört göz!"

GÖZLÜKSÜZ KAHRAMANLAR

Çizgi roman kahramanım
Pekos Bill, gözlüksüz.
Atatürk, Napolyon, Mao,
Lefter, Lenin, Marilyn,
Gözlük takmadılar mı?
"Dört göz!" korkusu
Kahramanların kabusu
Gözlüksüz Superman
Clark Kent'in namusu.

GÖZLÜKLERİYLE
SAKLANANLAR

Ruhlarının karanlığında
Kara gözlük takıp
Kendilerinden saklananlar
Sayemizde meşhur olup
Tanınmaktan kaçanlar

GÖZLÜKLÜLER KATLIAMI

I.) Okul çocukları
Gemi kazasında
Sığınınca ıssız adaya
Gözlüklü olanı
Yol gösterip
Akıl verir
Sineklerin Tanrısı romanında
Katledince Piggy'yi arkadaşları
Sahipsiz gözlükler diyarında
Vahşeti gören kalmadı
II.) Yasalarının baş tacı
Devletin şiddet kullanma hakkı
Köyde besmele, şehirde bayrak
Zorbaların ayakları altında
Gözlükler parçalandı
III.) Hitler'in yahudileri
Pol Pot'un gözlüklüleri.
Katliamdan 40 yıl sonra
Pnom Penh sokaklarında
Rastlarsınız kolsuz bacaksızlara

GÖZLÜK REDDİYESİ

Darwin anlaşılmaz
Hamlet'e bakılmaz
Kabak tadında
Yunus, Homerus
Okunamaz oldular
Yaşıma bakıp
Gözlüğü kabullenene kadar.

GÖZLÜK ACEMİSİ

Bekliyorum vakit gelsin
Salon dolsun
Endişeliyim
Gözlüklü ilk konferansım
Nasıl çıkarılır?
Nasıl takılır?
Dinleyiciye bakarken ne yapılır?
Yanımdakine eğildim
Derdimi söyledim
Baktı, baktı
"Benim de ilk" dedi
"Bugün taktım
Takma dişlerimi."

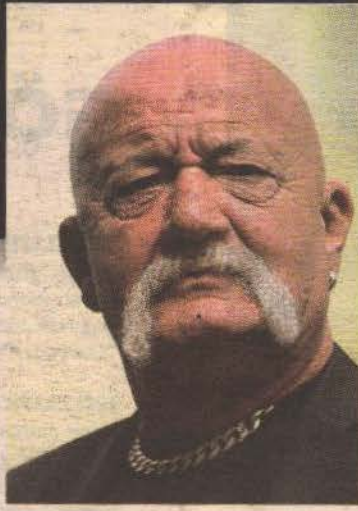
GELECEKTE GÖZLÜK

Başladılar takmaya
New York caddelerinde.
Ne geleceğe bakıyor
Ne de önüne
Ekranla bütünleşiyor
Google gözlükleriyle

NEDEN KARAVAN?

Özgürlüğü severiz ama nedense özgür olacağımız hayatları seçmeyiz. Benim için özgürlüğün en önemli sembollerinden biri de karavanlardır. Karavanımın hayatımdaki önemi o kadar büyük, derin ve anlamlı ki anlatamam. İstedğiniz yerde istediğiniz zaman istediğiniz şekilde kalabilmenin ve istediğiniz gibi yaşayabilmenin özgürlüğü paha biçilemez...

Karavanı olan insanları kaplumbağalara benzetiyorum. Kaplumbağaların da çok uzun süre yaşattıkları, evlerini sırında taşımalarıyla alakalı galiba... Ben de özgürlüğü ve yaşamın farklı hallerini karavanda yaşadım. Karavanımı ilk aldığım dönemde, İstanbul'un neredeyse her yerinde yaşadım. Zengin muhitinde de yaşadım, fakir muhitinde de... Tabii bir karavana sahipseniz, her yerde yaşayabilme imkânınız oluyor ve bir yerde canınız sıkıldığı zaman başka bir yere kendinizi nakledebilme özgürlüğüne sahip oluyorsunuz.

Yedi - sekiz senedir karavanda yaşıyorum. Önceleri hobi gibiydi. Bir çiftliğimiz vardı imar problemi olan... Gelen insanlar konaklayabilinler diye karavan almıştım. Derken bu işe ciddi anlamda merak saldım ve o merak neticesinde karavanda yaşamaya başladım.

Karavan hayatı ilk başta çok zormuş gibi görünebilir, bilhassa yerleşik düzende yaşayan insanlara çok da alışık olmadıkları bir şey gibi gelebilir ama işin aslı öyle değil! Hem çok uygun; kira ödemiyorsun bir kere... Mesela Manavgat'ta kaldığımız yerde balık çiftlikleri vardı. Balığı alıyorduk çiftlikten, hemen ateşe atıp pişirip yiyorduk.

Karavanın en önemli problemlerinden birisi geri geri gitmek... Ciddi ciddi çalışmak lazım; çalışmayan yapamaz. Tır gibi düşünün; siz direksiyonu sağa çevirirsiniz o sola döner, sola çevirirsiniz sağa döner, garip bir durumu vardır karavanla geri geri gitmenin.

Bir iki kez de kaybolduk karavanla giderken. Bir keresinde İzmir'e gitmek istiyordum; Denizli - Antalya arasında kestirme bir yoldan gideyim dedim. Alakasız bir yola sapmışım. Ormanın içinde buldum kendimi, derken birdenbire yol bitti! Bir köy evi gördüm, önünde bir adamcağız; dedim böyle böyle: "Denizli'ye çıkmak istiyorum..."

"Denizli'yle buranın ne alakası var" dedi. Oldukça da geç bir vakitti...

"Ekmeğin var mı?" diye sordum, "Var" dedi.

Bende de peynir filan vardı karavanın içinde. Sağolsun ailesiyle beni misafir ettiler, elektrik bağladık karavana. Köy ekmeği ile zeytin ikram ettiler. Sabahleyin de güzel bir kahvaltı ettik. "İlko kal, bu akşam gime" dediler.

O akşam da oynadığım bir sinema filminin gösterimi vardı televizyonda, fragmanını görmüşler. Çocuklar da ısrar edince dayanamadım, o geceyi de birlikte, oynadığım bir filmi izleyerek geçirdik o aileyle.

Karavanım sayesinde her yerde o kadar dostum kardeşim oldu ki. Gün içerisinde kim olduğunu bilmediğim sayısız insanla telefonla konuşuyorum.

Boşandıktan bir süre sonra Yeşilköy'de bir dizi çekiyorduk, ben de karavanda kalmaya başlamıştım... Bir sabah erken bir saatte kadın sesleriyle uyandım. Baktım hanımlar spor yapıyorlar. Dışarı çıkınca beni görmüş oldular. "Vay, demek burdasınız!" deyip beni kahvaltıya davet ettiler. Kahvaltı yaparken de "Hayrola, bu karavan da neyin nes?" diye sordular. Ben de boşandığımı ve artık karavanda yaşadığımı söyledim. Halime çok üzülmuş olacaktı ki; oranın dul kadınlarını getirdiler benimle tanıştırp yeniden evlendirmek için!

Her insanda bir özgürlük hevesi vardır ama insanlar sorumluluklarından kurtulmayı göze alamazlar. Benimse özgür olmadığım zaman mutlu da olamayan bir yapım var. Bu yüzden ne devlet tiyatrosunda oynayabildim, ne de uzun soluklu dizileri sevebildim. Yeni bir takım şeyler olmalı, her zaman hayatınızı yenilemelisiniz... Yenilenmeyen hayatlar yaşanmış hayatlar değildir bence. Tabii son model bir araba, yeni bir ev her insanı tatmin eder ama insanın benim bunlarda gözüm yok ve bu söylediklerim bir züğürt tesellisi değil! Şu an tek hayalim ise bir oto karavan almak! ✨

Sezgin Kaymaz

Sevinç Kuşları-1

Deccal'in Hatırı

iletişim

İletişim Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ALKOLİK / UYKUSUZ ADAMLAR

Hayatımda en çok muhatap olduğum kurum hastane. Kendimi bildim bileli bu böyle. Aslında herkes gibi benim de hayatım sıradan geçti. Hele de öğrenciliğim; Burs, kredi, borç, yarım zamanlı iş, vs... Bir şekilde karnımı doyurarak hayatta kalmayı başardım. Bu bir şekilde karnımı doyurmanın acısı sonradan çıktı. Önce böbrekleri ile sorun yaşadım, sonra midemle. Bir zaman sonra bağırsaklar sinyal vermeye başladı, ardından götüm. Şimdilerde kalp bile teklemeye başladı. Duygu sömürüsü yapmıyorum, yeryüzünde milyonlarca var benden. Sadece neden hastaneye bu kadar sık gittiğimi anlatmaya çalışıyorum. Her hastanelik olduğumda da birbirinden garip olaylar yaşıyorum. Mesela birini anlatayım. Öncesinde hastaneye nasıl düştüğümü de anlatarak tabii.

Mersin Üniversitesi'nde okurken bir iş buldu arkadaşlar. Limanda pirinç sayıyorum. Yanlış anlaşılmasın, tek tek saymıyorum, çuval çuval. Gemi limana yanaştığında içindeki pirinç, ya gemide çuvalanarak ya da zaten çuvalı halde, kamyonlara naklediliyor. İşte benim ve benim gibi puantör denilen adamların işlevi o zaman başlıyor. Kamyonlara yüklenen çuvaları saymak. Zaten işçiler çok düzenli koyuyor çuvaları, kamyon dolunca çuval adedini elimdeki puantajı yazıyorum. İş kolay ama çalışma saatleri uzun. Ayda sadece bir gemide çalışabildiğimden, okulu falan asıp gemideki pirinç bitene kadar limanda kalıyorum. Gemi bittiği gün de paramı alıyorum. Paramla beraber bir çuval pirinç. Parayı da pirinci de verirken patron yüzüme bakmıyor.

Bir defasında Mısır bandralı küçük bir gemiden pirinç çekiyoruz. Üç beş çalışınca hangi gemi kaç günde biter bir bakışta anlıyorsun. Bu geminin işi en fazla dört günlük. Ne kadar çok para kazanırsam o kadar iyi diyerek gemi bitene kadar limanda kalmaya karar veriyorum. Hamalların mesai değiştirdiği saatlerde, günde üç kez, birer saat uyuyorum. Yemek de bu sürelerle dahil. Hamallar çuvaları güvertede birbirine beşer onar bağlayıp vinçle kamyonla aktarıyor. Uykusuzluğun üçüncü gününde insanın içi çekilmeye başlıyor. İşte o anların birinde hamalların, gökyüzünü göstererek bağırdıklarını duyuyorum, "Lo lo lo! Birev e, birev e!" Kafamı yukarı kaldırdığımda bir pirinç çuvalının bana doğru büyüdüğünü görüyorum. Sonrası karanlık.

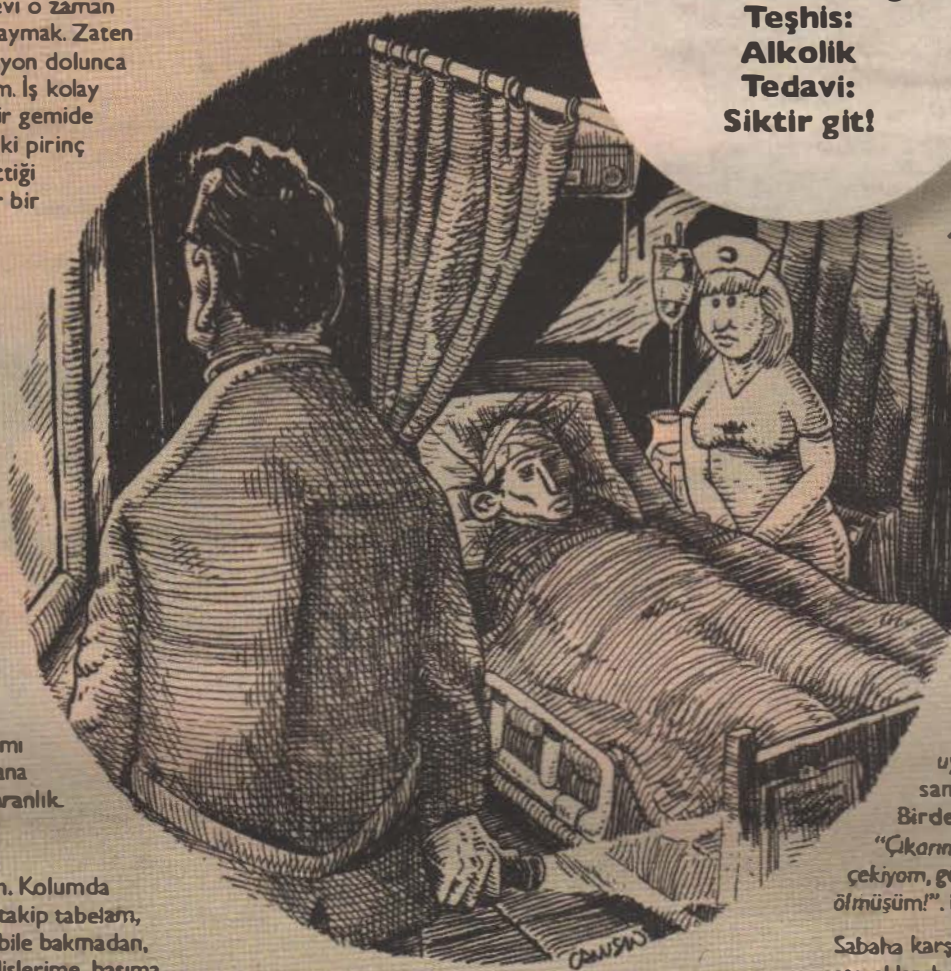
Doktorun dürtmesiyle gözlerimi açıyorum. Kolumda serum, başucumda röntgen, ayak ucumda takip tabelam, kafamda tonlarca ağırılık. Doktor, yüzüme bile bakmadan, fenerle gözlerime bakıyor. Sonra ağzıma, dişlerime, başıma, vs. Ben yokmuşum gibi, beni Hemşireye anlatıyor, "Kafa travması. Yirmi dört saat gözlemleyeceğiz. Sakın uyutma." Eve gitmek istediğimi söylüyorum, doktor tınmıyor bile. Doktor gidince hemşire de oda arkadaşımı tembihliyor, "Sakın uyutma." O da gidiyor. Üç yataklı odada iki kişiyiz. "Geçmiş olsun," diyorum, "Allah şifa versin," diyor. Sus diyen fotoğrafa bakıyorum.

Doktor odadan çıkınca patronum dalıyor odaya, yüzüme bile bakmayan adam. Yine bakmıyor, "Geçmiş olsun," diyor. "Polis sorarsa, bizim oada çalıştığınızı söyleme, bir arkadaşınız ziyarette gelmişim de. En fazla on gün çalışırsınız, sigorta parasını size veriyorum." Üç günlük alacağımı da elime sıkıştırıyor. Seviniyorum ama çıkarken hepsini hastane masrafı diye vereceğimden haberim yok.

Dışarısı kış kıyamet, hastane sıcak. Bir de uyuyabilsem. Oda arkadaşım görev edinmiş, uyutmamaya kararlı görünüyor. Uyukladığım zaman dürtüyor. "Böyle olmayacak,

ailin girişinde otuayım, bankta oturunca belki uyum gelmez," diyorum, oda arkadaşım peşimden geliyor. Bir köşede sızmamdan korkuyor.

Acilin girişi mahşer yeri. Hastalar, yakınları, saatlerdir bekleyenler. Herkesin hikayesi ayrı ama dertleri aynı; hastalıktan çok hastanede olmak. İnsanları izleyip, uyumamaya çalışırken birden acilin girişinden hisimla bir adam giriyor. Sesi mi önce geliyor, kendisi mi şimdi tam hatırlayamıyorum ama hastanenin ortasında "Doktor nerede doktor," diye bağıyor. Bir anda bütün acili ayağa kaldırıyor. Yardıma koşarken, "Sen doktoru çağır," diyor oda arkadaşım. Doktorun odasına gidiyorum, nöbet tutan her doktor gibi uyuyor. Usulca yaklaşıp sesleniyorum. Doktor istifi bile bozmuyor. Hemşireye "Odaya al, ben bir ara bakarm," diyor ve yeniden yastığa gömüyor başını.

Şikayet:
Uykusuzluk
Semptom:
Göz kızarıklığı
Teşhis:
Alkolik
Tedavi:
Siktir git!

Susuyoruz bir süre. Sessizliği adam bozuyor. "Ben var ya, her gece uyumadan bir şişe şarap içiyorum...", "Alkoliksin lan o zaman!" diye bağıyor oda arkadaşım. "Siktir lan! Her gece içmeylen alkolik mi olunur!" diyor adam. Kavgı çıkmadan araya giriyorum, adamın durumunu anlatmaya çalışıyorum oda arkadaşım. Kısa bir an sessizlik oluyor. "Bu gece de içtim de, amma koyduğum babam şarap parası vermedi," diye söze devam ediyor. "Lan babaya küfür etme! Tövbe ya rabbim!", "Abi tamam.", "Ya bırak! Babaya küfür edilir mi?", "Ederim lan! Benim babam değil mi! O bana küfür ederken iyil Döverken iyil Anama söverken iyi! Ben yapınca mı kötü!", "Lan sus!" ... Arada kalıyorum iyi mi? Tam biraz yumuşatıyorum ortamı ama adam izin vermiyor, "Vermedi şerefsiz! Yıllarca dövdü, sövdü, eziyet etti, ben de şimdi çalışmıyorum, emekli parasını yiyim! Her gece bir şarap! Çok mu!". Oda arkadaşım sinirle, küfür eder gibi, belki de sonucunu bildiğinden, "Kolonya içseydin!" diye bağıyor adama. Önce susuyor adam, sonra gözleri bir noktaya bakıyor. Düşünüp tartıyor belli ve sonunda aklına yatıyor. Ben telaşla, "Yok kardeş, sakın! Sen bunun dediğine bakma. Kolonya içilmez," diyorum. Adam ilk kez gülüyor ama. Sonra birden yüzü düşüyor, "Siktir! Babam kolonyalı odada yatıyor!". Önce ağlamaklı oluyor, sonra yeniden gülüyor. "Nasıl olsa işe gidecek," diyor. Dakikalarca anlatmaya çalışıyorum zararlarını ama kafaya koymuş, o kolonya içilecek. Baktım baş edemiyordum, "Kardeş," diyorum "Sade içme bari, su neyim, bir şey karıştır.", Uzun bir süre bakıyor, o da yatıyor kafasına. "Vaaaay, su ha, sen de işi biliyon baaaaa. Suyu... hiç aklıma gelmezdi," ... Bir an duruyor: eliyle çay bardağını imleyerek "Onun miktarını nasıl ayarlayacağız acaba?"

Doktor ve hemşire geliyor odaya. Doktor, ağzına bakıyor adamın, sonra gözlerine. Nabzını ölçüyor, öksürtüyor, boğazına bakıyor. Hemşireye bakarak, "Gönderin," diyor. Adam birden parlıyor "Ne göndermesi! Uyumadım ben! Kendimi ölmüş gördüm ölmüş!", "Ne ölmesi lan! Biz de uyumadık!", Az önce uyandıran ben değilim sanki. Bir an göz göze geliyoruz, aldırıyor. Birden bağıyor, ne de olsa hastanenin patronu "Çıkarın şunu!", "Çıkmayın! Yatağa uzanıyorum, yorganı çekiyom, gözlerimi kapatıyorum, ben ölmüşüm ya ben ölmüşüm!". İki güvenlik geliyor koşarak.

Sabaha karşı... Ben gitmek istiyorum, adam kalmak. Adamı atacaklar, beni zorla tutuyorlar.

Büyük bir şaşkınlıkla olan biteni izliyoruz...

Adam bir sekse. Kumral. Tıraşlı yüz, ama yer yer kesilememiş sakallar. Sümüşü dudaklarının hemen üstünde. Güvenliğin elinden kurtulmaya çalışırken "Ben ölmüşüm ya, ben ölmüşüm!" diye tekrar ediyor. Doktor burnunun dibine kadar sokuluyor adamın. Güvenlik sımsıkı tutuyor adamı. Doktorun özgüven yerinde. Adam çırpınıyor ama güvenlik sıkı. Doktor net, ne de olsa doktor. Adam bilimsel konuşuyor.

"Şikayet: Uykusuzluk

Semptom: Göz kızarıklığı

Teşhis: Alkolik

Tedavi: Siktir git!"

Adamı yaka paça atıyorlar; bizim gıkımız bile çıkmıyor. ✿

HAYÂL POLİTİK

**-Yaşamıştım
Aklımda Kalmış
Özür Dilerim-**

Azaldı günlerim biliyorum

Kelimelerim azaldı

Bilsen nasıl dikkat ediyorum

Senden başka şey
konuşmamaya

Yeni şarkılar yeni mevsimler

Yok hiç

Işıklar salkımsaçak mutluluklar

Denize yürümek ve ellerin

Kara bakmak ve ellerin

Hiç

Büyük bir şey olmuş

Ruhumun saati durmuş

Daha çoktu melekler biliyorum

Gök boş değildi böyle

Ah dalmış konuşmuşum uyanıp susayım

Yaşamıştım aklımda kalmış özür dilerim

maksat
muhabbet
olsun

**İMZYA
GELİYORUZ**

Burak Aksak
Can Bonomo
Emrah Serbes
Ercan Mehmet Erdem
Murat Menteş
Tarik Tufan

İZMİR TÜYAP
Kitap Fuarı

26 Nisan
Cumartesi
Saat: 15.30 - 18.00

3F'DEN ALİ İSMAİL KORKMAZ'A

Sene 2002, Fenerbahçe - Malatyaspor maçında tribündeyim. İstiklal Marşı okunurken şeref tribünüde aniden bir pankart açılır; "SANDIKTA GÖRÜŞÜRÜZ MESUT BEY!" Marş falan dinlemeyen polisler, başbakan Mesut Yılmaz'ı protesto eden o pankartı ve tutanları devirmek için canhıraş bir mücadeleyle girişti. Sonuçta ne mi oldu? Bütün stat inlemeye ve ayaklarını bastığım yer titremeye başladı. O olaydan sonra siyaset hayatı dibe vuracak olan Mesut Yılmaz ve görevini yaptığını zannedip iktidarı korumak için savaştan polisler bundan habersizdi elbet. Güç, güçsüzlüğünün fark edilmesini istemiyordu, hepsi bu. Protesto sesini bastırma girişimi mevzuu daha da büyüttü ve sert müdahaleye rağmen pankart tekrar açılıp bir siyasi tarih dersine dönüşüverdi; futbol, siyaseti taca çıkartıyordu...

KİTLE VE İKTİDAR

Yıllardır karşılaştığım türlü soruların içinde birinin kalıbı hiç değişmedi; "yahu sen şair adamsın, ne işin var futbola?" Usanmadan aynı cevabı verdim; "futbol da şiir kadar tutku işi, toplum dersi ve her şeye rağmen karşılıksız - kotoksız sevginin müstesna bir biçimi." Zaman geçti ve bu soru geçerliliğini yitirdi işte; çünkü hepimiz futbolun ne demek olduğunu pek yakından tecrübe ettik. Gezi sürecine taraftar gruplarının dahil olmasıyla dirençli ve organize direniş safhası başlamıştı. Tarih varsayımlarla değerlendirilemez fakat taraftar gruplarının "İstanbul United" adıyla Taksim'e çıkacağını duyurduğu gün sunu söylemiştim kendime; "artık bu direnişi durduramazlar." Durmadı da. Çünkü futbol taraftarları maçın 90 dakika artı uzamaları olduğunu her zaman bilir. Her an bir mucizenin gerçekleşeceğine hep inanır ve bu mucize için kâh "totem" yapar kâh aklını kenara bırakıp kavga eder. İşte burada tarih boyunca entelektüel çevrelerin -o da neyse artık- yarıldığı bir ayrıma rastlıyoruz; cahillikle eş tutulan bu vahşiliğin kaynağı kültürsüzlük değil, önu kesilemeyen birliktelik ve tutku. Yani kitle içinde olmak. Elias Canetti'nin "Kitle ve İktidar"ında belirttiği gibi, insanların birbirlerinden güç alarak korkuyu geride bıraktıkları, kendilerini muktedir hissettikleri bir ortam yaratır. Bir de o kitlenin, yani tribün gruplarının birbirlerini yıllardır tanıyan binlerce insan olduğunu hatırlayın. İşte bu yüzden, 2002'deki o pankart onca cop ve tekmeyle rağmen inmedi, daha yukarı kalktı. İktidar, kitlesel tutkuya şiddetle yanıt verince topu ağlarında gördü.

Tarihe bakın, yolunu futboldan geçirmeye kalkışan her yanıtlığa golü atan yine futbol olmuştur. Mussolini ve Hitler mesela; asker yetiştirmek için koyulan "beden eğitimi" derslerinin saatlerini artırıp insanları futboldan uzak tutmayı denediler ama nafile. Sonra boyun eğip

propaganda girişimlerini futbola sokmaya çalıştılar fakat o da pek işe yaramadı. Ya da 1998'deki dünya kupası finallerine ev sahipliği yapan Fransa'nın o günlerdeki manzarasını anımsayalım; Ulusal Cephe'nin ırkçı lideri Le Pen, kupada mücadele eden takım için "antrenör, renkli oyuncuların oranını fazla kaçırmış" diyordu. Le Pen de hem aptal hem vicdansızdı; çünkü o çok sevdiği(!) Fransa'sına ilk dünya kupasını kazandıran takım o beğenmediği "ötekiler" olacaktı. Cezayir kökenli efsane kaptan Zidane, tarihin en iyi golcülerinden siyahı Henry ve Antiller'de doğan Thuram ile... Ermeni, Yahudi, Cezayirli ve Basklı futbolcular finalde Brezilya'yı 3-0 yenip kupayı alınca ülkenin bütün meydanlarında ibretlik bir kutlama tablosu vardı; onbinlerce göçmenin herkese karşı kazandığı bir zafer! Tarihe karşı, faşizm ve ırkçılığa karşı, Le Pen ve tarihten silinen diğer diktatörlere karşı...

HALKIN OYUNU

Milliyetçilik duygularının tehlikeli ve mide bulandırıcı ölçülere yükseldiği örnekler de yaşandı futbol tarihinde. Fakat futbol, diğer diktatörler Portekizli Salazar ya da İspanyol Franco'nun da sandığı gibi "bir uyku tulumu" olmadı asla. Hatta aksine modern çağın barışçıl rekabet alanını oluşturduğu için savaşların uysal bir ikamesi oldu. İşte tam da bu duygunun tıvrısal bir örneği olan Maradona geliyor şimdi aklıma; İngiltere'nin Arjantin'i yere serdiği Falkland Savaşı'ndan 4 yıl sonra, 1986'da tekrar karşı

karşıya geldi iki ülke. Sahada oynanacak oyun bir spor karşılaşması değil de tarihi bir haysiyet mücadelesiydi Arjantinliler için. Önce 51. dakikada Maradona, İngiliz kaleciyle birlikte yükseldiği topu eliyle ağlara gönderdi, 4 dakika sonra da futbol tarihinin en olağanüstü gollerinden birini attı. Maçtan sonra ilk golü için "o, Tanrı'nın eliymi" diyen Maradona yıllar sonra o günkü hazzını şu cümlelerle açıkladı; "O gün, bir İngiliz'in cebinden parasını çalmış kadar zevk duydum." Diego haklı; Falkland Savaşı'nı yalnız tarih meraklıları bilir ama o gün attığı 2 golü neredeyse görmeyen yok. O gün Arjantin futbol eliyle, İngiltere'nin cebinden tarihin zafer tacını çaldı. Savaşı Arjantin kazanmıştı artık...

Örnekler saymakla bitmez, yaşaması kapımızda ve bedava! Futbol tehlikelidir hanımlar beyler. En ufak yanlış hareketinizin bedelini çok ağır ödeyebilir. Topu kesip giden adamlar, teneke kutulardan yeni bir futbol topu yaratan çocukların birlikteliğini yüzyıllardır engelleyemedi. Bu yüzden ÇArşı'nın direnişine çıldıranlar Beşiktaş'ın müstakbel stadını engellemeye çalışıyor ve Ali İsmail Korkmaz'ı haykıran Fenerbahçe tribünlerini cezalarla susturmayı deniyor. Fakat atladıkları bir şey var; hayat da futbol gibi 90 artı uzatmalı ve sonunda halkın kazandığı bir oyundur.

OtLaRkEn®

- **Dün gece siyaset hakkında düşündüm popış!**
- Kitaplarda satırları çizeriz ya onu düşün diyecem ama bunlar sana öyle yabancı konular ki hafız!
- **Fotoğrafın yazıya götünü dönmesi iyi bir grafik tasarım mı sence!**
- Herkesin telefonu kendisi gibi senin telefonun neden o kadar şişman!
- **Ben mesela iki elimi bırakarak kitap okuyabiliyorum entel dingill!**
- Ne güzel laf ettin, Grup Yorum duysa beste yapar bu sözleri yeminlen!
- **Bunu okuyan okur kör oldu, dergi yanında büyüteç verelim!**
- Hani şöyle çağdaş çağdaş şeyler var ya, işte onlardan istiyorum ben sayfama!
- **Derginin bütün yükü sende, çamaşır sende, bulaşık sende, yıpratmasana kendini bebişimi!**
- Denizde otuz bir çekmek üzerine şiir yazmak istiyorum demeseydin, iyi gidiyodun aslında!
- **Arkadaşlar başka bir çay mümkün, bu çayı içmek zorunda değiliz!**
- Hep aynı rüyayı görüyorum, tam yazar olacaktın uyanıyorum, bunun sebebi ne olabilir sence sevgili rüya editörüm!
- **Ebeler haftanız kutlu olsun panpalar!**
- İyi çocuk derken, kısa yazıyor demek istemiştin, benim de kriterim budur agalar, kısa ve öz!
- **Olum ben de internetten önemli günlere bakıyorum ama hiç böyle günler bulamıyorum, sen nereye bakıyosun lan harbiden!**
- Tiryaki olan benim, sigara içen sen, bence bu işte bi terslik var hacı ağbi!
- **Nükleerle konuştum, herkese çok selamı var!**
- Bana DNS ile VPN ile gelme olum, daha geçen seneye kadar internete giremiyodum, glriyodum ama çıkamıyodum, oradan hesap et durumu!
- **Az önce yedin ayar, şimdi nasılsın, rahatladın mı dombili!**
- Ben sana anlatayım, sen sanatçı kafanda canlandır, beni yorma canikom!
- **Obsesyon da bi çeşit radyasyon!**
- Kadın her gün eylemlerde, söylemlerde, halaylarda, sen sadece bilgisayar başında kös kös otur!
- **Çocukça bi heyecanla kapak fikri bulduk da ne yazıcaz oolum!**
- Ohh bi dergi daha bitince neşe doluyor insan, hadi OT kafeye çaya kahveye!

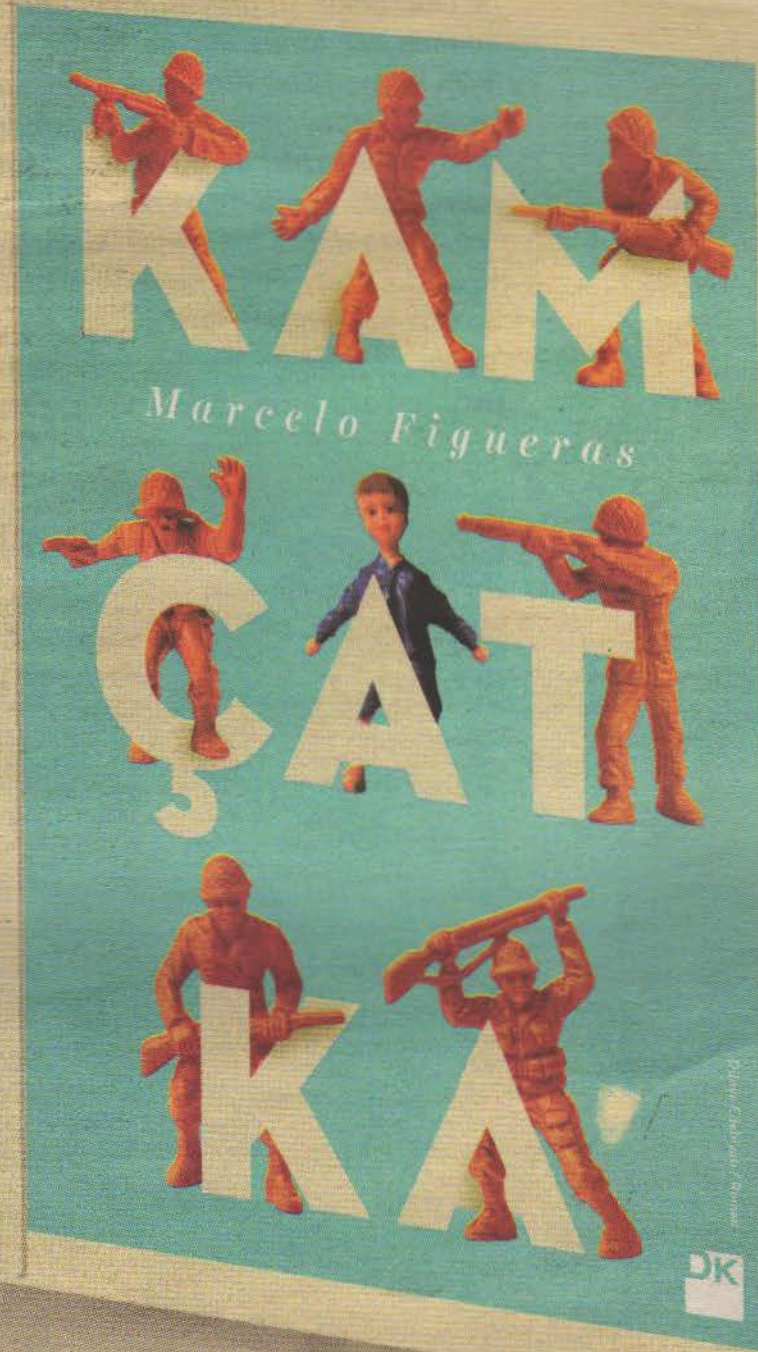
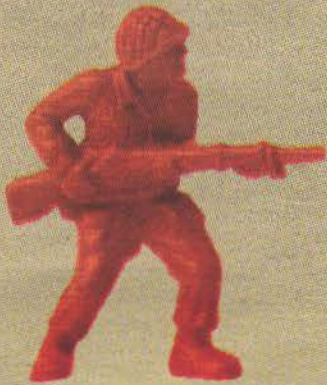
NİSAN 2014 Sayı 14 - Aylık Edebiyat Mizah Dergisi
Aylık Yayın Süreli Yayın - Yayıncı: MEDU YAYINCILIK
İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Hızal
editor@otdergi.com - bilgi@otdergi.com - reklam@otdergi.com
www.otdergi.com

Adres: Bereketzade Mah. Banker Sok. No: 6 A-B Beyoğlu İSTANBUL
Tel: (0212) 232 33 09
Baskı: Uygun Basım, Merkez Mah. Cınar Cad. Kavak Sok. No:34
Yenibosna-Bahçelievler İSTANBUL Tel: (0212) 451 60 90
Genel Dağıtım: DPP (0212) 622 22 22 - ISSN: 1308-450X

OT'a yayımlanan tüm yazı, çizim, eseri ve karakterlerin yayın hakkını saklar. Yayıncı, yazar ve çizilen yazı izni alınmaksızın hiçbir yazık, basık ve görsel yayın ortamında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Abonelik: www.unitasdagitim.com

*Çünkü Kamçatka
olunması gereken yerdİ.
Çünkü Kamçatka direniş noktasıydı.*

“

1962-1966 arası, İstanbul'da içinde bulunduğum çevrenin hem toplumsal bilinçlenmeme, hem de yaptığım müziğe çok büyük etkisi oldu. 'Emek sadece ekonomik bir değer değil, aynı zamanda ahlâki bir değerdir' diyen; sosyal ilişkilerden, insan saygısından, güzel ürünler vererek burjuva kültürüne de katkıda bulunmaktan söz eden TİP Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar, Sadun Aren, Fethi Naci, Aziz Nesin ve tabii daha 1962'de, 'Neden kendi halkının müziğini kendi dilinde söylemiyorsun?' diye beni uyaran Erdem Buri. Sonra diğer 'hoca'larım; İhsan Umsanbaş, Ruhi Su, Âşık Veysel, Âşık Ali İzzet... Birlikte unutulmaz günler, aylar, yıllar geçirdiğim bu çok değerli ustalardan çok şey öğrendim. Yani, birlikte öğrenmek değil. Onlar öğretti, ben öğrendim.

Ezgi Plakları'nın kurucusu Aykut Sporel çekine çekine "Tülaycığım ne olur, 'Bakın şu deyyusun kaç tarlası var' deme de, 'Bakın şu adamın kaç tarlası var' de. Bir de, 'İlahi zaptiye ömrün tükene' yerine 'İlahi kaynana ömrün tükene' dersin daha iyi olmaz mı? Şirketi yeni kurdum, yaptığım ilk plakla başım derde girmesin," demez mi!.. Benim alınyazım da bu galiba... Amerikan şarkılarını bırakır, kendi müziğimizi kendi dilimizde söylerim, hakarete uğrarım; "bu kavga döğüş kin nedir?" derim, işimden kovulurum... 1962'de, Moiz Filiba'nın korkmasından, 'özgürlük şarkımız'ı 'sözsüz şarkımız' diye söyledik; Aykut'un korkmasından, 'deyyus'u 'adam', 'zaptiye'yi de 'kaynana' yaptık! Sahnede söylediğimde, üstüne basa basa "Bakın şu deyyusun kaç tarlası var" diyorum.

Bir gece, As Kulüp'te Kadir Has hayatımı kurtardı. Çok istediler, Burçak Tarlası'nı söylüyorum... "Bakın şu deyyusun kaç tarlası var" dedim, biri ayağa kalktı. Elinde bir şey var. Şişe falan atacak zannettim sahneye. Zaten miyopluktan pek bir şey gördüğüm yok.

"Bu orospunun yüzünden tarlalarımız elimizden gidecek!" diye bağırıyor adam. Kadir Has, oturduğu yerden fırlayıp, adamın elini tutmuş.

Hikâyeyi sabah tam olarak öğrendim. Mehmet Ali Aybar'dan Çetin Altan'a kadar herkes telefon ediyor "Geçmiş olsun," diye... Meğer adam tabanca çekmiş!.. İşe mi gidiyoruz, harbe mi? ”